

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

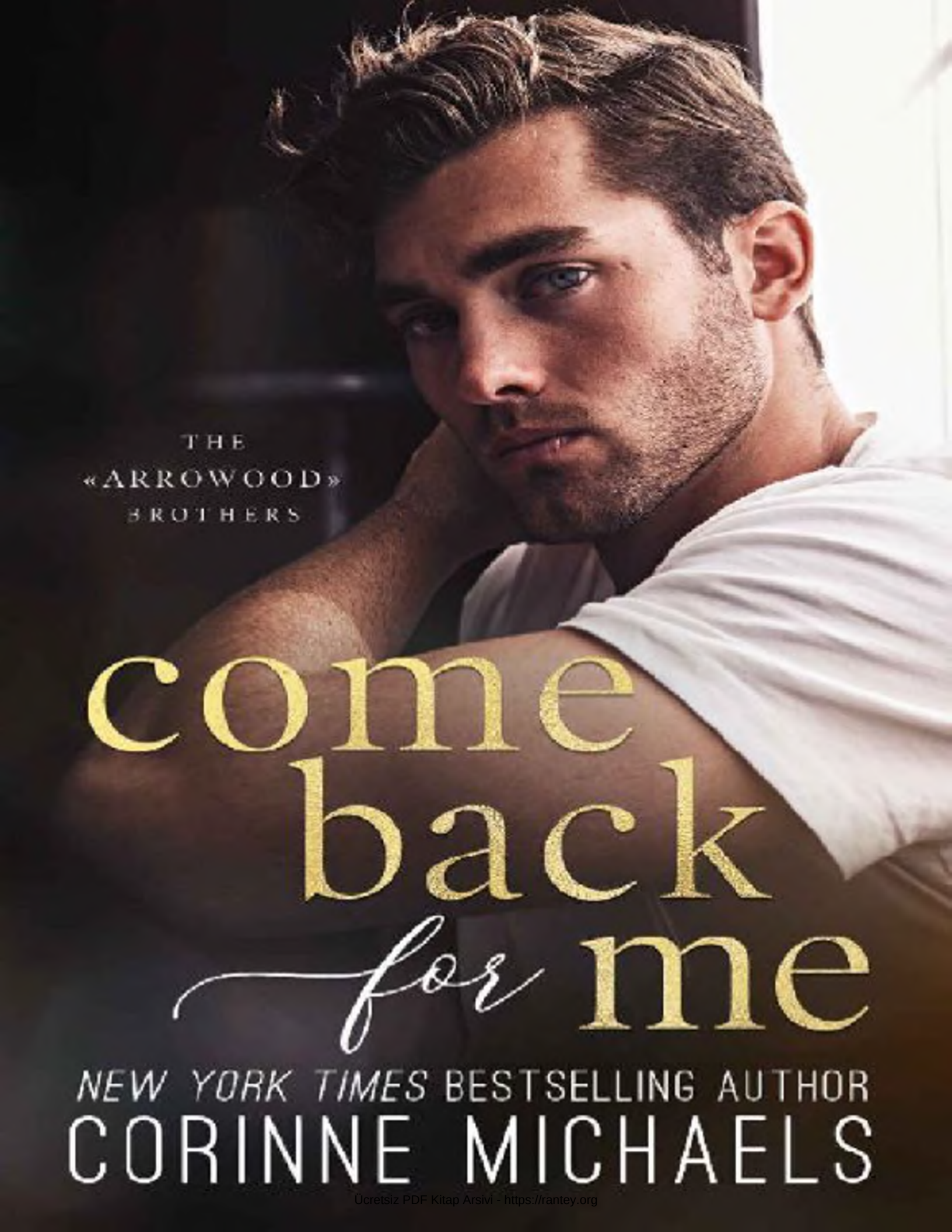
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
«ARROWOOD»
BROTHERS

come
back
for me

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
CORINNE MICHAELS

BENİM İÇİN GERİ GEL.

CORINNE MICHAELS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Birinci Bölüm</u>
<u>İkinci Bölüm</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>
<u>Dördüncü Bölüm</u>
<u>Beşinci Bölüm</u>
<u>Altıncı Bölüm</u>
<u>Yedinci Bölüm</u>
<u>Sekizinci Bölüm</u>
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
<u>Onuncu Bölüm</u>
<u>Onbirinci Bölüm</u>
<u>Oniki Bölüm</u>
<u>Onüçüncü Bölüm</u>
<u>Ondördüncü</u>
<u>Bölüm Onbeşinci</u>
<u>Bölüm Onaltı</u>
<u>Bölüm Onyedinci</u>
<u>Bölüm Onsekizinci</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Ondokuzuncu</u>
<u>Bölüm Yirmi</u>
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>
<u>Yirmi Dördüncü</u>
<u>Bölüm Yirmi Beşinci</u>
<u>Bölüm Yirmi Altıncı</u>
<u>Bölüm Yirmi Yedinci</u>
<u>Bölüm</u>

[Yirmi Sekizinci](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)

[Birinci Bölüm Otuz](#)

[İkinci Bölüm Otuz](#)

[Üçüncü Bölüm Otuz](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Otuz Beşinci Bölüm](#)

[Otuz Altıncı Bölüm](#)

[Otuz Yedinci Bölüm](#)

[Otuz Sekizinci Bölüm](#)

[Otuz Dokuzuncu](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Corinne Michaels'ın Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Benim İçin Geri Gel

Telif Hakkı © 2020 Corinne Michaels

Tüm hakları saklıdır.

ISBN-kitap: 978-1-942834-45-8

Bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın ya da yayıncının amacı dışındadır.

Kapak Tasarımı:

Sommer Stein, Perfect Pear Creative

Editing:

Ashley Williams, AW Editing

Düzeltilme: Michele

Ficht

Janice Owen

Kapak fotoğrafı © Brian Kaminski

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

DEDİKASYON

*Melissa Saneholtz'a, bitmeyen dostluğunuz,
kahkahalarınız ve sevginiz için teşekkür
ederim.*

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

CONNOR

"A rrowood! Uyan lan!" Biri koluma yumruk attı ve yerimden fırladım. Gözlerim ama uçakta yanımda sadece dostum Liam'ı buldum. "Dostum, uykunda konuşmayı çok seviyorsun."

Elimi yüzüme sürerek örümcek ağlarını temizlemeye çalışıyorum. "Rüyamda ne gördüğüm hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir kadın."

Harika. Ne dediğimi ancak Tanrı bilir. "Şüpheli."

"Dostum, kesinlikle uykunda konuşuyordun." Sesi yükseliyor. "Connor, çok seksisin. Evet, bana böyle ver." Sonra sesini normale döndürüyor. "Sadece çok hareketli olduğunu söylüyorum."

Tam olarak ne hayal ettiğimi biliyordum: Bir melek. Koyu kahverengi saçları ve şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözleri olan güzel bir kadın. Onunla sekiz yıl önce bir gece geçirmiş olmam önemli değil, onu mükemmel bir şekilde hatırlıyorum.

Gülümsemesi ve parmağıyla beni takip etmemi işaret etmesi. Beynim onlara izin vermeden bacaklarımın nasıl hareket ettiğini. Sanki beni kurtarmak için yukarıdan gönderilmiş gibiydi.

O gece babam o kadar sarhoş olmuştu ki, acemi birliği için kapıdan çıkarken bana yumruk atmış ve bir daha dönmeyeceğine söz vermişti.

Mükemmeldi ve adını bile bilmiyorum.

Bunları itiraf etme şansımın olmadığını bile bile ona dirsek atıyorum. "Tanrı'ya şükür evlisin. Artık hiçbir kadın seninle birlikte olacak kadar aptal olamaz. İzlenimlerin berbat ve sen bir pisliksin."

Sırıttıyor, şüphesiz karısını düşünüyor. Bazı erkekler her şeye sahiptir-Liam Dempsey de onlardan biri. Eve döndüğü güzel bir kadını, çocukları, arkadaşları var ve o mükemmel çocukluklardan birini yaşamış.

Temel olarak, onun hayatı benimkinin tam tersi.

Sahip olduğum tek değerli şey kardeşlerim.

"Sen neden bahsediyorsun? Bana Dreamboat, sana da Arrow demelerinin bir sebebi var. Ben lanet olası bir rüyayım."

"İşte başlıyoruz. Bana soyadımdan dolayı öyle diyorlar, göt herif."

Liam kıkırdıyor ve omuz silkiyor. "Belki, ama benimki parlayan kişiliğim yüzünden."

Tam bir aptal olsa da onu özleyeceğim. Tüm ekibimi özleyeceğim. Bunun son görevim olmasından ve artık bu kardeşliğin bir parçası olamayacak olmaktan nefret ediyorum. SEAL olmayı çok sevdim.

"Neyse ki o kadar kibirlisin ki, nereye gidersem gideyim senin ışıltını göreğim."

"Bunun nerede olacağına ya da şimdi ne yapacağına dair bir fikrin var mı?" Liam soruyor.

C-5 uçağının fazlasıyla rahatsız koltuğunda arkama yaslanıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Hayatının zirvesinde olduğunu gördüğüme sevindim. Kendini toparlamalısın, Arrowood. Hayat sana bir bok vermeyecek."

Liam son iki görevde ekip liderim oldu ve benim için bir ağabey gibi ama şu anda bana ders verilmesini istemiyorum. Zaten bunu yeterince yapan üç ağabeyim var.

Ama sanırım SEAL ekibi de böyle bir şey. Kardeşler. Birbirleri için her şeyi yapabilecek kardeşler, buna bir süredir yaklaşmakta olan büyük bir geçiş sürecinde birbirlerine yardım etmek de dahil. Üç yıl önce görevdeydim. Rutin bir kontrol noktasıydı ve bir araba geçmeye çalışırken bacağım ezildi. Birkaç ameliyat geçirdim, hepsi iyi görünüyordu ama iyileşemedim. Bu görevde hafif görevdeydim, yani yönetici olarak. Yöneticilikten nefret ediyorum. Orada olmak, kardeşlerimin güvende olduğundan emin olmak istiyordum. Sonra doktor bana tıbbi olarak taburcu edileceğim haberini verdi.

Artık SEAL olmak için uygun değilim.

Ve eğer bunu yapamayacaksam, o zaman bunun bir parçası olmak istemiyorum. "Planlarım var."

"Sevmek mi?" diye soruyor.

"Kıçını tekmelemek, birincisi."

"Deneyebilirsin genç adam, ama ben olsam buna para yatırmazdım."

"Eğer bacağım yüzde yüz olsaydı . . ."

Liam başını sallıyor. "Seni yine de öldürürdüm. Ama şaka bir yana, iki hafta içinde evrakları imzalayamazsın ve ne yapacağın konusunda hiçbir fikrin yok."

Bir ay önce onu aradığımda en büyük kardeşim Declan da aynı şeyi söylüyordu. Dec, New York'ta büyük bir şirket yönetiyor ve yeni bir güvenlik şefi aradığını söyledi ama onun için çalışmaktansa kötü bacağımı bir et makinesine sokmayı tercih ederim. Her şeyi bilen, asabi bir adam ve bir bok vermiyor. Zaten sekiz yıl çalıştım, bu yüzden finans departmanında bir yükseltme istiyorum.

Yine de haklı. Elimdeki azıcık birikimle ancak bu kadar dayanabilirim, sonra bir iş bulmam gerekecek.

"Bir yolunu bulacağım," dedim ona.

"Neden eve, çiftliğe dönmüyorsun?"

Gözlerim kısılıyor ve o yerden bahsedildiğinde içimi dolduran öfkeyi geri çekiyorum. "Çünkü oraya adım atmamın tek yolu

o araziye ayak basmam, orada ikamet eden adamı gömmem anlamına gelir."

Arrowood kardeşler birbirlerine bakacaklarına, birbirlerini koruyacaklarına dair yemin etmişlerdi ve ben çıkana kadar hepimiz bunu yaptık. Mezun olduktan iki hafta sonra Pennsylvania'daki o çiftlik arazisine son kez dokundum. Oraya geri dönmeden önce sokaklarda yaşayacağım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ kardeşim, beni kesip açacakmış gibi görünmene gerek yok. Anladım. Eve gitmek yok. Sadece endişeliyim. Dışarı çıkıp sivil hayata uyum sağlamakta zorlanan çok adam gördüm. Bu hayattan ne kadar şikayet etsek de, o bize dönüşüyor, anlıyor musun?"

O haklı. Kahretsin, ben de gördüm ama dışarı çıkmanın benim gerçeğim olmasına hazır değildim. Donanma hayatımı kurtardığı için yirmi yılımı gülerek geçirebilirdim. Askere yazılmasaydım hapse girecektim. Sonra askere gittiğimde BUDs'a seçildim ve başka bir şey olmayı reddettim. Şimdi, bu benim seçimim değil.

"Bu noktada başka ne olabileceğimden bile emin değilim." "Dostum Jackson'ın kırık parçaları alıp SEAL'ler, eminim bir kişilik daha yeri vardır." Onu tersledim. "Sana kırık göstereceğim."

Daha fazla tartışmaya giremeden, memurlar yanımıza gelerek inişe hazırlandığımızı ve boşaltmanın nasıl yapılmasını istediklerini bildirdiler.

Mezuniyet törenleri kimsenin anlayamayacağı bir şeydir. Duygularla, balonlarla, tantanayla, mutluluk gözyaşlarıyla ve büyük bir heyecanla doludurlar. Eşler süslenir ve çocuklar, son dokuz aydaki hayatlarının hiç de öyle olmadığını bildiğimiz halde mükemmel ve cilalı görünürler. Ailelerin sevdiklerini bir an olsun görebilmek için birbirlerinin üzerine çıkacak kadar hazır olduklarını görebilirsiniz.

Bir de nasıl hissettiğimiz var.

Sinirlerimiz farklı. Eve dönmeye ve sevdiğimiz insanları görmeye hazırız ama aynı zamanda bunun kolay olmayacağını da biliyoruz. Ayrılmaya hazırlanan bir

adamı sevmek

yine kolay olamaz. Bu yüzden aşk ve evlilik hiçbir zaman öncelik listemin üst sıralarında yer almadığı için minnettarım.

Beni sevmek için hiçbir fedakarlık yapılmadığını bilmek hoşuma gidiyor.

Komutan sessizleşir, herkesin dikkatini bekler. "Patterson ve Caldwell biz yokken bebekleri olduğu için ilk onlar gidecek. Sonra alfabetik sıraya göre uçaktan inecekler. Benimle birlikte çıkış yaptıktan sonra teçhizatınızı alın ve iki hafta boyunca üsse rapor vermeyin, anlaşıldı mı?"

"Evet." Hepimiz bir ağızdan cevap veriyoruz.

Panoyu yere bıraktı ve hepimize baktı. "Siz aptallardan birinin kefaletini ödemek için neden evden ayrılmak zorunda kaldığımı karıma açıklamak zorunda bırakmayın beni."

Birkaçımız gülüyor ama o gülmüyor çünkü bu olay iki görev önce yaşanmış olabilir. Neyse ki ben değildim.

Uçak iniyor ve yemin ederim enerjinin değiştiğini hissedebiliyorum. Alfabetik sıraya göre olduğu için ilk inenlerden biri ben olacağım ama ekibimiz çocuklu adamlarla dolu. Onlar gidene kadar bekleyeceğim, Komutan Hansen'den kış tekmelemesini alacağım ve diğer bekar adamların yaptığı gibi neşeli yoluma devam edeceğim.

Komutan adımı söylüyor ama ben yerimde kalıyorum. Sesi tekrar yükseliyor. "Arrowood!" Bana ters ters bakıyor ama ben omuz silkiyorum. "Tanrım, siz moronlar bunu her lanet konuşlandırmada yapıyorsunuz. Tamam, adını iki kez söyleyeceğim ve ayağa kalkmazsan sıranın arkasına geçeceksin. Aptallar. Etrafım onlarla çevrili."

Liam adı okunduğunda, "Birkaç hafta sonra görüşürüz," diyor.

"Veda edeceğimden emin olabilirsin."

Göğsüme bir tokat attı. "Bunu sen yap."

Diğer isimler okunduktan sonra benimkini tekrar duyuyorum.

Komutan hiç de mutlu görünmüyor, ama kaşlarını çatmasının ardında gizlenen gururun i p u c u n u görüyorum. "Sen iyi bir adamsın."

"O çocuklar babalarını istiyor."

Başını sallıyor. "İşte evrakların. On dört gün sonra görüşürüz."

Başımı salladım, gazeteyi aldım ve yola çıktım. Güneş parlıyor ve hava temiz kokuyor. Merdivenlerden inerken tenime yapışan toz ya da kir yok.

"Hey, dangalak." Burada olmaması gereken kardeşime dönmeden önce bir an donup kalıyorum.

"Sean?" Kollarını açmış, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor.

"Seni tek parça halinde evde görmek güzel."

Birbirimize sarılıyoruz, ellerimizi birbirimizin sırtına vuruyoruz. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Birinin sizi son görevinizden sonra eve uğurlaması gerektiğini düşündüm."

"Seni görmek güzel," diyorum gülümseyerek.

"Ben de seni gördüğüme sevindim küçük kardeşim."

En küçüğümüz olabilirim ama küçük değilim. Sean aramızdaki en kısa boylu ama en büyük kalbe sahip olanımız. Bazen keşke ben de onun gibi olsaydım diyorum.

"Biliyorsun, seni on saniye içinde kışından yanağına kadar kesebilirim, gerçekten dövüşmek istiyor musun?"

Omzuma bir tokat attı. "Bugün olmaz, başka bir şey için buradayım."

"Öyle mi?"

"Evet, Declan ve Jacob'la buluşmamız gerekiyor..."

İçimi bir parça endişe kaplıyor. Aile buluşmalarımız pek olmaz. Aslında, sanırım dördümüz en son acemi birliğinden mezun olduğum gün bir araya gelmiştik. Kardeşlerim ve benim aramızda bir yaş fark var. Zavallı annem dört yıl içinde dört çocuk doğurdu ve sonraki yedi yılını kolay çocuklar olarak tanınmayan dört erkek çocuğu yetiştirmekle geçirdi. Bir araya geldik ve en iyi arkadaşlardık - her konuda yaramazdık.

Şimdi ise hepimiz rüzgar gibi dağılmış durumdayız ve birbirimizi çoğunlukla ayrı ayrı görüyoruz.

"Onlarla nerede buluşacağım."

Sean çenesini sıkarak ve sonra derin bir iç çeker.
"Sugarloaf. Babamız öldü. Eve dönme vakti geldi."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

CONNOR

"A Ve artık bitti," diyor Declan tabutun durduğu yerdeki çukura bakarken.

Mezarlık eskidir ve hepimizin aptal olduğu şenlik ateşi gecesinden kalma birkaç mezar taşı hala kırıktır.

Sessiz ve çiftlik kokusu havayı dolduruyor. Biraz gübre, biraz duman ve bir sürü pişmanlık. O öldüğü için kendimi daha iyi hissedeceğimi sanıyordum ama tek hissettiğim öfke.

"Tam olarak değil," diye hatırlatıyor Sean. "Hâlâ çiftlikle ve araziyle ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

"Yak onu," diyorum hissetmeden. Buraya dönmek beni kaşındırıyor. O ölmüş olsa bile, hâlâ beni izliyormuş, yargılıyormuş ve yumruklarını kaldırmaya hazırlanıyormuş gibi hissediyorum. Sanki onun yüzünden sakladığımız sırlar beni boğmaya çalışıyormuş gibi geliyor.

"Connor haklı. Gerçi onu ateşe verdiğimizde yaşlı adam hâlâ içinde olsaydı kendimi daha iyi hissederdim," diye ekliyor Jacob.

Katılıyorum. Babam eskiden iyi bir adamdı. Oğullarını, karısını ve çiftliğini çok sever, her birine varını yoğunu verirdi. Sonra annem öldü ve iki ebeveynimizi de kaybettik.

Bana bisiklete binmeyi ve balık tutmayı öğreten o nazik, eğlenceli ve çalışkan adam gitmişti. Onun yerine, öfkesini yumruklarıyla dile getiren içi boş bir sarhoşa dönüştü.

Ve çok kızgındı.

Herkes. Her şeye. En çok da ona sevdiği ve Tanrı'nın çok erken kaybettiği kadını hatırlattığımız için kardeşlerime ve bana. Sanki şimdiye kadar nefes almış en harika anneyi kaybetmenin yasını tutmuyormuşuz gibi.

Dec başını sallar. "O piçin bize bıraktığı tek şey bu ve milyonlar değerinde. Aynı zamanda annemin küllerinin serpiştiği yer. Her zamanki gibi sabırlı olacağız ve satacağız. Tabii içinizden biri istemezse?"

"Hayatta olmaz." Onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hayatımdan çıkmasını istiyorum ki bir daha Sugarloaf'a dönmek zorunda kalmayayım.

Herkes aynı fikirde homurdanıyor.

"Bu hafta içinde avukatla görüşmemiz gerekecek ve sonra da o lanet şeyi satacağız."

Dec'in bizi buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak için çoktan torpil yaptığından hiç şüphem yok. Tıpkı hepimiz gibi onun da bu kasabada kaçınmak istediği çok şey var ve burada bir günden fazla kalırsak bu mümkün olmayacak.

Dördümüz Sean'ın arabasına doluşup eve geri dönüyoruz ama girişe varır varmaz araba duruyor.

Üzerinde tabelamızın ve soyadımızın yazılı olduğu ahşap sütunlar eskimiş olsa da hâlâ dimdik ayakta. Annemin sesini hatırlamamaya çalışıyorum, ama anılar çok güçlü ve çok hızlı geliyor ve tekrar sekiz yaşımdayım.

"Şimdi, bir ok hakkındaki tek gerçek nedir?"

Kaşları kalkıp cevap beklerken inliyorum. "Anne, yeni Nintendo oyunu evde ve ben oynamak istiyorum."

"O zaman bana cevap versen iyi olur Connor. Bir ok hakkındaki tek gerçek nedir?"

Son doğum günümünden para biriktirdim ama yeterli değildi, bu yüzden oyun için Jacob'dan borç para almak zorunda kaldım.

Çok kötü biri, altı ay boyunca bana ev işlerini yaptırdı, ama şimdi yeni Mario'm var. Tek yapmak istediğim oynamak. Ok umurumda değil.

Arabayı park edip kollarını kavuşturuyor. Annem eskiden benim favorimdi.

"Neden her seferinde bunu söylemek zorundayız?" Ben soruyorum.

"Çünkü bu önemli. Bu hayatta önemli olan ailedir, o olmadan hiçbir şeyiniz olmaz. Bu eşiği geçtiğimizde evimize dönmüş oluruz. Bizi sevenlerle birlikteyiz ve burası, benim tatlı oğlum, senin her zaman ait olacağın yer."

Annem tanıdığım en iyi insan ve Nintendo oyunumu ne kadar istesem de -ki gerçekten istiyorum- onu daha çok mutlu etmek istiyorum. Annemi mutlu etmeyi seviyorum.

"Yayını kırana kadar atış yapamazsın," diye homurdanıyorum, bana ezberlettiği gerçeklerden birinin bu olmasından nefret ediyorum.

Gülümsüyor. "Bu doğru. Peki bu neden önemli?"

"Mooooom," diye mızızlanıyorum çünkü oyun beni çağırıyor. "Yapma anne," diyor. "Neden önemli?"

"Çünkü yayı kırmazsan asla ilerleyemezsin ve ok ilerlemek içindir."

Bana b a k a r k e n gözleri sevgi ve mutlulukla doluyor. "Bu doğru ve sen bir yerlere gitmek için yaratılmışsın. Şimdi eve gidip kardeşlerinin evi ayakta bırakıp bırakmadığını görelim."

"Ve ben de oyunumu oynayacağım."

Annem gülüyor. "Evet, o da ev işlerinden sonra."

"Bunu yapamam," diye itiraf ediyor Sean toprak yola bakarken.

Kardeşlerim birer birer burayı terk etti ve ben de gidecek yaşa gelene kadar her biri vardiyalı olarak geri döndü. Beni o zamanlar takdir edemeyeceğim bir şekilde korudular. Jacob üniversiteye gitmeyi bir yıl geciktirdi.

Sean'ın top oynayabilmesini ve babamla çok fazla yalnız kalmamamı sağlamak için. Sean beni maçlara götürüyor, Jacob gittikten sonra arada bir evden çıkmamı sağlıyordu. Declan üniversiteye gitti ama yazlarını çiftlikte geçirerek beni mümkün olduğunca babamın yumruklarından korumaya çalıştı.

En rahatsız görünen o ama aynı zamanda aramızdaki en güçlü iradeye sahip olan da o. "Bir ok hakkındaki tek gerçek nedir?" Dec kelimeleri boğuk boğuk söylüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Annem. Şimdi bizim hakkımızda ne düşünecekti? Burayı neden terk ettiğimizi anlayacak mıydı? Bize yaşattığı cehennemi ve onun seçimleri yüzünden ne hale geldiğimizi gördü mü?

Jacob cevaplar. "Tüyün yarısını çıkarmak okun eğrilmesine ve rotasının değişmesine neden olur, işte bu yüzden bir arada durmak önemlidir."

"Annem bizi hayal kırıklığına uğrattı," diyor Declan. "Kadın yok, çocuk yok, işten başka bir şey yok."

"Birbirimize sahibiz," diye söze giriyorum. "Her zaman öyleydik ve o da bunu isterdi."

Declan pencereden dışarı bakar. "Daha fazlasına sahip olmamızı isterdi..."

"Evet, bizim gibi büyüdüğünüzde daha fazlasına sahip olmak zor."

Jacob'ın sesi sessiz ve hüznü dolu. "Bir anlaşma yaptık. Evlilik yok, çocuk yok ve asla öfkeyle yumruklarımızı kaldırmayacağız. O bizi anlardı. Birbirimizin yanında durmamızı ve sonunda onun gibi olmamamızı isterdi."

Belki de öyle yapardı, Tanrı biliyor ki biz de bunu umuyorduk. Eğer izliyorsa, her şeyi gördüğüne ve çocuklarının bu seçimi yapmasının bir nedeni olduğunu anlayacağına inanmak istiyorum. Ona en az zaman ayıran bendim ama sanırım başkalarını koruma arzusuna saygı duyardı.

Eğer böyle bir adamdan geldiysek, kesinlikle içimizde de vardı.

Declan, ona en yakın olan kardeşi Sean'a bakar. Onun öldüğü gece için kendini asla affetmemişti. "Sür kardeşim. İleri gitme zamanı."

Sean elini direksiyona vurarak arabayı hareket ettirir ve cehenneme giden yolda yavaşça hızlanır.

Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Bir kelime söyleyecek kadar uzun bir düşünceyi bir araya getiremeyeceğimi biliyorum. Her yerde anılar var.

Kardeşlerimle birlikte oturup inekleri izlediğimiz ve kaçmayı hayal ettiğimiz araba yolunu çevreleyen çit. Arazinin sol tarafında, dallarına tırmanabilmek için tahta parçalarıyla merdiven yaptığımız, saklanmış ve güvendeymişiz gibi davrandığımız ağacı görüyorum.

Babam orada bize asla ulaşamazdı.

Her zaman iki basamaktan fazlasını çıkamayacak kadar sarhoştu.

Sağ tarafta, kardeşlerimle birlikte Robin Hood ya da doğru işler yapan diğerk büyük adamlar olduğumuzu hayal ederek saatler geçirdiğimiz okçuluk sahası var.

Dördümüzün kimin daha iyi atış yaptığını tartıştığımızı duyabiliyorum, bir yandan da Sean olduğunu biliyordum. O piç her zaman en iyi forma ve nişana sahipti.

Ve sonra bir zamanlar evim olan yer ortaya çıkıyor.

"Sanki zaman tüneli gibi," diye yorumluyor Dec. "Hiçbir şey değışmemiş."

O haklı. Ev, ayrıldığım zamanki haliyle tamamen aynı. İki katlı ve salıncaklı, etrafı çevrili büyük bir verandası var. Beyaz boyası solmuş ve dökölüyor, siyah panjurlar pencerelerden birinde yok ve diğerkinden sarkıyor. Yapısal olarak aynı olsa da, dördümüzün hatırladığı ev değıl.

Boğazımı temizliyorum. "Ama şimdi tam bir karmaşa."

"Biz gittikten sonra yaşlı adamın hiçbir şey yaptığını sanmıyorum." Kardeşlerimden biri arkamdan söyledi.

Bu evi değerine satmamızın imkanı yok. Geręi ev hiçbir zaman ödöl olmadı ama arazi oldu. Üç yüz dönümden fazla, Pennsylvania'nın en iyi sığır arazilerinden biri. İçinden dolambaçlı bir dere akıyor, otlar inekler için birinci sınıf ve pitoresk.

"Nasıl yapabilir ki?" Declan homurdanıyor. "Zil z u r n a sarhoşken işlerle ilgilenecek beygirleri yoktu."

Ona karşı yeni bir öfke hissederek başımı sallıyorum. En azından çiftliği umursayabilirdi.

"Peki ya hayvanlar?" Sean soruyor.

"Tam bir envanter yapmamız ve neyin içine girdiğimizi görmemiz gerekecek," diye konuşuyorum.

Kardeşlerim kabul etti, biz de görevleri bölüştük. Başka neleri yok ettiğini görmenin zamanı geldi.

Çiftlik tam bir karmaşa, kendime söyleyip durduğum tek şey bu. Tam bir kabus. İçkisini alacak kadar para kazanmak istiyorsa çalışır durumda tutması gereken mandıra ekipmanları dışında hiçbir şeyin bakımını yapmamıştı.

Yine de arazinin gitmesine izin vermesi inanılmaz. On milyon artı miras olabilecek bir şey en iyi ihtimalle bunun yarısı kadar eder. Satmak istediğimiz fiyata yaklaştırmak için çok çalışmak gerekecek.

Derenin sol tarafındaki tarlada yürüyorum, saklanmak için geldiğim yerde. Babam ilk kez öfkeyle içtiğinde on yaşındaydım ve Declan dayağı yemiş, hepimizi korumuş ve kaçıp saklanmamızı söylemişti.

Ne olduğunu tam olarak anlamamıştım, sadece sevdiğim kardeşim gitmem için çığlık atıyordu.

Ben de öyle yaptım.

Koştum. O kadar çok koştum ki duracağımdan emin değildim. Ciğerlerim hava almakta zorlanana kadar koştum. Kimsenin beni bulamayacağını düşündüğüm yere gelene kadar durmadım çünkü Declan'ın gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı - korku.

Burada, derenin kenarında durmuş, evimdeki cehennemden saklanarak günlerimi ve gecelerimi geçirdiğim ağaca inşa ettiğim platforma bakıyorum.

Ne boktan bir durum.

Burada olmak istediğim son yer ama artık saklanmam gereken hiçbir şey yok. Artık o korkmuş küçük çocuk değilim ve evde saklanan canavarlar da yok. Yine de midemde bir çukur hissetmekten kendimi alamıyorum.

Burada durup eskiden beni uyutan dereyi dinlerken sessizlik neredeyse gürültülü. Tarım arazileri çok güzel. Yemyeşil yeşillikleri ve gökyüzünde batan güneşin bulutları aydınlatan ve onları pamuk şeker gibi gösteren koyu pembe tonunu görmeden edemiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum, nefes alış verişimin sesini duyuyorum.

Sonra yukarıdan gelen bir gümbürtü duyularımı harekete geçirdi. içinde.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Sonra bir hırıltı.

"Alo?" Ağaca ve platforma dönerek sesleniyorum dallarında yüksek.

Bir itiş kakış, tahtaya sürtünen ayak sesleri var. Yukarıda biri var. Bir çocuk olmalı çünkü yetişkin biri o platformda saklanamaz. Ancak, her kimse cevap vermiyor.

"Alo? Yukarıda olduğunu biliyorum," diyorum biraz daha yumuşak bir sesle çünkü daha az korkutucu olmaya çalışıyorum. "Korkmana gerek yok."

Bir hareket daha ve ardından acı çektiği belli olan bir çığlık.

Beklemiyorum, ağaca tırmanıyorum, kardeşlerimin her zaman gelebilmem için yapmama yardım ettiği ahşap basamakları kullanıyorum

Burada.

"Yukarı geliyorum. Korkma," diye talimat veriyorum, yukarıda her kim varsa tahta parçasından düşmesini istemiyorum.

Platforma ulaştığımda küçük bir kız köşeye büzülmüştü. Gözleri kocaman ve korku dolu. Buraya ilk geldiğimde olduğumdan çok daha büyük görünmüyor, ama çocuklarla pek haşır neşir değilim, bu yüzden gerçekte kaç yaşında olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Endişesini ve yüzünden akan gözyaşlarını çok iyi biliyorum. Eskiden ben de bu noktada benzer bir ifade takınırdım.

"Sana zarar vermeyeceğim, iyi misin? Ağladığını duydum." Çabucak başını sallar.

"Tamam, yaralandın mı?"

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve kolunu tutarak tekrar başını sallıyor.

"Kolun mu?" Öyle olduğunu bildiğim için soruyorum. Hâlâ konuşmadığında, bir ağacın altında saklanırken yaralı ve yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. "Ben Connor ve eskiden burada yaşıyordum. Bütün çiftlikte en sevdiğim yer burasıydı. Senin adın ne?"

Dudakları titriyor ve bana cevap verip veremeyeceğini düşünüyor gibi görünüyor. Sonunda, yeşil gözleri bir şahin gibi beni izliyor ve dudaklarını sıkıca kenetleyerek benimle konuşmaya niyeti olmadığını belli ediyor.

Merdivene bir adım daha atıyorum ve platforma yaslanıyorum. "Sorun değil, bana söylemek zorunda değilsin."

Onu indirmek için ne kadar gerekirse o kadar burada kalacağım.

Oturuyor, kahverengi saçları yüzüne dökülüyor ve onları geriye itmeden önce burnunu çekiyor. "Sen bir yabancısın," diyor küçük kız.

"Öyleyim. Yabancılarla konuşmamakta haklısınız. Donanmada da bir çeşit polis memuru olduğumu söylesem yardımı olur mu?"

Gözleri kısık, beni değerlendiriyor. "Polis memurlarının üniformaları vardır."

Sırıttıyorum, zeki çocuk. "Bu doğru. Ben de giyiyordum ama çiftlikte çalıştığım için artık çalışmıyorum. Kolunu nasıl incittiğini anlatabilir misin?"

"Düştüm."

"Buraya nasıl tırmandın?"

Biraz yer değiştiriyor. "Kimsenin beni bulmasını istemedim."

Bu küçük kızın neden yardım istemek için eve koşmak yerine kolu acı içinde burada saklandığına dair milyonlarca cevap buldukça içim daralıyor. Kendimi kontrol altında tutmalı ve herkesin boktan bir ev hayatı olmadığını hatırlamalıyım. Her şey olabilir.

"Neden olmasın?"

Alt dudağını endişelendiriyor. "Babam evden çıkmamam gerektiğini söyledi ve ben de onun kızmasını istemedim." Sonra koluyla burnunu siliyor ve bir gözyaşı daha dökülüyor. "Annemin eve gelmesini bekleyebilmek için buraya geldim."

Ona bilmiş bir şekilde başımı salladım. "Eminim baban senin için endişeleniyordur. Seni eve götürüp koluna baktırmalıyız."

"Çok kızacak." Dudağı titriyor.

Zavallı şey çok korkmuş. Babasından mı yoksa kuralları çiğnediği için mi, emin değilim. Kim olduğunu ya da babasının kim olduğunu bilmiyorum ama burada yaralı ve korkmuş halde kalamaz. Düşer. "Eğer sormazsa seni nerede bulduğumu ona söylemememe ne dersin?"

Merakla bana bakıyor. "Yalan mı demek istiyorsun?"

"Hayır, sadece arkadaşların sır sakladığını düşünüyorum ve biz artık arkadaşız, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Şey, dostum, benim adımın Connor olduğunu biliyorsun, ama ben seninkini hâlâ bilmiyorum."

Dudakları büzüldü. "Ben Hadley."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Hadley. Kolun incindiği için inmene yardım edebilir miyim?"

Hadley'nin kafası hızla sallanıyor.

Ona nasıl yaklaşacağını öğretiyorum ve sonra kolunu boynuma doluyor, onu çok fazla itip kakmadan ikimizi de aşağı indirirken sıkıca tutunuyor. Yere indiğimizde onu ayağa kaldırıp çömeltiliyorum.

Göz göze geliyoruz ve bana bakışında -sanki onun kurtarıcısıymışım gibi- kalbimi sızlatan bir şey var.

"Kolun iyi mi?"

"Acıyor." Sesi kısık ve içinde sessiz bir acı titremesi var. Elini vücudunun ön tarafında gezdiriyor, sıkıca kavırıyor.

"Bakabilir miyim?"

Hadley minicik bir şey. Gerçi kaç yaşında olduğu, bir çocuk için normal bir boy olup olmadığı ya da benim bir aptal olup olmadığım konusunda bir referans çerçevem yok.

"Tamam."

Bir göz attım, biraz morarma var ve şişmiş, ama kırdığına dair bariz bir şey yok.

"Çok kötü görünmüyor ama sanırım seni eve götürmeliyiz ki kırık olmadığından emin olsunlar. Nerede yaşıyorsun?"

Dere boyunca Walcott çiftliğinin olduğu yeri işaret ediyor. öyle.

"Soyadın Walcott mu?" "Evet."

Gülümsüyorum. Çiftliklerini satmadıklarını bilmek güzel. Walcott'lar iyi insanlardı. Annem ve Bayan Walcott yakın arkadaşlardı. Annem öldüğünde Jeanie bize yemek getirir ve arada sırada turta yememizi sağlardı. Onu çok severdim ve öldüğünde çok üzülmüştüm. Tim ondan yaklaşık bir ay sonra öldü ve babam bunun kırık bir kalpten olduğunu söylerdi. Keşke babam da annemi onunla birlikte ölecek kadar sevseydi ama ben o kadar şanslı değildim.

Birisi mi satın aldı yoksa mülk birine mi geçti hiçbir fikrim yoktu. Kendi çocukları olmamış ama görünüşe göre hâlâ ailedeler.

"Seninle eve kadar yürüyeceğim ve tekrar yaralanmamamı sağlayacağım. Karşıya geçmek ister misin yoksa seni götürmemi mi tercih edersin?"

Endişesini anlıyorum ama bu çocuğun yaralıyken tek başına gitmesine izin vermem mümkün değil.

"Yürüyebiliriz."

"Pekâlâ." Ayağa kalkıyorum, elimi uzatıyorum ve onun güvenini biraz da olsa kazandığımı bilerek elimi tuttuğunda gülümsüyorum.

İkimiz de pek konuşmadan evine doğru yol alıyoruz ama sonra onun titremeye başladığını hissediyorum. Ailem bana kızacak diye eve gitmek istemediğimi çok iyi hatırlıyorum. Annem hava kararmadan dönmemi söylediği ve ben de birbirinin aynı görünen uçsuz bucaksız topraklarda kaybolduğum ve kardeşlerimden biri gelip beni bulmak zorunda kaldığı için birçok kez tahta kaşığı postuma yedim.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" Dikkatini yaklaşan cezasından uzaklaştırmak için soruyorum.

"Ben burada büyüdüm."

"Evet, peki sen kaç yaşındasın?" "Yedi yaşındayım."

Ben gittikten hemen sonra taşınmış olmalı. "Burada ailenle mi yaşıyorsun?"

"Babam annemle birlikte çiftlik işletiyor. O da bir öğretmen."

"İyi insanlara benziyorlar."

Hadley başka tarafa bakıyor ve o his yine içimi kemiriyor. Tüm hayatımı içgüdülerime güvenerek yaşadım. Orduda ya öldürürsün ya da ölürsün. Bir şeyin tehdit olup olmadığını anlamak için kendime güvenmek zorundaydım. Davranışlarındaki bir şey her yerde kırmızı bayrakların yükselmesine neden oluyor.

"Ailem muhtemelen evde değildir, bu yüzden onlarla tanışmayacaksınız."

Ne yaptığını anlamamış gibi başımı sallıyorum. Arkadaşlarımla gelememesi ya da öğretmenlerimin aramaması için bahaneler üreterek büyüdüm. Benim babam

Uyuyordu, evde değildi, traktördeydi ya da şehir dışındaydı. Birinin bir şey görmesini engellemek için her şeyi söyleyebilirdim. Soru sormak için bir neden bulmaktan.

Saklanmak sadece benim için değil, benimle ilgili her şey içindi.

"Eğer değillerse, en azından eve sağ salim vardığını bileceğim."

"Bir ara gelip ağacınıza tırmanabilir miyim? Onun basamakları var ama benimkinde yok."

Ona sırtıtıyorum. "Ne zaman istersen, evlat. Benim ağacım senin ağacın. Ve önümüzdeki birkaç gün içinde gelersen, sana kardeşlerimle birlikte inşa ettiğimiz diğer iki saklanma yerini gösterebilirim."

"Gerçekten mi? Harika!" Hadley parlıyor. "Gerçekten."

Arabaya doğru gidiyoruz ve arabada biri var. Koyu kahverengi saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor ve bagajından bir kese kağıdı çıkarıyor. Döndüğünde gözlerimiz buluşuyor ve kalbim duruyor.

Rüyalarım musallat olan kadınla yüz yüze geldiğimde unutulmuş yiyecekler yere yuvarlanırken dudakları aralanıyor.

Meleğim geri döndü ama o benim değil.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLIE

I Olamaz.

Böyle bir şey olamaz.

O geceden bu yana sekiz yıl geçti. Sekiz yıl boyunca her şey bir rüyaymış gibi davrandım çünkü öyle olması gerekiyordu.

Onu bir daha hiç görmedim. Kaç gün ve gece kalabalığı taradıysam ya da her sürücüye baktıysam, asla o değildi.

Kısmen minnettardım çünkü o gece hayatımın en yürek parçalayıcı ve inanılmaz gecelerinden biriydi. Kendimi ona asla teslim etmemeliydim ama hayatımın nereye gittiğinden ve Kevin'le evlenmenin doğru olup olmadığından o kadar emin değildim ki. Tek bildiğim, sadece bir gece için bile olsa sevmeye ve el üstünde tutulmaya ihtiyacım olduğuydu. Dans ederken bu adamın bana sarıldığı gibi sarılmak istiyordum.

Diğer kısmı ise ıstıraptı çünkü ertesi gün evleniyordum ve Tanrı yardımcım olsun, işlediğim günahlar için kendimi affetmenin bir yolunu bulabilmek için onu bir daha asla görmemek için dua ettim.

Günahlarımın kefaretni asla ödeyemeyeceğimi bilmeliydim ve onun burada olması bunun kanıtı.

"Anne!" Hadley koşarak geliyor, yerdeki yiyeceklere bakarken gözleri dehşetle doluyor.

Kahretsin. Düşmelerine izin verdim.

Bu kadar endişelenmesinden nefret ediyorum. "Sorun yok, bebeğim. Ben onları alırım."

Hadley gözlerimin adama döndüğünü görünce ona dönüyor. "Connor, bu benim annem."

Connor. Ona pek çok isim vermiştim ama Connor uygun geldi. İsim güçlü, tıpkı adam gibi.

Zaman onun çekiciliğini azaltacak hiçbir şey yapmadı. Gözleri derin bir zümrüt yeşili ve bana sürükleniyormuşum gibi hissettiriyor. Saçlarının üst kısmı daha uzun, yana doğru itilmiş, ona biraz çocuksu bir görünüm veriyor, ama bu sadece çekiciliğini artırıyor. Bir de vücudu var. Tanrım, vücudu günahkâr. Gömleği kollarına yapışıyor ve altındaki kasları inkar etmek mümkün değil.

Göğsü hatırladığımdan daha geniş.

Ve ben her şeyi hatırlıyorum.

Dokunuşu, kokusu, benimle var olduğunu bilmediğim bir şekilde sevişirken çıkardığı ses.

Ona ve o gecenin anısına onun bilebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı. O geceyi birçok kez yeniden yaşadım, çaresiz kaldığım o duygulara tutundum, onunla birlikteyken dünyanın nasıl canlandığını ve renklerin nasıl daha parlak olduğunu sevdim. O, gökyüzünü ateşe veren bir kuyruklu yıldız gibiydi ve kuyruğu benim için hiç solmadı.

Ama şimdi, onun burada olması? Bu *her şeyi* tehdit ediyor- Buna yanında durduğu küçük kızın hayatı da dahil.

Düşürdüğüm eşyaları toplamak için çömelirken ikisine de bakıyorum. "Peki siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

O da yanıma geliyor ve eğilerek ulaşamayacağım eşyaları toplamama yardım ediyor. "Hadley'i bir ağaçta buldum ve sanırım kolu oldukça kötü durumda. Eve sağ salim döndüğünden emin olmak istedim."

Dikkatim hemen ona kayıyor. Nasıl yaralandığını ya da birinin onu yaralayıp yaralamadığını bilmiyorum. "İyi misin? Ne oldu?"

Önce ona, sonra da bana baktı. "Düştüm."

Bunun gerçek olmasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Kevin beni incitmiş olabilir ama Hadley'e asla el kaldırmadı. "Bir bakayım."

Kolunu çekiştiriyor, ben de cildini saran ve şişmiş gibi görünmesinden nefret ettiğim çürüğe dokunuyorum. "Onu kontrol ettirmem gerek."

Connor yiyecek torbasını kollarına alıp uzatıyor. "Yardım edebilir miyim?"

Başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır, hayır. Her şeyim var. Kocam çiftlikte çalışıyor. Bunu içeri götürüp sonra da onu alacağım. Teşekkür ederim."

Kevin'ın onu görmesine izin veremem. Bu onu kim olduğu, onu nereden tanıdığım, Hadley'nin neden evde olması gerektiği yerde olmadığı ve koluna ne olduğu hakkında milyonlarca soruya sevk edecektir. Şu anda duygularım bunların hiçbirisiyle başa çıkamayacak kadar huzursuz.

"Emin misin?"

"Çok."

Connor h ü z ü n l ü bir gülümsemeyle Hadley'nin başının üstüne dokunuyor. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Hadley ona gülümsüyor. "Sen de öyle."

Gülüyor. "İncinen ben değilim."

"Yine de dikkatli olmalısın çünkü sen bir askersin."

Bu yüzden onu görmedim. Gitmişti ama belli ki geri dönmüş. Ama bunun ne anlama geldiğini ya da bir şey ifade edip etmediğini bilmiyorum. Bunun ne anlama geldiğini neden önemseydiğimi bile bilmiyorum. Burada Kevin ve Hadley ile bir hayatım var.

İstesek bile gidemeyiz. Kevin beni buraya, tanıyabileceğim herkesten uzağa taşıdığına bunu sağladı.

Yine de dudaklarım aralanıyor ve kendimi "Orduda mısın?" diye sorarken buluyorum.

"Öyleyim, en azından birkaç hafta daha. Sonra çıkacağım."

Tekrar gideceği için şükrederek başımı sallıyorum. "Hadley'i eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Bir adım daha yaklaşıyor ve nabzımı hızlandırıyor. Yerimde durmak için tüm gücümü harcıyorum. "Sen

hoşgeldiniz . . ."

İçimdeki ses ona adımı söylemek için savaşıyor. Yalan söylemek istemiyorum ama bunu ona vermek tüm sahte iddialardan vazgeçmek gibi. Ama ona borçluyum. Ona çok şey borçluyum, bu yüzden kendimle savaşmayı bırakıp ona gerçeği söylüyorum. "Ellie."

Connor bir adım daha yaklaşıyor, adımı daha önce hiç duymadığım kadar güzel söylerken derin sesi üzerimde geziniyor. "Ellie. Bir şey değil ve seninle tanıştığıma memnun oldum."

Çekingen bir şekilde gülümsüyorum. "Evet, aynı Connor."

Onun adını söylemek, yapbozun bir parçasının yerine oturması gibi hissettiriyor.

Hadley açık olan elimi tutuyor ve ev dediğimiz yıkık dökük eve çıkan merdivenlerden yukarı yürüyoruz, onu orada durup bizi izlerken bırakıyorum ve son yedi yıldır görmezden geldiğim şeyi, Hadley'nin gözleri olduğunu görüp görmediğini merak ediyorum.

Dr. Langford kolunu kontrol ederken, "Kırık değil ama burkulmuş," diyor. "Son iki ay içinde ikinci burkulma."

"Evet, o ... o kadar hayat dolu ki koşmayı ve tırmanmayı çok seviyor. Ayaklarını yerde tutamıyorum."

Dr. Langford başını sallar. "Benim de böyle küçük bir çocuğum vardı. Her zaman çürükler ve sıyrıklarla kaplıydı. Aynı zamanda çiftlik hayatı. Sizin de neden biraz şanssız olduğunuzu açıklıyor, değil mi?"

Başımı salladım.

Yalanlardan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum ama çok korkuyorum.

Biliyorum ve ayrılmak zorundayım çünkü Hadley'nin yaramaz ve sürekli tırmanan biri olduğu konusunda bir parça gerçeklik payı olsa da, her zaman evde değilim ve Kevin'e güvenmiyorum. Sonbaharda olduğuna yemin ediyor ve Kevin'i ona karşı hiç fiziksel olarak görmedim ama karısına öfkesini kusan bir adamın bunu bir çocuğa yapmayacağına

gerçekten güvenebilir miyim?

Gidecek bir yerim olsa hemen giderdim ama yok. Ailem Kevin'le evlenmeden bir hafta önce öldü ve ne param, ne yardımcım ne de bizi yanına alacak bir ailem var. Onu terk edeceğim zaman, planlı olmak zorunda.

Öğretmenlik işini kabul etmek bu yüzden gerekliydi. "Şimdi daha dikkatli olmalısın ve tırmanmayı bırakmalısın.

Kolun iyileşene kadar."

Hadley gülümser. "Gülümserim. Yeni bir arkadaş edindim." "Öyle mi?"

"Adı Connor. Yanımızdaki çiftliğin sahibi."

Doktorun gözleri büyüdü. "Connor Arrowood mu?"

Omuz silkiyor. "Donanmada olduğunu ve polis memuru olduğunu söyledi. Beni tek koluyla taşıdı."

"Arrowood çocuklarını uzun zamandır tanıyorum, iyi çocuklar, anneleri öldükten sonra zor zamanlar geçirdiler."

Tabii ki o bir Arrowood. Yandaki çiftlikte yaşadığına göre öyle olması gerektiği aklıma gelmemişti. Sekiz yıldır burada yaşıyorum ve onlardan sadece biri bana neredeyse on yıldır bu kasabaya adım atmadığını söylediğinde bahsedildi.

"Bu ne kadar önceydi?" Ben sordum.

Dr. Langford başını kaldırıp düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Connor sekiz yaşlarındayken olmalı. Çok yazık oldu, kanser geldi ve onu hızla aldı. Babaları öldüğü için geri dönmüş olmalılar."

"Evet, cenazeyi kaçırdığım için kendimi kötü hissettim."

Başını sallıyor. "Ben de orada değildim ama onun büyük bir hayranı değildim. Karısı öldüğünde, bu onu değiştirdi. Her neyse, çocukların onu gömmek ve çiftliği satmak için gelmeleri mantıklı."

"Satmak mı?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ve Hadley'e bir askı takmaya başlıyor. "Elbette, babaları gitmiş olsa bile burada uzun süre kalmayacaklar." Anneleri öldükten sonra geçirdikleri "zor zamanın" kederden daha fazlası olduğunu söyleyen bir bakış atıyor bana

"Yine de iyi bir arkadaş edinmişsin Hadley. Connor'ı hep sevmişimdir."

Sırıtıyor, doktorun değerlendirmesine açıkça katılıyor ve korkumun bir kısmı kırılıyor. Eğer etrafta olmayacaksa, endişelenmeme gerek yok. Onu satacak, yaşadığı yere geri dönecek ve ben de buradan uzaklaşma planımda herhangi bir ... aksaklıktan kaçınabileceğim.

Artık adını bildiğime göre, buradan ayrıldıktan sonra işleri yoluna koyabilirim. Hadley'nin onun olup olmadığını kesin olarak öğrenebilirim.

"Pekala, fıstık. Hazırsın. İyileşene kadar tırmanma ve ağırdan alma konusunda söylediklerimi unutma. Etrafta fazla dolaşmak yok."

"Söz veriyorum," diyor Hadley sahte bir sözle. Bu çocuk nasıl dikkatli olunacağını bilmiyor.

"Güzel, şimdi annenle bana konuşmamız için birkaç dakika verebilir misin? Sanırım Bayan Mueller'in dışarıda lollipopları var."

Başka bir şey söylemesine gerek yok, kadın gitmiş.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor babacan bir ses tonuyla. "İyiyim."

"Ellie, burnumu sokmaya çalışmıyorum ama kolunda oldukça çirkin bir morluk var."

Kolumu aşağı çekiyorum, izleri görebileceği kadar yukarı çıkmasından nefret ediyorum. "Sınıf için gerekli malzemeleri çıkarırken duvara çarptım. Her zaman kolay incinirim."

Tıbbi müdahaleden kaçınma konusunda da çok iyiyim. En son Kevin bileğimi kavrayıp eklem yerinden çıkmasına neden olduğunda, bileğimi kendim düzelttim ve atel taktım. Sonra bana çelme taktığında ve bileğim burkulduğunda, bir ay boyunca bir atel taktım ve acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Acil servise gitmem mümkün değildi, bu yüzden yaralarımı gizlemenin yollarını buldum.

Ancak, eğer benim tarafımı görseydi, onun düşüşünün -ki bunun bir düşüş olduğundan bile emin değilim- masum olduğuna asla inanmazdı ve bu onu son görüşüm olurdu. Kimsenin onu almasına izin veremem.

onu uzak tutacağım. Onu daha iyi koruyacağım. Önümüzdeki iki ay içinde gittiğimizden emin olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Zamana ve erzağa ihtiyacım var.

Gözleri beni inceliyor ve buna inanmadığını görebiliyorum. "Burada yargılama yok, yardım etmek istiyorum."

Ne yardımı? Kevin çiftliğin, arabanın, banka hesabının sahibi ve benim hiçbir şeyim yok. Kevin kontrolcü biri ve işler istediği gibi gitmediğinde kendini kaybediyor. Gittiğimizde o kadar uzakta olmalıyız ki ne kadar ararsa arasın bizi bulamasın. Ve arayacak da.

Kızını isteyecek ve gitmeme asla izin vermeyecek.

Ona en sıcak gülümsememi vermeye çalışıyorum. "Hiçbir sorun yok, Dr. Langford. Söz veriyorum."

Daha fazla bir şey söylemeyeceğimi anlayınca iç geçiriyor. Kimsenin yardım etmek için yapabileceği bir şey yok. "Pekâlâ, yakında görüşürüz. Kendine iyi bak ve bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan çekinme."

"Söz veriyorum, bunu yapacağım."

O ayrıldıktan sonra Hadley elinde bir cep dolusu lolipop ve yüzünde bir gülümsemeyle koşarak odaya geri geliyor. Doğruca bana yöneliyor ve kollarını ortama dolayarak irkilmeme neden oluyor.

"Özür dilerim, anne! Çürük olduğunu unutmuşum." Benim hep çürüklerim olur.

"Sorun değil, bebeğim."

"Babam yine kızdı mı?" Hadley'nin gözleri endişeyle dolup taşıyor. "Seni bu şekilde incitmemeli."

Tanrım, ona gösterdiğim hayat bu olamaz. "Bir kazaydı," diye yalan söyledim. "Ben iyiyim."

Başını sallıyor. "Başka bir çürüğün olması hoşuma gitmiyor."

Ben de, ve bu yüzden bunu yapmak zorundayım. Onun için, onu bu evden çıkaracağım ve onu koruyacağım. Sonunda beni ve Hadley'i yok edecek bir adamla evlendim, tabii önce ben kaçamazsam. Yapmayı planladığım şey de tam olarak bu.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CONNOR

"**T** Eğer burayı satmak istiyorsak yapmamız gereken çok iş var," diyorum Declan'ın getirdiği birayı alırken.

Masaya.

"Yok artık." Declan başını sallar. "En azından arazi iyi. Asıl nakit inek o."

"Kelime oyunu yapıyorum." Sean birasını kaldırırken sırtıyor. Aptallar.

En azından kardeşlerim ve ben aynı fikirdeyiz. Hiçbirimiz burayı istemiyoruz ve hepimiz Dodge'dan gitmeye hazırız.

Sonra yan komşum olan, sekiz yıl boyunca hayalini kurduğum, şimdi evli ve bir çocuk sahibi olan kadını düşünüyorum.

Burada kalamam. Zihnimde yarattığım her şeyin doğru olup olmadığını öğrenmek için onu tekrar görmek isteyeceğim.

Jacob sandalyesinde arkasına yaslandı ve şişeyi bana doğrulttu. Seçildiği yeni rol sayesinde kafası artık tıraşlı. "Joker olan tek kişi sensin Connor."

"Ben mi?"

Jacob yaşça bana en yakın olanı. O ve ben aynı zamanda birbirimize en çok benzeyenleriz. Birçok kez insanlar ikiz olduğumuzu düşündü. O da ben de 1.80 boyundayız, koyu kahverengi saçlarımız ve yeşil gözlerimiz var. Ayrıca ikimiz de gruptaki en büyük pislikleriz.

"Evet, geri dönecek bir şeyin yok, alınma evlat."

Beni hâlâ saf ve kendisini koruması için bu üç pisliğe ihtiyacı olan küçük kardeş olarak görmelerinden nefret ediyorum. Benim lanet bir Navy SEAL olduğumu ya da bir savaşta savaştığımı, vurulduğumu, insanları vurduğumu ve istersem hepsini yok edebileceğimi görmüyorlar.

"Bende çok var."

Sean omuz silktili. "Donanmadan ayrılıyorsun, kalacak yerin ve işin yok. Belki de kendi ayaklarının üzerinde durana kadar çiftliği almalısın."

"Kötü bir fikir değil," diyor hain Declan.

"Lanet olsun, değil!"

Bu, bu lanet şehirden gitme planımı tamamen yok ederdi. Geri döndüğümünden beri unutmak için çok çalıştığım pek çok anı çirkin kafalarını kaldırıyor.

"Tek söylediğimiz, sana bir süreliğine sahip olabileceğin bir şey verebileceği. Aramızda en becerikli kişinin sen olduğunu hepimiz biliyoruz," diye açıklamaya çalışıyor Jacob. "Hepimiz yapılması gereken bir ton iş olduğu konusunda hemfikiriz, bu mantıklı. Peki ya bacağı?"

Oflayıp pufluyorum ve cevap vermeden önce biramı yudumluyorum. Bu evde kalmamı önerdikleri için öfke ve tiksinti doluyum. Ne zaman kardeşlerimden biri kendi hayatını yaşamaya gitse, babam daha da kötüleşti. Daha çok içti, daha sert yumruklar attı ve ben bu kasabadaki her şeyden biraz daha nefret ettim.

İyi günlerim neredeyse yok denecek kadar azdı. Aklımda kalan tek anı meleşimle geçirdiğim gece.

Ama tüm melekler gibi o da benden daha fazla buraya ait değil. O daha fazlası için yaratılmıştı ve bu daha fazlası, evli bir kadının hayalini kuran kırık bir eski SAT komandosu değildi. Bana uçmak istediğini söylemişti, bu yüzden birbirimize isimlerimizi bile söylemedik.

Belli ki çok uzağa uçmamış. Aslında, gecemizin üzerinden bir yıl geçmeden evlendi ve bir çocuğu oldu.

birlikte. Belli ki ben bu anıya ondan çok daha fazla tutunmuşum.

Declan, "Bacağı iyi, iyileşti, sadece görev için yeterince uygun değil," diye ekliyor.

Hayır, göreve uygun değil ve kesinlikle burada kalamaz. "Hey, dinliyor musun?" Sean beni dürttü.

"Siz aptallar için değil."

Uzaklara bakarak ağır bir iç geçirdi. "Jacob haklı, çiftliğin çalışmaya ihtiyacı var, senin de bir hayata ihtiyacın var ve hepimizin kafasında bir şeyler var."

"Oh, yani yapacak başka bir şeyi olmayan ben miyim?" "Hemen hemen," diye yanıtlıyor Declan.

Şimdi üçünün etrafında olmaktan neden nefret ettiğimi hatırlıyorum.

"Bu kasabada kalmayacağım."

Declan birasını yere bırakıp bana doğru döndü. "Neden? O öldü. Size zarar veremez."

Hayır, ama başka bir şey olabilirdi - daha fazlası olasılığı. "O zaman neden burada olmak istemiyorsun?"

Meydan okuyorum. "Biz

İkimiz de nedenini biliyoruz ve bunun babamızla hiçbir ilgisi yok."

Babamın mezarı başında duran ve daha babam onunla konuşmadan çekip giden güzel bir sarışın.

"Siktir git, Connor."

"Siktir git Dec. Sen aynı lanet şeyi yapmak istemezken benim burada olmamı, tüm bunlarla uğraşmamı mı istiyorsun?"

"Çiftliği sattığımızda hiçbirimiz bir daha burada olmak zorunda kalmayacağız," diye durumu yatıştırmaya çalışır Sean. "Bu mantıklı Connor. Eğer kalırsan, çiftliği temizlemek için çalışabilirsin, hiçbir planın yok, Jacob Hollywood'a geri dönmek zorunda, Declan'ın New York'a dönmesi gerekiyor ve ben de bahar antrenmanlarının ortasındayım ve takımla görüşmek için Tampa'ya dönmek zorundayım."

Mantıklı konuştukları için bu kadar kızgın olmasaydım, savaşıma devam ederdim. Ama haklılar. Terhis belgelerimi imzaladıktan sonra geri dönmek için acele

edecek bir şeyim yok.

"Satalım ve ne alabilirsek alalım," diye önerdim.

Sean başını sallar. "Hayır. Elimizdeki tek şey bu ve dördümüzün bunu sırf boşaltmak için boşaltmasına imkân yok. Birimizin zamanı varken ve iki katını kazanabileceğimiz bir noktaya getirebilecek durumdayken olmaz. Üç kuruştan bahsetmiyoruz Connor. Milyonlardan bahsediyoruz."

İnliyorum ve enseme ovuyorum. "Bunu kabul etmiyorum."

Declan sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor. "Endişelenmiyorum. Haklı olduğumuzu görecektir."

"Ya da bir avuç pislik."

Sean sırtıyor. "Bunu zaten biliyoruz."

"Yarın avukatla buluşacağız." Declan'ın sesi sert ve otoriter, bu da boğazını yumruklamak istememe neden oluyor. "Ondan sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz. Şimdilik, hepimiz içerken Connor'ın demlenmesine izin verelim."

Kardeşlerimin beni bu kadar iyi tanıdıklarını düşünmelerinden nefret ederek onları tersliyorum. Onlara şaka yapıyorum çünkü aklım tamamen çiftlikte değil, küçük bir kısmı yan komşum olan kadın ve küçük kızında.

"Bir şart var da ne demek?" Declan avukata bakarken sesi daha da yükseliyor.

Kısa boylu, tombul avukat kel kafasını bir mendille siliyor. Kardeşlerim ve ben insanları terlettığımızde buna bayılıyorum. "Çok açık. Temel olarak vasiyete göre çocukları Declan, Sean, Jacob ve Connor'ın Arrowood çiftliğini miras alabilmeleri için her birinin altı ay boyunca orada yaşaması gerekiyor. Bu süre çocuklarının her biri tarafından doldurulduktan sonra, ister hepsi birden ister birbirini takiben olsun, o zaman satış yetkisine sahip tam sahip olacaklar."

Sean hiç espri yapmadan güler. "Lanet olası pislik bizi mezardan kontrol ediyor!"

"Bu saçmalık. Bir açık kapı olmalı." Declan ayağa kalktığı anda öfkesinin aşikâr olduğunu söylüyor.

Avukat başını sallar. "Korkarım ki hayır. O çok . . . spesifik. Eğer hepiniz aynı fikirde olmazsanız, çiftlik satılacak ve geliri çocuk istismarını önlemeye yardımcı olmak için vakfa bağışlanacak."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyorum kendimi durduramadan. "Dört çocuğunu da düzenli olarak döven adam, kendi çocuklarına yaptıklarını önlemek için on milyon dolar mı bağışlamak istiyor?"

Jacob elini koluna koydu. "O kazanamayacak."

"Ne olursa olsun o kazanır!" Çılgılık atıyorum. "Eğer o lanet olası çiftlikte yaşarsak, onun emirlerini yerine getirmiş oluruz. Eğer hepimiz çekip gidersek, o zaman bize borçlu olunan tüm para - ve sakın bana o adamın bize yaşattığı cehennemden sonra hiçbir şey borçlu olmadığımızı söylemeyin - hayır kurumlarına gidecek!"

Düzgün düşünemiyorum. Kalbimin her atışında öfke ve tiksinti içime işliyor. Bu ofise girdiğimizde beklediğim onca şey arasında berbat bir ültimat almamak bunlardan biri değildi. Hiç dönmek istemediğim bir yerde altı ay boyunca yaşamaya zorlanacağımı düşünmemiştim.

"Kalmayacağımızı düşünüyor." Kardeşlerimden biri sesini yükseltti. "Ben kalmıyorum. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz. Bunu yapmayı reddediyorum. Bu. Hatta hayır kurumlarına bağışlayın çünkü o çocukların bizim sahip olmadığımız bir şansı olabilir."

Sean ayağa kalkar ve adım atmaya başlar. "Kardeşlerden biri reddederse ne olacak?"

Avukat boğazını temizler. "O zaman hepiniz kaybedersiniz."

Ellerimi havaya kaldırıyorum, bir şeyi yumruklamak istiyorum ve sonra bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum. Yumruklarımı hiç öfkeyle kaldırmadım. Elbette kavga ettim ama bu kendimi savunmak içindi ya da başka seçeneğim olmadığı içindi. Dördümüzün yemini

benim için her şey demek ve kendimi kontrol edemediğim için asla bir başkasına fiziksel olarak zarar vermeyeceğim.

"Karar vermek için ne kadar vaktimiz var?" Declan soruyor, sorumluluk sahibi olan ve bunu nasıl halledeceğine dair bir plan oluşturmuş olan Declan.

"Karar vermek için üç gün var ve otuz gün içinde birinin evde olması gerekiyor," diyor kesin bir ifadeyle.

Declan ayağa kalkıyor, biz de onu takip ediyoruz. "Üç gün içinde bir kararla görüşürüz."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

ELLIE

"Açım," diye mırıldanıyor Kevin kanepeden. "Bana bir şeyler hazırla."

Gözlerimi kapatıyorum, ona cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Zamanımı beklemeli, akıllı davranmalı ve onu olabildiğince sakın tutmalıyım.

"Elbette, özellikle istediğiniz bir şey var mı?"

Bana ters ters bakıyor, öfkesi büyümeye başlamıştı bile. "Yemek, Ellie. Yemek istiyorum."

Boğazım kuruyor ve onu yatıştıracağını umduğum bir gülümsemeyi zorlayarak ayağa kalkıyorum. Mutfığa girdiğimde Hadley'i masada ev ödeviyle uğraşırken görüyorum.

"Selam, tatlım."

"Merhaba anne."

Yanına çömelip benimkiyle aynı renkteki kahverengi saçlarını geriye doğru itiyorum. "Gidip dışarıda oynamanı ya da odanda kalmanı istiyorum, tamam mı?"

Yeşil gözleri beni değerlendiriyor, yedi yaşındaki bir çocuğun asla düşünmemesi gereken şeyleri tartıyor. "Babam yine kızdı mı?"

Başımı salladım. "Öyle, bu yüzden onun görüş alanından uzak durmanı istiyorum, tamam mı?"

Yüzünde hayal kırıklığı belirliyor ve ben bunu ruhumda hissediyorum. Onu hayal kırıklığına uğratıyorum. Kızımı her yönden hayal kırıklığına uğratıyorum. Eğer annem ve babam hayatta olup beni görselerdi,

ağlarlardı. Beni yetiştirdikleri gibi bir kız değilim ama deniyorum.

"Tamam anne. Onu rahatsız etmeyeceğim." Ben ne zaman bu kadın oldum?

Bir erkeğin bana böyle davranmasının normal olduğuna ne zaman karar verdim? Onu değiştirecek kadar sevebileceğimi umarak onunla evlendiğim mi? Ailem düğünden bir hafta önce öldürüldüğü ve ben güvende olmak için çaresiz kaldığım için mi? Evlendikten bir ay sonra hamile olduğumu öğrendiğim mi? Hadley hakkında yıllarca yalan söylediğim, onun Kevin'ın kızı olmadığından şüphelendiğim için mi bu benim cezam?

Suçluluk dalgası o kadar yoğun ki, içinde boğulacağımdan korkuyorum.

O.

Connor bir hafta önce yeniden ortaya çıkmadan önce Karar. Kevin'la evliydim. Hadley'nin *bizim* çocuğumuz olmasını istiyordum çünkü kalbimin bir köşesinde onu seviyordum ve bunun Tanrı'nın beni affetme şekli olduğuna inanıyordum. Eğer bir bebeğimiz olursa, her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. İçimde büyüyen bu güzel hayat yüzünden o da değişecekti.

Ve bir süreliğine öyle oldu. Sanki üniversitede çıkmaya başladığım adam geri dönmüş gibiydi.

Daha nazikti, daha dikkatliydi ve içimde o kadar çok umut vardı ki nefes alamıyordum.

Ama bir leopar beneklerini değiştirmez. Başlangıçta sadece bir görüntüsünü gördüğüm adam yıllar önce saklanmayı bıraktı ve ben de kaçacak kadar güçlü olacağım.

Hadley eşyalarını toplar ve arka kapıya yönelir. "Connor evde mi bakabilir miyim?"

Daha fazla dayanamıyorum. "Hayır, tatlım. Connor bir yetişkin ve muhtemelen meşgul olacaktır."

"Ağaç eve istediğim zaman gidebileceğimi söyledi."

Hangi ağaç evden bahsettiğinden emin değilim ama bu konuda çok heyecanlı görünüyor. "Hadley, kolunu incittin.

Bir hafta önce ... etrafta böyle koşturamazsın."

"Acımıyor ve tırmanmayacağım."

Ona inanmıyorum ama aynı zamanda onunla tartışmaya devam edemem yoksa Kevin delirecek.

Lanet olsun.

"Tamam, bu ağaç ev nerede?"

Gülümsüyor. "Onun arazisinde."

Sanırım bunu ben istedim. Kendi iyiliği için fazla zeki.

Küçük kızıma biraz daha yakından bakıyorum. Gözleri onunkilerle aynı renkte. Her zaman onun Kevin'in yüzüne sahip olduğunu ve gözlerinin ailemden ya da onun ailesinden birine benzemesi gerektiğini düşünmüşümdür. Ama onu gördüğümde, gözlerini gördüğümde, sanki evren bana asla gerçekten bilmediğimi hatırlatıyordu. Hadley Connor'ın olabilirdi.

Hadley ellerini yanaklarıma bastırıyor. "Connor'ı severim. Güçlüydü ve beni taşıdı. Ayrıca beni bulduğunda düşündüğüm gibi bağırmadı."

Hayır, babasının yapacağı gibi bağırmadı. "Hadley, kolunu nasıl incittin? Bütün hikâyeyi anlat, tatlım. Doğruyu söylediğin sürece başın belaya girmeyecek."

Uzaklara bakıyor, dudaklarından derin bir nefes kaçıyor. "Düştüm. Ahırın yanında olmamam gerekiyordu. Babama çatı katına çıkmayacağımı söyledim ama ineklerin ne yaptığını görmek istedim. Oraya çıktım ve babamı duyduğumda başımın büyük belaya gireceğini biliyordum ve onu tekrar kızdırmak istemedim. Bu yüzden dışarı atladım ama kolumun üzerine düştüm ve sonra koştum. Kızacağımı biliyordum. O her zaman kızgındır."

Gözyaşlarıma engel oluyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Yorgun olduğunu biliyorum."

Ve bir pislik. Ve bencil. Ve acımasız. Ve dünyaya kızgın. Ve tüm hıncını benden çıkarıyor.

Bunu kesinlikle duymaması gereken tek arkadaşım gibi hissettiğim kişiye söylemek yerine başımı sallıyorum. "Neden arkaya kaçmıyorsun?"

Masadan kalkıyor ve dışarıdaki ağaca doğru kayıyor.

Meşe ağacının dallarının altında, etrafına küçük ışık huzmeleri düşerken gölgede oturmak en sevdiği yerlerden biri. Orada o kadar huzurlu görünüyor ki, sanki dünyanın çirkin yanları henüz gençliğini lekelememiş gibi. Tanrı biliyor ya, ona normallik ve sevgi vermeye çalıştım, ama söz konusu Kevin olduğunda, bunu ancak hak ettiğimizi düşündüğünde veriyor.

Acı içinde boğuluyor olmasaydım nasıl olurdu merak ediyorum. Başka birini bulabilir miydim? Kevin'la evlenmez miydim? Hadley ve ben başka bir çiftlikte, korktuğunda onu taşıyan başka bir adamla olur muyduk?

Hayır, bunu yapamam. Bana açık olmayan bir yola giremem.

Başımı sallıyorum ve gerçekliğimin tekrar bir kâbusa dönüşmemesi için Kevin'in yemeğini almaya odaklanıyorum.

Doğru şeyleri eklediğimden ve üzerine çok fazla mayonez koymadığımdan emin oluyorum. Bir keresinde bu onu kızdırmıştı.

"Ellie!" Kevin bağılıyor.

Gözlerimi kapatıp doğru yaptığım için dua ediyorum ve sandviçi, cipsi ve dörde bölünmüş turşuyu alıp oturma odasına dönüyorum.

"Al tatlım," diyorum sesimde yumuşak bir hafiflikle. Ona ne kadar tatlı yaklaşırsam, o kadar az zehir saçtığını öğrendim. "Eğer başka bir şey istersen ..."

"Bu iyi."

İçimden derin bir oh çekiyorum ve sonra yanına oturuyorum. Belki bugün kötü geçmez ve çoğu gün gibi vakit geçiririz. Kevin her zaman kötü değildir, bu da bir süre tamamen kayıtsız kalmamı sağladı. Yavaş yavaş başladı ve beni hayal görüp görmediğimi düşünmeye itti.

Sonra bir kartopu gibi yuvarlandıkça güçlendi ve büyüdü, ta ki o kadar büyüyene kadar.

Yoluna çıkan herkesi ezdi. En çok da beni.

Böyle günler en korkutucu olanlardır. Bir zamanlar istediğim kocaya mı yoksa rüyalarımın giren adama mı sahip olacağımdan emin olamadığım zamanlar.

Konuşayım mı? Bekleyeyim mi? İkisinden birini seçmekten korkarak yumurta kabukları üzerinde yürüyorum.

Kevin bir ısırık alıyor, ben de doğru adım attığımı umarak kendimi çelikleştiriyorum. "Ahır kapısının onarıldığını gördüm."

Homurdanıyor.

"Harika görünüyor."

"Doğru şekilde asmak saatlerimi aldı. Amcam kıcıyla dirseğini ayırt edemeyen bir aptaldı. Doğru menteşeleri kullanmamıştı, bu yüzden daha önce düşmemesine şaşırdım."

Amcası ve yengesi harika insanlardı ve onlar öldükten sonra çiftlik onlara miras kaldı. Onlar olmasaydı, şu anda sahip olduğumuzdan çok daha azına sahip olurduk. İstediğim şey bu değildi. Hayallerim vardı. New York'un taşrasında yaşayıp bir üzüm bağında çalışmayı da içeren hayaller. Bu yüzden Penn State'e iş için gidiyordum.

Ama sonra her şey değişti.

Ailem tam da Kevin çiftliği devraldığı sırada öldürüldü ve ... işte buradayım.

Yine de çiftlik için minnettarım, bize gelir ve istikrar sağlıyor. Tamamen ödenmiş olmasından bahsetmiyorum bile, yani bize herhangi bir borç miras kalmadı. Tabii ki kazandığımızın bir kuruşunu bile göremiyorum çünkü Kevin hiçbir şeye erişimime izin vermiyor.

Ne kadar zengin ya da fakir olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Bu beni kontrol etmesinin başka bir yolu.

Ama artık kendi gelirim var.

Kevin'in tam zamanlı bir öğretmen olarak maaş aldığımdan haberi yok. Gönüllü çalıştığımı sanıyor ve öyle kalmasını istiyorum. Yaklaşık altı ay önce Hadley'nin adına bir banka hesabı açtım.

"Yine de tamir ettiğine sevindim. Eminim ekipmanı güvende tutmaya yardımcı olacaktır."

Kevin başını sallar. "Özellikle de yaşlı adam Arrowood öldüğüne göre. Pislik oğullarının geri döndüğünü duydum. Çiftlik sahiplerinin tek konuşabildiği bu. Sanki ben onlara bütün gün dedikodu yapsınlar diye para veriyorum."

"Eminim sinir bozucu olmuştur. İşçilerle benim yapabileceğimden çok daha iyi başa çıkıyorsun." Empati kurmaya ve pohpohlamaya çalışıyorum. Onun tarafında olduğumu düşünmesine ne kadar izin verirsem, öfkesinin geçme olasılığı o kadar artar.

Sandviçini bırakıyor ve yanında duran bardağı boşaltıyor. Sonra bana dönüyor, gözleri benimkilere dalıyor ve işe yaramadığını görüyorum.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Kevin, dur. Orada olmayan bir şeyi arıyorsun."

Çenesi sıkıştı. "Herkes tarafından yargılanmaktan yoruldum."

"Seni yargılamıyorum, sana iltifat ediyorum. Arada bir fark var. Bugün kavga etmek istemiyorum, o yüzden lütfen bunu kavgaya dönüştürme."

Hadley dışarıda olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. İşler kızışırsa, en azından o görmez.

Mesele şu ki, Kevin her zaman vurduğu yere dikkat eder, insanların görebileceği yerlerde iz bırakmamaya özen gösterir. Ve dışarıdan görünmese bile her zaman izler vardır.

Sadece umursamayacak kadar sarhoş olduğunda hata yapar ve bu sefer öyle değil.

Kevin'in gözleri kapanıyor ve ben tekrar konuşmaya başlıyorum. "Nazik davranıyordum ve bana inanmadığını biliyorum ama bu doğru. Sen benim kocamsın ve sana güzel şeyler söylemeye hakkım var. Çok çalışıyorsun, bu aileyi geçindiriyorsun."

"Senin için yeterince iyi değilim, Ellie."

İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.

"Öyle deme. Yeterince iyi olmayan benim," diye yalan söylüyorum. Mecburum.

Göz kapakları kalkıyor ve her şeyin altında üzgün, korkmuş bir adam görüyorum.

Beni kızdıran da buydu. O kadar özür diliyor, o kadar alçakgönüllü davranıyordu ki onu affediyordum. Anlamıyordum ama gülümsedim ve bana kötü davranmaya devam etmesine izin verdim. Kevin benim kocamdı, benim koruyucum, dünyam olması gerekiyordu ve ben bunu her şeyden çok istiyordum.

O kadar naif, umutlu ve sevgiye muhtaçtım ki, ne şekilde gelirse gelsin kabul ettim.

"Beni bırakma, bebeğim."

Söylemek istediğim tüm kelimeleri, içimde yaşayan öfkeyi bastırıyorum ve harekete geçiyorum. Kendi güvenliğim için değil ama sesi yükselirse çok ince duvarların arasından duyacak olan dışarıdaki küçük kız için.

Ellerim yanaklarını kavrayacak şekilde kalkıyor ve korkmaya ve kızmaya başladığım bir adamın gözlerine bakıyorum. "Asla."

"İyi, çünkü ben ölürdüm, Ells. Eğer gidersen ve küçük kızımı da yanında götürürsen ölürüm. Sensiz bir hiç olurum. Sensiz ben bir hiçim. Berbat durumda olduğumu biliyorum ama bunun nedeni seni çok sevmem. Eğer bu kadar mükemmel olmasaydın, bu kadar çabalamazdım. Tanrım, sen benim dünyamsın."

Alnı benimkine değdiğinde, nefesini verirken burnuma votka kokusu doluyor ve Tanrı'ya şükrediyorum, bu gece üzgün ve üzgün Kevin oluyorum. Nefret dolu ve öfkeli değil.

Sınıfımı seviyorum. Orası benim mutlu yerim. Bu ay odayı tamamen Shakespeare'e ait şeylerle dekore ettim. Alıntılar, fotoğraflar, sahte bir hançer, bir su şişesi ve çocukların ilgisini çekecek diğer eşyalar var. Bir de harika çocuklar

var, çünkü çoğunlukla

Yerine geldiğim öğretmen korkunç bir kadındı. İşini, çocukları, okulu, kendisini sevdiğini sanmıyorum. Çok kötüydü. Ve ben de bunun meyvelerini topluyorum.

Masamda çalışacağımız oyunun üzerinden geçerken kapının çalındığını duydum.

"Merhaba Ellie, bugün çok güzel görünüyorsun," diyor okul müdürü Bayan Symonds kapıda dururken.

"Teşekkür ederim. Bugün başlayacağımız yeni materyal için heyecanlıyım."

Ayrıca kendimi iyi hissetmek istedim. Geçen hafta sakindi ve benim de sakinliğe ihtiyacım vardı. Kevin ekstra sıkı çalışıyor çünkü bir şeyde bir artış oldu ve bundan memnun, bu yüzden ev sessizdi.

Hadley bir daha düşmedi, kolu iyi durumda ve vücudumdaki tüm çürükler yenileri ortaya çıkmadan soldu.

Banka hesabımın bugün yatırdığım para ile biraz daha büyüdüğünden bahsetmiyorum bile, bu da özgür olmaya çok daha yakın olduğum anlamına geliyor.

Gülümsemek ve güzel hissetmek için bir neden var. "Bugün ne öğretiyorsunuz?"

"*Romeo ve Juliet*," diyorum gülümseyerek. Bu benim en sevdiğim edebiyat eserlerinden biridir. Bir şekilde, tüm aşkların yıldız çarpması olduğunu düşünüyorum. Her insanın kalbini ya da en azından hayatını bir başkasıyla paylaşmak için aşması gereken bir engel vardır. Her ne kadar sonsuza dek mutlu olmayı sevsem de, hayatta bu her zaman mümkün olmuyor.

"Ahh, büyük Shakespeare. Ben her zaman daha çok Bronte ya da Austen kızı olmuşumdur."

Sırıtıyorum. "Ben de, ama bunu öğretmek kesinlikle eğlenceli." "Katılıyorum."

Bayan Symonds harika bir müdür. Adildir, çocuklarla güler ve eli sıkıdır. Ayrıca her yerde gözleri varmış gibi görüldüğü için onun yarı cadı ya da büyücü olduğunu düşünüyorum. Ondaki hiçbir şey kaçmıyor ve çocuklar

bir şeylerin yanlarına kâr kaldığını düşünmeleri için hiçbir neden yoktur.

Hepimiz duyuyor, izliyor, bilgi paylaşıyor ve gerektiğinde müdahale ediyoruz.

"Buraya nasıl alıştın?"

"Bayıldım. Çocuklar harika ve öğrenme konusunda heyecanlı görünüyorlar."

Başını sallıyor. "Bunu duymak harika. Bayan Williams'ın ayrılışının biraz ani olduğunu biliyorum ama burada bizim için çok değerliydi. Elbette tavrı biraz sertti, dilbilgisi konusunda çok titizdi ve öğrencilerinden çok şey talep ederdi ama biz birbirimize yakın bir grubuz."

Bayan Williams herkese göre tam bir baş belasıydı.

"Kesinlikle bir izlenim bıraktı."

"Diğer öğretmenlerle nasıl geçiniyorsun?"

Bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim. Paranoya oluşmaya başlıyor ve tereddütlü bir gülümseme veriyorum. "Gerçekten güzeller."

Merakla bana bakıyor. "Gerçekten mi? Öğle yemeğinde onlarla birlikte yemek yemediğini fark ettim, bir şey mi oldu?"

Ve görünüşe göre, gözleri de asasının üzerinde.

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Her şey harika."

İnsanların bir şeyler görmesini ve dedikodu yapmasını engellemek için kendimi soyutlamam dışında. Bu kasaba küçük. Hayatımı gizlemem gereken yüzlerce öğrencim olması yeterince kötü zaten, bir de bu karışıma çok daha anlayışlı yetişkinleri eklememe gerek yok.

Kevin'in toplumun sevilen bir üyesi olmaması da buna yardımcı oluyor. Hatta bir parçası bile değil. Arazimizde kalıyor, hiçbir toplantıya ya da fuara katılmıyor. Alışverişe çıkmıyor ve sadece bir arkadaşı var, Nate, ama onlar bile artık konuşmuyor. Bu şekilde yaşamayı tercih ediyor ve beni o hayata mümkün olduğunca yakın tutmak istiyor. Yıllar geçtikçe insanlar

benim de onun kadar mesafeli olduğumu varsayıp beni gerçekten tanımaya çalışmayı bıraktılar.

Yaklaşıyor, gülümsemesi sıcak ve bir an için bana annemi hatırlatıyor. Öğretmenlerine ve öğrencilerine karşı böyle hissettiği anlaşılıyor. Sevdiklerini korumak isteyen bir tür ikinci anne. "Çoğunun bir araya gelip planlar üzerinde çalıştığını biliyorum, senin bunun bir parçası olmamanın bir nedeni olup olmadığını bilmiyordum ..."

"Bu sadece benim programım. Burada işim bittiğinde Hadley'i alırım ve çiftliğe yardım etmek için geri döneriz."

Bayan Symonds beni dikkatle izliyor, sadece sözlerimi değil vücut dilimi de dikkate alıyor. "Anlayabiliyorum, bizim de bir çiftliğimiz var, ama birkaç aydır buradasınız ve buraya alıştığınızdan emin olmak istiyorum."

"Gerçekten yerleşiyorum."

Yanımdaki sandalyeye oturuyor, elini sıcak bir jestle benimkine uzatıyor. "Biliyorsun, seni dinlemek için her zaman buradayım. Yeniden tam zamanlı çalışmanın büyük bir alışma süreci olabileceğini biliyorum. Ayrıca, bir süredir Sugarloafta yaşadığını biliyorum ama pek fazla arkadaşın yok gibi görünüyor. Eğer bir arkadaşına ihtiyacın olursa, seni dinlemekten mutluluk duyarım."

İnsanların ona neden bir şeyler anlattığını şimdi anlıyorum. Uzun zamandır ilk kez içimi dökmek istiyorum. Kollarına atılıp ağlamak istiyorum ama arkadaşlar buna gücümün yeteceği bir şey değil. Gerçeğe bağlılık ve zaman lüksüm yok ama bunu ona söyleyemem.

Yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Burada mutluyum ve kendimi rahat hissediyorum."

"Tamam, güzel." Ve sonra zil çalar, öğrencilerin içeri gireceği konusunda personeli uyarır. "Bu benim işaretim. Bir şeye ihtiyacın olursa, Ellie, ben buradayım. Biz bir aileyiz ve masada senin için her zaman yer var."

Ağlamak istiyorum ama ağlamıyorum. "Teşekkür ederim, Sarah."

"Her zaman. Trajedinin tadını çıkar." Kalbim bir an ne demek istediğinden emin olamadan çarpıyor ve sonra söze giriyor. "Biliyorsun... oyun."

"Oh! Duh. Evet. Kesinlikle yapacağız."

O gidince dönüp derin bir iç çekiyorum, bir yandan da bu kasabada yalanlarıma inanan biri olup olmadığını merak ediyorum.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

CONNOR

"S "Sugarloaf'a geri mi dönüyorsun?" Birlikte görev yaptığım başka bir SEAL olan Quinn sordu.

"Cehenneme gideceğim."

Liam kıkırdar ve birasını kaldırır. "Seninle orada buluşuruz, dostum. Hepimiz orada olacağız."

Bugün resmi olarak donanmadan ayrıldım ve altı aylık cezamı çekmek üzere Pennsylvania'ya geri dönüyorum. Terhis belgelerimi imzalayalı iki hafta oldu ve bir yanım geri dönmek için sabırsızlanıyor.

Bir parçam, bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir şeyi buldu.

Quinn başını sallar. "Daha kötüsü de olabilirdi." "Evet, nasıl?" Ben soruyorum.

"Seninle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kıza aşık olabilirsin."

Ellie'nin yüzü gözümün önüne geliyor çünkü kesinlikle benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Onun orada olmasından ya da sonunda evli olduğu için kim olduğunu öğrenmekten biraz bile heyecan duyamıyorum. Yani, hayır, daha kötü olamazdı.

Devam ediyor. "Şu anda çok mutlu olduğum için bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimden değil."

Liam beni izliyor ve sırtıyor. "Bence onunla hiçbir şey yapmak istemeyen bir kıza aşık. Kızın adı ne?"

Arrow? Angel?"

"Siktir git."

Quinn'in gözleri parlıyor. "Gerçekten mi? Nasıl oldu da bu meleği hiç duymadım?"

Çünkü ona sadece rüyalarımnda izin verdim.

Çünkü eğer ona ulaşabilirsem, bana işkence edeceğini biliyordum.

Çünkü siz ikiniz bilgiyi aptalca şakalar yapmak için kullanmayı seven ve o gecenin benim için ne anlama geldiğini anlamayan aptallarsınız.

"İkiniz de sikimi yalayabilirsiniz."

Bu ikisi beni ne kadar çıldırtsa da, bunu özleyeceğim. Sadece bizimki gibi bir ekibin kurduğu kardeşliği, yoldaşlığı. Bu ikisi ve diğer SEAL'lar için ölebilirim. Bana kendi kardeşlerimle nasıl olduğumu hatırlatan bir kurala göre yaşıyoruz.

"Bu teklif bana cazip gelmiyor. Peki ya sen Quinn?"

"Hayır. Kız arkadaşımla çok mutluyum." "Evet. Şimdi." Gözlerimi deviriyorum.

Bir yıl önce Quinn şu anda olduğu kadar neşeli değildi. Aslında, daha önce hiç bu kadar kötü bir adam gördüğümü sanmıyorum. Yaşadığı cehenneme nasıl dayandığından hâlâ emin değilim.

Onlarla içki içmeyi neden kabul ettiğimi de bilmiyorum. Bu konuşma için kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Tek başlarına yeterince kötüler ama bir araya geldiklerinde önlerine çıkan her şeyi silip süpüren bir tsunamiye dönüşüyorlar.

"Ve söyle bize," Liam'ın sesi komplocu bir tonda, "onu bulacak mısın?"

"Sanki siz iki pislige bir şey söyleyecekmişim gibi?"

Quinn bana bakmadan Liam'a "Çoktan yaptı," diyor. "Şu yüzü görüyor musun? Perili. Muhtemelen geri döndüğünde onu gördü, belki de liseden bir kız arkadaşını?"

Liam, "Sanırım onun ilk kızıydı," diye ekliyor.

"Olabilir. Yani, acınası görünüyor. Etrafıma baktım, onun için külotlarını indirecek bir sürü kız yok."

Liam omuz silkiyor. "Belki küçük bir pipisi vardır? Bu olabilir."

"Acınası bir şey olduğunu düşünüyorum. Hiçbir kız bu kadar kırılmış bir erkek istemez."

"Ben buradayım!" Quinn'e kelimeleri hırıldayarak söyledim. İkisi de ben bir şey söylememişim gibi konuşmaya devam ediyor.

Liam bana doğru bakarken sesi eğlenceyle doluyor. "Tavırlarından olabilir. Biraz düşmanca davranıyor."

"Bahse girerim onu küçümsemiştir çünkü ona baksana, o kadar da yakışıklı değil." Quinn omuz silkiyor.

"Kim istiyor için anlaşıma ile a Huysuz, Çirkin, ve işsiz eski SEAL? Bu lanet paketin tamamı."

Ben huff.

"Kim sizinle uğraşmak ister?" Nefesimin altında söylüyorum.

"Hayatımızda bunu yapan iki muhteşem kadın var," diye cevaplıyor Quinn. "Ama cidden, onu gördün mü?"

"Evet, çocuğunu da gördüm ve bir kocası var."

Liam bir ıslık çalıyor. "Bu kesinlikle berbat bir şey."

"Yok artık."

"Sevimli çocuk mu?" Quinn soruyor.

"Evet, öyle. Yaralandı ve çiftliğimde saklandı. Onu buldum ve eve getirdim. Eve gidene kadar annesinin kim olduğunu bilmiyordum."

Hadley'le ilgili durum beni hâlâ geriyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama o gün söylediği şeyler hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Mesele şu ki, Ellie'nin evli olmasından nefret ettiğim için mi yoksa içgüdülerim yaralanma konusunda haklı olduğu için mi bilemiyorum.

"Benim tavsiyem mi? Uzak durun. O adam olma."

"Bir evliliği ve bir aileyi mahvetmek gibi bir planım yok Liam, ama güven oyu için teşekkürler."

Başını iki yana sallıyor. "Kimsenin bunu yapmak için yola çıktığını sanmıyorum. Senin de kötü biri olduğunu düşünmüyorum Connor, ama bence böyle şeyler olur. Çizgilerin aşıldığını gördüm ve eğer bu kadın senin için bir şey ifade ediyorsa, kalbin aklından önce konuşacaktır."

"Ya da sikini."

Gözlerimi deviriyorum. Sanki hayatım boyunca kısıtlama kullanmamışım gibi davranıyorlar. Asla böyle bir çizgiyi aşmadım. Bunu yapmak beni babam gibi bir pislik olmaya daha da yaklaştırırdı. O bencildi ve kendisi için en iyi olanı yaptı, ardında bıraktığı hasarı umursamadı ve başkalarının temizlemesini bekledi. Ben asla onun gibi olmayacağım.

"İstemedен verdiğiniz tüm bu tavsiyeler için teşekkürler. Gösterdiğiniz güven ve itimat için gerçekten minnettarım."

Liam hemen, "O şekilde algılama," diyor.

Quinn başını sallıyor. "Anladık işte. Bir kadını mantık sınırlarını aşacak kadar çok sevdik."

Tanrım. Bir grup yaşlı kadın gibiler. "Onu sevmiyorum. Onu tanımıyorum bile. Tek bildiğim bir milyon yıl önce bir gece geçirdiğimiz. Öyle bir gece ki... Bunu sana neden anlatıyorum ki?"

Liam kıkırdar. "Çünkü ister bir gece olsun, ister bir ömür boyu, bir anlamı vardı ve sen bunun için kafayı yedin."

Evet, bir anlamı vardı... kendimi o evi onarmaya ve mümkün olduğunca az temasla dışarı çıkmaya vermem gerekecekti. Tek anlamı bu olabilir.

Bu yıkık dökük ahırda, sinyal alabildiğim tek noktada duruyorum. Bir santim sağa hareket edersem Declan'ı kaybederim.

İki gündür buradayım ve buradan her zamankinden daha çok nefret ediyorum.

Elbette ev sessiz ve kimse kimseyi yumruklamakla tehdit etmiyor ama sanki bir şeyler hep pusudaymış gibi geliyor. Kardeşlerim ve ben cenazeden sonra beş gün boyunca elimizden geldiğince temizlik yaptık ve Declan tüm yeni eşyaları almayı kabul etti, daha doğrusu buna zorlandı.

Babamın her parçasının gitmesini istedim. Uyuduğu yatak odası mobilyaları, kanepeler, mutfak tabakları, hepsi gitti.

Eski çamaşır makinesi bozulduğunda tamir edilemediği için birkaç yeni beyaz eşya, yeni yataklar ve mobilyalar aldık. Declan'ın parasını harcarken hiç de kötü hissetmedim.

Hepimizin bu cehennem çukurunda yaşaması gereken iki yıl var, her kuruşuna değdi.

Şimdi, satabilmek için her şeyi onarmaya başlamalıyım.

"Dec?" Adını tekrar söyledim, duyup duymadığını görmek için bekledim.

Bu sefer ben.

"Seni duyuyorum. Ne kadar paraya ihtiyacın var?" "En az on bin daha lazım."

Ağabeyimin ağzından çıkan hayal kırıklığı sesini duyuyorum. "Ve bu sadece ilk ahır için mi?"

"Evet."

"Yıkamak daha ucuza gelmez miydi?"

"Dec, bir santim bile kıpırdayamam yoksa seni kaybederim, o yüzden bunu çabucak söyleyeceğim. Bana altı ayımı bize para kazandıracak şeyleri tamir etmekle geçirmemi söylemiştin. Yeni bir ahır -bir çiftçiye gerçekten yardımcı olacak iyi bir ahır- bize yaklaşık altmış bine mal olur. Bu yüzden, bunu tamir etmem için gereken parayı bana havale et ve bırak işe koyulayım. Nasıl olsa sattığımızda hepsini geri alacaksınız."

Kardeşim sessizliğe bürünüyor ve hafifçe söylenmemi duydu mu yoksa bağlantıyı mı kaybettim bilmiyorum ama bağlantıyı kesiyorum. Arkamı döndüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Selam, Connor!"

"Tanrım!" Bağıriyorum ve kalbimin hızla çarptığı göğsümü sıkıyorum. "Hadley, orada olduğunu bilmiyordum."

"İstediğim zaman çok sessizimdir." Vücudunu bir o yana bir bu yana kaydırırken gülümsemesi genişliyor.

"Anlıyorum," diyorum sessiz bir kahkaha atarak. "Bana kardeşim Sean'ın beni korkutmak için nasıl sinsice dolaştığını hatırlatıyorsun."

"Kaç tane kardeşin var? Hep bir erkek kardeşim olsun istemişimdir. Erkek ya da kız kardeş, seçici olmazdım, ama annem tek başıma sevmek için yeterli olduğumu söylüyor. O da tek çocuktı."

Bazı günler tek çocuk olmayı hayal ederdim. Üç ağabeye sahip olmak çoğu zaman cehennem gibiydi. Annem varken hayat onlar için kolay ve eğlenceliydi, çünkü ben onların her dediğini dinleyen aptal biriydim.

Kardeşlerim tarafından kabul edilmek tek istediğim şeydi. Havalıydılar ve istediğim tüm bilgilere sahiptiler. Onun yaşındayken sinir bozucu olan bendim.

Yere indiğinde canının acıyıp acımadığını görmek için ağaçtan atlayan kimdi? Ben.

Bir insanı Temel Reis'ten daha güçlü yapacağı için inek turtasını kim yedi? Ben yedim.

Kimse kardeşlerin bebeğini cezalandırmadığı için annemin heykelciğini kırma suçunu kim üstlendi? Ben.

Peki cezalandırıldım mı? Evet.

"Benim üç ağabeyim var. Declan, Jacob ve Sean." "Vay be. Onlar şimdi burada mı? Senin kadar büyükler mi? Ben

onlarla tanışmak?"

Sesindeki hayranlığa gülüyorum. "Hayır, ben burada kalıp çiftlikte çalışırken hepsi evlerine geri döndü."

Başını yana eğiyor. "Bu çok üzücü. Yapayalnız kalacaksın."

"Yalnız olmayı seviyorum. Konu açılmışken, burada ne işin var? Ailen nerede olduğunu biliyor mu?"

"Annem dışarı çıkıp oynamamı söyledi, ben de buraya geldim."

Hiç mantıklı değil ama ben kimim ki bir çocukla tartışayım. "Oynamak için mi?"

"Ağaca tırmanmak istedim ama kolum iyileşene kadar tırmanmayacağıma söz verdim."

"Doktoru gördün mü?"

Hadley heyecanla başını sallar. "Evet. Sadece morarmış ve bu şeyi omzuma takmam gerekiyor ama hoşuma gitmediği için annem bakmadığında çıkarıyorum."

Homurdanıyorum. "Benim yapacağım bir şeye benziyor. Ama gerçekten annenin dediğini yapmalısın."

"Söylemeyeceğine söz verir misin?"

Elimi iki parmağımla barış işareti yaparak kaldırıyorum. "İzci onuru."

İzci ya da ona yakın bir şey olduğumdan değil. Böyle görünmemesi gerektiğinden bile eminim.

Hadley durduğum yere doğru ilerliyor ve yan taraftaki odun yığınınına bakıyor. "Ahır yıkıyor musun?"

"Hayır, tamir ediyorum. Yeni tahtaları yerleştirmeden önce hasarlı parçaları sökeceğim."

"İzleyebilir miyim?"

Bu konudaki protokolün ne olduğundan emin değilim. Sadece ağacımda yaralandığı için tanıştığım yedi yaşında bir çocuk. "Ailenin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Omuz silkiyor. "Onun yolundan çekildiğim sürece babamın umurunda değil."

"Peki ya annen?"

Hadley dudaklarını büzüyor ve toprağı tekmeliyor. "Belki de *sen* ona sorabilirsin."

Evet, hiç şansım yok. Bu Ellie'den kaçma planıma yardımcı olmaz.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Ama biz arkadaşız," diye karşılık verir.

"Biz ..." Kendimi bundan nasıl kurtaracağımı gerçekten bilmiyorum. "Ama çok çalışmak zorundayım ve şu anda bunu gözden geçirecek zamanım yok."

"Lütfen Connor. Senden başka arkadaşım yok ve söz veriyorum baş belası olmayacağım. Ayrıca, yaralanırsan ne olacak? Düşersen kim yardım çağıracak?"

Hadley kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana Gelmiş geçmiş en tatlı dudak büzüşü. Tanrım, yetişkin erkeklerin kızlarına neden hayır diyemediklerini biliyorum.

İstediklerini nasıl elde edeceklerini çok iyi biliyorlar. Bunu Aarabelle ve Liam'da görürdüm. Onu ve temasa geçtiği diğer tüm SEAL'leri serçe parmağıyla yönlendirdi.

"İyi olacağıma eminim."

"Ama nereden *biliyorsun*?" diye meydan okuyor. Kendimi bu karmaşanın içine nasıl sokuyorum? "Sanırım bilmiyorum."

"Gördün mü!" Canlandı. "Yardım edebilirim. Ben harika bir yardımcıyım. Lütfen anneme izin verip vermediğimi sorar mısınız? Sana evet diyecektir. Bir yetişkin istediğinde, diğer yetişkinler hayır diyemez, kural budur. Bir keresinde bir çitin tamirine yardım ettiğimi biliyor muydun? Hepsini tek başıma yaptım. Ahırını onarmana da yardım edeceğim!"

Bu çok kötü bir fikir. Bunu biliyorum ama yine de Ellie'yi görebileceğimi söyleyen bir çekim var. Belki bir kusur bulabilirim. Onu daha az çekici yapan bir şey. O gecenin kafamda kurguladığım gibi olmadığını söyleyecek bir şey.

Hikayenin bu versiyonunun değişmesini sağlayabilirsem, o zaman tekrar tekrar oynamayı bırakabilirim.

Kendime yalan söylüyorum. Onu görmek istememin onda bir kusur bulma ihtiyacıyla hiçbir ilgisi yok. Sadece o. O gece kendimi en kötü hissettiğim anda beni kurtaran kadın. Bana bakan mavi gözlerini görmek istiyorum. Uzun kahverengi saçlarının parmaklarımda nasıl hissettirdiğini hatırlamak istiyorum. Hâlâ vanilya gibi kokuyor mu?

Bunun için tam bir aptalım ama kendimi durduramıyorum.

"Tamam, ama hayır derse, dinleyeceğine söz vermelisin."
Hadley ığlık atıyor ve kollarını ortama doluyor.
"Teşekkür ederim Connor. Sen bir insanın sahip olabileceği
en iyi arkadaşsın."
Tanrım, bu çocuk kalbimi kıracak.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

ELLIE

"**M**ommy!" Hadley'nin dışarıdan bağırdığını duyuyorum ve ayağa fırlıyorum.

Kevin uyuyor ve eğer onu uyandırırsa ruh halinin ne olacağı belli değil. Yaklaşık otuz dakika önce geldi, bitkin ve çoktan sinirlenmişti. Bir şekilde onu bayıltmayı başardım ve insanların uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermekten bahsetmesinin bir nedeni var.

Onu durdurmak için ellerimi kaldırarak kapıdan dışarı fırlıyorum ve tam o anda onu görüyorum. Connor Arrowood'un üzerinde dar bir kot pantolon ve tenine yapışan gri bir gömlek vardı. Saçları sanki elleriyle karıştırmış gibi yana yatırılmış. Bir de saçları var. Çenesini çiziyor, onu günah, seks ve istememem gereken her şey gibi gösteriyor.

Hadley'nin elini tutarak bana doğru ilerlerken bana tembel bir gülümseme veriyor.

"Bu sevimli çocuğu ahırda buldum ve sana ait olduğunu düşündüm."

Kalbim hızla çarpıyor ama gülümsemeye çalışıyorum. "Kesinlikle öyle."

"Anne, Connor sana bir şey sormak istiyor." Gözlerinde parlayan sevinçle ona bakıyor.

Bir kez daha aralarındaki benzerlikten etkilendim ve göğsüm ağrıdı. Hadley biyolojik olarak onun olabilir mi? Eğer

Öyle olsa bu her şeyi değiştirir miydi?

Olurdu. Bizi Kevin'a bağlayan hiçbir şey olmazdı ve belki de bizi aramazdı.

Ya da belki işleri daha da kötüleştirirdi.

Çılgına dönebilir ve kim bilir neler yapabilir. Eğer Hadley'nin onun kızı olması onu güvende tutuyorsa, hayal gücümün ürünü olabilecek şeyleri görmeme izin veremem.

"Bana bir şey mi soracaktın?" Connor'a söyledim. "Şey, Hadley uğradı ve bunun

Tamam, eğer takılırsa. Kurallardan ya da senin bu konuda rahat olup olmadığından emin değilim. Önümüzdeki altı ay boyunca önce ahır, sonra evi ve daha sonra da arazinin diğer her santimini onaracağım. Hadley, yardım çağırma imkânım olmadan düşüp kolumu kırmamam için bana yardım etmeyi teklif edecek kadar nazikti."

Bir şeyler söylediğini biliyorum ama zihnim onun burada olacağı süreden sonra hiçbir şeyi işleyemiyor. "Altı ay mı?"

"Bu benim çiftlikteki cezam," diyor Connor öfkeyle. "Burayı satabilmek için kardeşlerim ve ben burada yaşamak zorundayız."

Midem bulanıyor. Altı aydır yan odada yaşıyor. Zihnimin dağılmasını engellemeye çalıştığım uzun bir süre ve Hadley'nin onunla arkadaş olmaya çalıştığı altı ay.

Altı ay boyunca Kevin'ın onu görmesini engellemeye çalıştım.

Ellerimi havaya kaldırıp hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum.

Sonuncusunun gerçekleşmesi için bir umudum varsa Hadley'i Connor'dan uzak tutmalıyım. Kevin yüzünden değil ama ona bağlanırsa, kaçmak zorunda kaldığımızda bu ona sadece zarar verir.

"Vay canına, altı ay içinde yapılacak çok iş var gibi görünüyor ve"-kızıma bakıyorum-"yapman gereken bir sürü ev ödevi ve ev işi var."

"Ama ..." Dudağı titriyor. "Yardım etmeyi seviyorum ve söz veriyorum sorun çıkarmayacağım."

"Burada ne haltlar dönüyor?" Ön kapı açılırken Kevin'ın kalın sesi gürlüyor.

Dehşet içimi öyle hızlı dolduruyor ki, onu yatıştıracak zamanım yok. Çabucak dönüyorum. "Bebeğim, uyanık mısın?"

Bana, Hadley'e ve sonra da onun yanında duran adama bakıyor. "Sen kimsin?"

Hadley öne atılıyor. "Bu Connor, baba. Yan dairede oturuyor."

Bir an için gözlerimi kapatıp düşünmeye çalışıyorum. Kevin'ın öfkesi büyümeden ve bunun bedelini gerçekten ödemedi önce Connor'ın gitmesini sağlamalıyım. Öfkesinden tamamen kaçınmak için çok geç, bu yüzden bunu en aza indirmek tek şansım.

Kevin'ın gözleri Hadley'den Connor'a kaydı. "Sen Arrowood kardeşlerden birisin."

"Öyleyim." Connor'ın sesi Kevin'inkinden daha derinden geliyor ve yemin ederim havadaki testosteron beni boğmaya yetiyor. "Sanırım sen Hadley'nin babasısın? Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kızımı nereden tanıyorsun?"

Ona doğru bir adım atıyorum, elim göğsünde ve dudaklarımda yumuşak bir gülümseme. "Hadley biraz fazla uzaklaştı ve Connor onun eve dönüş yolunu bulmasını sağlayacak kadar nazikti."

Kevin bir adım daha atıp merdivenlerden indi. Eli sırtımda dolanıyor ve omzumu kavırıyor. "Bu onun için çok hoştu. Hadley, bir dakikalığına arka tarafa geç. Sonra da atları kontrol edebilirsin."

Bana bakıyor ve ben de ona mükemmelleştirdiğim gülümsememi veriyorum. "Tamam, baba."

"Teşekkürler, tatlı kızım. Ve bu sefer kaçma."

Hadley dönüyor, gözlerindeki korku hâlâ orada ama ona gülümsüyor. "Gülümsemeyeceğim."

"İşte benim iyi kızım."

Kocam illüzyon konusunda harikadır. İzleyen herkese sevgi dolu ve özenli davranıyor. O hep böyleydi.

Kimsenin dedikodu yapmasına izin vermez. İnsan içine çıktığımızda üzerime titrer. Yüzüme şefkatle dokunur. Elimi tutar ve beni izlerken gülümser.

Yalanlara inanmak çok kolay.

Hatta kendimi onlara kaptırabiliyorum. Ve ben daha iyi biliyorum.

Yine de beni her zaman bu şekilde sevmesini isterdim. Ellerin bana öfkeyle değil sevgiyle dokunduğunu hatırlamak istiyorum. Bana yardım etmeyi teklif eden ve beni yarı yolda bırakmayan o nazık adam için kalbim acıyor.

Bu aptalca ve bunu biliyorum. Asla o adam olamayacak ve bu yüzden gidiyorum.

Eli sırtımdan aşağı inip kalçamı kavlıyor. O tarafta taze bir morluk var ve hatırlamaması için dua ediyorum yoksa onu kullanmanın bir yolunu bulacak. "Görünüşe göre eve hoş geldin demek gerekiyor. Ben Kevin ve bu da *karım* Ellie."

Connor'ın gözleri hafifçe kısılıyor ama elini uzatarak öne doğru adım atıyor. Kevin'in beni serbest bırakmaktan başka çaresi yok. El sıkışıyorlar ve arka planda gök gürültüsünün yankısını duyabiliyorum.

"İkinizle de tanışmak çok güzel." Connor'ın eli bana doğru hareket etti.

Alabildiğim kadar kısa bir süre titreyerek alıyorum ve kocamın yanına geri çekiliyorum. Ona doğru ilerliyorum, kendimi kucaklamasına zorlamaya çalışıyorum. Kevin kolunu tekrar bana doluyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Lütfen bu kadarı yeterli olsun.

"Hadley sana hiç sorun çıkarmadı, değil mi?"

"Hiç de değil. Geçen gün geri döndüğümde buraya uğrayacaktım ama dikkatim dağıldı. Kasabaya gelmeyeli epey oldu ve çocukları olmadığı için Walcott çiftliğini kimin aldığını bilmiyordum."

Kevin yavaşça başını sallar. "Evet, amcam bana bıraktı. On beş yılı aşkın bir süredir ilk kez kâr ediyoruz. Babanın birkaç yıl önce büyük bir düşüş yaşadığını biliyorum."

"Beni şaşırtmadı," diyor Connor duygusuzca. "Hâlâ ayakta duran bir bina olmasına şaşırdım."

"Umarım ondan daha iyi olursun. Bunu tersine çevirebileceğin şüpheli ama kim bilir, değil mi?"

Hakaret karşısında soluğum kesilmek istiyor ama kendimi tutuyorum. Kevin genellikle başkalarının önünde bu kadar kaba olmaz. Herkesin onun harika biri olduğunu düşünmesini ister. Ya da en azından bir süreliğine öyleydi.

Connor sanki bu onu rahatsız etmiyormuş gibi kıkırdıyor. "Eminim öyledir, Kevin. Neyse, ben işimin başına döneyim. Sonra görüşürüz."

"Hadley'i eve getirdiğin için teşekkürler," diyorum o dönerken.

Kevin'in eli yan tarafımı kavlıyor ve irkiliyorum, dişlerimin arasından hava emerken çıkardığım ses olduğundan yüz kat daha yüksek çıkıyor.

Connor'ın kaşları çatılırken dikkati Kevin'in parmaklarının geçen gün bıraktığı ve elbisemin altında saklı olan çürüğün üzerinde olduğu yere kayıyor.

"Sorun değil," diyor rahat bir sesle. Ancak gözleri, beni huzursuz eden hesaplı bir bilgiyle renklenmiş. "Bir şeye ihtiyacın olursa buralarda olacağım."

"Biz iyiyiz, ama teşekkürler."

Ve böylece Kevin bizi döndürüyor ve beni eve geri götürmesine izin veriyorum. Merdivenleri çıkarken kocamdan kaçma isteğimle savaşıyorum. Öfkeli ve umduğum nezaketin hiçbirisi olmayacak.

Kapı çarpıyor ve adım atmaya başlıyor. Aklımdan milyonlarca senaryo geçerken saatin tik taklarını izliyorum, hepsi de onun kaçınılmaz kontrol kaybıyla başa çıkmanın yollarına odaklanıyor.

Neredeyse beş dakika sonra hareket etmeyi bıraktı, gözleri benim üzerimdeydi. "Onunla yattın mı?"

Kalbim küt küt atıyor ve ağzım açık kalıyor. Düşündüğüm onca şey arasında bu onlardan biri değildi. "Ne?"

"Beni duydun, Ellie! Benimle oyun oynama."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. O biliyor mu? Hadley'nin Connor'ın gözlerine sahip olduğunu gördü mü? Yoksa Kevin'ın burnuna sahip olduğu için mi uyduruyorum? Bütün bunlar çılgınca. Connor'la sekiz yıl önce mi yoksa dün mü yattığımı soruyor, hiçbir fikrim yok.

"Hayır! Onunla yatmadım!" Çılgılık atıyorum ve sanki beni yaralamış gibi dönüyorum. Gerçekten, bunu yüzümdeki yalanları görmemesi için yapıyorum. "Bunu bana nasıl sorarsın?"

"Sana nasıl baktığımı gördüm! Sanki seni tanıyormuş gibi. Sanki benim olanı almış gibi."

Başımı sallıyorum ve dönüp Kevin'ın yüzüne bakıyorum. "Bir yabancıнын bana bakışı yüzünden beni seni aldatmakla mı suçluyorsun?"

Başını sallıyor. "Onu gördüm."

"Görmek istiyorsun, Kevin. Onunla daha önce hiç tanışmamışken nasıl yatabildim? Buraya yeni geldiğini sana kendisi söylediği halde bunu bize nasıl yapabildim! Nasıl?"

Evlenmeden öncesine dönecek kadar zeki olmadığı fikrine tutunuyorum.

"Bilmiyorum, ama . . . Tanrı'ya yemin ederim!" Kevin bir adım öne çıkıyor, elleri kollarımı birkaç gün önce eski morlukların solduğu yerden sıkıyor. "Eğer ona bir daha bakarsan, Ellie. Kendime engel olamayacağım. Eğer bana zarar verirsen.

."

Karşı koyduğum gözyaşlarım döküldü. Sadece çektiğim duygusal acıdan değil, aynı zamanda beni kırdığı için. "Beni incitiyorsun, Kevin. Bunu her yaptığında beni incitiyorsun."

Tutuşu o kadar sert ki daha da kötü moraracağımı biliyorum. "Beni asla terk etmeyeceksin. Anlıyor musun? Sorumlusu ben olmayacağım. Ben . . . Ben ..."

"Ne yapacaksın?"

Parmakları önce geriliyor, sonra bırakıyor. "Sana tutunmaya çalışıyorum!"

"Bana vurarak mı? Tekmeleyerek mi? Değersiz olduğumu söyleyerek mi? Tehdit ederek mi?" Alaycı olmayan bir kahkahayla soruyorum. "Bunu yapmanın bizi

daha iyi yapacağını mı düşünüyorsun?"

Yüzünde beliren ıstırabı izliyorum. Bazen gözyaşlarım, acım ve suçluluk duygum işe yarıyor. Dönüştüğü adamı gördüğü zamanlar oluyor ve bir mutluluk döneminden geçiyoruz. Ama bu her zaman kısa sürüyor ve bir sonraki kızgınlığında sanki on katını ödüyorum.

Bu sefer mutluluk istemiyorum.

Sahte hayat neredeyse daha kötü çünkü sona ereceğini biliyorum.

Bir adım öne çıkıyor, gözleri öfkeyle doluyor ve yüzüme bir tokat atıyor. "Bana cevap vermenin durumu düzelteceğini mi sanıyorsun?"

Parmaklarım vurduğu yere dokunuyor, gözlerim yaşlarla doluyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

Yüzü yakın, dişleri sıkılı. "Çünkü sen benimsin. Sen ve Hadley sahip olduğum tek şeysiniz ve sizi kaybetmeyeceğim."

Yüzümden aşağı bir damla yaş düşüyor. "Beni öldürüyorsun, Kevin. Bana her vurduğunda, beni her tuttuğunda ya da bana ne kadar korkunç bir eş olduğumu söylediğinde beni öldürüyorsun. Kırılıyorum ve bu senin ellerinle oluyor."

"Ellerim mi? Senin ellerin ne olacak? Başka bir adamla birlikte olan sensin."

Bunu kabul edemem. "On yedi yaşımdan beri seninleyim! Başka biri için ne zaman zamanım ya da arzum oldu sanıyorsun? Seni o kadar çok sevdim ki! Seninle evlendim, kızımızı birlikte büyüttük ve senden darbe üstüne darbe yedim."

Kevin ona tokat atmışım gibi bakıyor. Gözleri acıyla dolu ve ben ona doğru bir adım atıyorum. Neden onu teselli etme isteği duyduğumu bilmiyorum. Belki de kendimi bunu yapmak için eğittiğim içindir. Belki de içimde bir yerlerde, yapmamam gerektiğini bildiğim halde onu sevdiğim içindir.

"Beni deli ediyorsun, Ellie. Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin. Senin için her şeyi yaparım. Sadece seni böyle gördüğümde sensiz hayatımı görüyorum ve bunu yapamıyorum."

"Böyle olmak istemiyorum," diyorum kelimeler çift anlam kazanırken.

Onunla kavga etmek istemiyorum, aynaya bakıp kendisini dövmesine izin veren üzgün, zavallı bir kadın görmek istediğimden daha fazla. Hadley'nin daha fazlası olmama ihtiyacı var.

Biraz daha zamana ihtiyacım var, sonra bizi buradan çıkaracağım. Biraz daha çalışırsam, buradan yeterince uzakta küçük bir kasabada bizi aramayacağı bir ev bulmaya yetecek kadar param olacak. Kevin ailemin geldiği New York'a dönmemi beklerdi. Beni güneyde ya da batıda aramaz.

Yeterince para biriktirebilirim, Hadley'e hak ettiği hayatı vereceğim. Daha fazla zaman istedim ama o kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum.

Kevin yaklaşıyor ve ben ayaklarımı hareket etmemesi için zorluyorum. Elleri nazikçe yanaklarımı okşuyor. "Seni seviyorum, Ells. Seni seviyorum ve seni bir daha asla incitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve dudakları alnıma değerken eğiliyorum.

Sözler bozulur. Çürükler iyileşir. Ancak istismarın bıraktığı izleri hiçbir şey silemez.

Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve o tatlı vaatleri olan şefkatli adam yok oluyor. "Ama gitmeye çalışırsan, Ellie. İkinizi de öldürürüm. Ve önce onu öldürürüm ve sonunda beni yapmaya zorladığın şeyi sana izletirim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELLIE

I Burada uzanıp tavana bakarak nefes alış verişinin düzelmesini bekledim.

"Eğer gitmeye çalışırsan, Ellie. İkinizi de öldürürüm."

Bunca yıldır Kevin ne beni öldürmekle tehdit etti ne de Hadley'e zarar verdi.

"Eğer gitmeye çalışırsan, Ellie. İkinizi de öldürürüm."

Bizi öldürecek. Şimdi gitmeliyim. Hadley için. Benim için. Herhangi bir yaşam şansı için. Daha fazla bekleyemem.

"Eğer gitmeye çalışırsan, Ellie. İkinizi de öldürürüm."

Sakladığım yeterli paramın ya da bir planımın olmaması önemli değil. Bizi buradan çıkarıp bir otobüse bindirip başka bir yere götürecek kadar param var. Kızımı bir gece daha burada tutmamın imkanı yok. O deli, kıskanç ve Connor'la bir kez buluştuktan sonra aldığım tehdit buysa, gerçeği öğrendiğinde neler olacağını hayal bile edemiyorum.

Vücudum endişeden karıncalanıyor. Sanki sinirlerim kopacak kadar gerilmiş gibi hissediyorum.

Kevin'in uykusu hafiftir. Arabanın çalıştığını duyarsa uyanır ve kızımın ben ölmüş oluruz. Tamamen yürüyerek gitmek zorunda kalacağım.

Hadley beni biraz yavaşlatacak ama ana yollarda yürümekten kaçınacağız.

Lütfen Tanrım, eğer beni dinliyorsan, şu anda sana ihtiyacım var.

Bir horlama sessizliği yırtıyor ve şimdi ya da asla.

Yataktan sürünerek çıktım, yatakla komodinin arasına sakladığım elbiseyi aldım ve başımın üzerine çektim. Yatmaya hazırlanırken küvete bir çanta sakladım ve en azından birkaç şey alabilmek için banyonun camını kırdım.

Banyoya girdikten sonra çantayı dışarı atıyorum ve duyulmadan odadan çıkabilmek için dua ediyorum. Bu savaşın yarısı olacak.

Yavaşça odadan çıkıyorum. Yer değiştiriyor ve gözlerini açmaması için dua ederek donup kalıyorum.

Bir saniye daha geçti ama o gelmedi, ben de devam ettim.

Aklımdan geçen tek şey bu. Devam etmek zorundayım.

Hadley'nin kapısı aralık, bunu ben yaptım çünkü en çok sesi o çıkarıyor.

Onu usulca sarsıyorum ve "Hadley, bebeğim, annen için uyan" diye ısrar ederken sesim zar zor duyuluyor.

Küçük gözleri açılıyor ve yukarı fırlıyor. "Anne?"

"Şşşt," diyorum çabucak, mümkün olduğunca sessiz olmasını istiyorum. "Gitmeliyiz, tatlım. Hiç ses çıkarmamanı istiyorum, bunu yapabilir misin?"

Başını sallıyor ve ben de usulca gülümsüyorum. "Tamam, giyin, battaniyeni ve ayını al."

Hadley yavaşça hareket ediyor ve ben de onun birkaç eşyasını almak için acele ediyorum. Kalbim hızla çarpıyor, sadece nefes alış verişlerimizin sesi havayı dolduruyor. Birkaç saniye sonra elini kendi elime alıyorum.

"Peki ya babam?" Sesi alçak ama acısını duyabiliyorum.

"Gitmeliyiz bebeğim. Ne olursa olsun buradan çıkmalıyız ve babanı uyandıramayız. Bana güveniyor musun?"

Hadley'nin gözleri doluyor ama başını sallıyor.

İşte burada bir kez daha kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissediyorum. Hiçbir çocuk evinden gizlice çıkmak zorunda kalmamalı.

Gecenin bir yarısı böyle bir ev. Bir ev, kapıdan girdiğinizde dünyadaki tüm kötü şeylerin yok olmasını sağlayan güvenli bir yer olmalıdır. Bunun yerine, bağırış çağırış ve çürüklerle dolu bir yer oldu. Ama artık değil.

Beni bir daha asla incitemeyecek ve Hadley'e ulaşmak için beni öldürmesi gerekecek.

"Tamam, *çok* sessiz olmamız gerekiyor," diye fısıldıyorum. "Ne olursa olsun, kapıdan çıktıktan sonra devam etmeliyiz, tamam mı?"

Hadley bir damla gözyaşını siler ve başını sallar.

"İşte benim koca kızım. Eğer baban uyanırsa, odana koşmanı ve kapıyı kapatmanı istiyorum. Yapabiliyorsan kilitle ya da önüne bir şeyler koy. Benden başka kimsenin içeri girmesine izin verme, tamam mı?"

Onu korkuttuğumun farkındayım ama tartışacak zamanım yok ve tereddüt etmesini istemiyorum. "Korkuyorum."

"Üzgünüm ama gitmek
zorundayız." "Geri dönecek
miyiz?"

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı dudaklarına götürüyorum. Ya şimdi ya da asla.

Arka kapıdan çıkmanın en iyi yol olup olmadığını hâlâ bilmiyorum ama gerçekten tek seçenek bu. Ön kapı uyuduğu yere çok yakın ve Hadley'nin pencereden tek başına tırmanmasına izin vermeyeceğim. Eğer fark edilmeden evin etrafından dolanabilirsek, şansımız daha yüksek.

Onu da yanıma çekiyorum, her gıcırtıyı ve gürültüyü izliyorum, bu sessizlikte daha da artıyor gibi görünüyor. Kapıya varıyoruz ve yavaşça çekiyorum, nefes alış verişimizin sesinden başka gürültü yok. Dışarı çıkıyoruz ve Hadley'nin kazağını üzerine geçirip yüzüne bakarken fermuarını çekiyorum.

"Tamam, gitmeliyiz."

"Anneciğim?" Kocaman gözleri büyük bir korkuyla dolu.

"Sorun yok. Gitmek zorundayız. Çok üzgünüm Hadley. Biliyorum.

Babanı seviyorsun ve bu çok zor ama gitmeliyiz."

Keşke ona her şeyi anlatabilseydim ama yapamam. Kocaman bir kalbi olan bu tatlı kızın anlayamayacağı kadar çok şey var. Bir gün geriye dönüp baktığında en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığımı görecek ya da belki de benden sonsuza dek nefret edecek. Her iki durumda da, bunu yapmak için hayatta olacak.

Önemli olan tek şey bu.

Elini tutuyorum ve onu kendi çantamı pencereden attığım yere götürüyorum. Çantayı omzumun üzerinden onunkinin yanına güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra evin köşesinden hızla yürüyoruz. Yavaşlayamıyorum, en azından evden uzaklaşana kadar.

Arabanın yanından geçip yolda ilerlerken Hadley neredeyse yanımda koşuyor.

İşte o zaman duyuyorum.

Ahşap paravan kapının evin yan tarafına çarpma sesi.

O uyanık. O

burada.

Beni öldürecek.

Bedenimde hissediyorum, etrafımdaki her şeyin farkındalığını. Havanın çiy ve ay ışığı tadında oluşunu. İneklerin ve taze kesilmiş odunların kokusu burnuma doluyor. Eğer beni yakalarsa, bu son nefes alışım ve koklayışım olacak.

Güzel kızıma bakıyorum, onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeğiyle gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Hayatımdaki tatlı, parlak ışığım. Uğruna yaşamak için savaştığım tek şey.

"Koş Hadley," diyorum nefes nefese. "Koşabildiğin kadar uzağa ve hızlı koş. Seni koruyacak birine doğru koş. Koş ve sakın bana dönüp bakma. Durma. Başka hiçbir şeyi dinleme, sadece koş."

"Anne?"

Kevin'in bize doğru geldiğini hissedebiliyorum. Hızlı ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Tek şansım beni almasına izin vermek, böylece o da kaçabilir. İkimizin de peşinden gidemez.

"Kaçın!"

Söylediklerimi yaparken kalbim sanki bedenimi terk ediyormuş gibi hissediyorum.

"Hadley!" Kevin bağılıyor.

"Kaç Hadley! Kaç ve geri gelme!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağııyorum, kızımın buradan gitmesini istiyorum.

Kevin başımın arkasını kavırıyor, saçımı öyle sert çekiyor ki inliyorum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Yalan söyleyebilirim ama fark etmez. Gecenin bir yarısı neden gizlice dışarı çıktığımızı biliyor. Bundan kaçış yok ve bir kez olsun geri adım atmayı ve korkmayı reddediyorum. En kötüsü gelecek, ama geldiğinde Hadley yakınlarda olmayacak.

Beni öldürdüğünde hapse gireceğini ve kızımın ondan kurtulacağını bilmenin küçük, çok çok küçük bir tesellisi var.

"Onu alamayacaksın."

"Oh, kendini asil mi sanıyorsun? Eve, babasının yanına gelmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Gülüyorum çünkü işin komik tarafı, kız onun olmayabilir. Yine de içimde ağzımı kapalı tutan bir kendini koruma duygusu var. Cesur hissediyor olabilirim ama bunu daha da kötüleştirecek kadar aptal değilim.

"Komik bir şey mi var, Ellie?"

"Bu," diyorum dişlerimi gıcırdatarak, saçlarımı neredeyse koparmasının acısı zonklarken. "Beni ve Hadley'i sevdiğini söylüyorsun ama yine de buna tenezzül ediyorsun."

"Sana ihtiyacım var."

"Bize zarar vermeyi bırakmalısın."

Kevin'ın dudakları boynumu sıyrıyor ve ellerinin tutuşu gevşiyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Bir gün beni terk edeceğini biliyordum. Seni elimde tutmak için savaştım. Sonra Hadley doğdu ve ben iyi olacağımıza inandım. Bana asla sadık kalamayacağını bilmeliydim."

Gözlerimi kapatıyorum, her türlü duyguyu geri çekmeye zorluyorum. Zayıflık gösteremem. "Bırak gideyim, Kevin. Bırak gideyim ve mutlu olayım."

Beni öyle sert itiyor ki düşünüyorum, ellerim ve dizlerim toprağa öyle sert çarpıyor ki taze sıyrıklarla yanıyorlar. "Mutlu olmak ve her şeyi bana bırakmak mı istiyorsun? Hayır. Sana ne olacağını söylemiştim. Benden uzaklaşmaya çalışmaman konusunda seni uyarmıştım."

"Neden? Neden beni istiyorsun? Beni sevmiyorsun ve ben de bunu istemiyorum!"

Bakışlarını taze bir öfke dolduruyor ve ayağı kaburgalarımın çarpmadan önce hareket etmek için yeterli zamanım olmuyor.

Daha nefes alamadan acıyı hissediyorum. Zaten morarmış olan yanım şimdi ezilmiş gibi hissediyor.

Ayağa kalkmak, ciğerlerime hava almak için mücadele ediyorum ama acı çok büyük.

"Bunu istemiyor musun?" Kevin beni tekrar yere iterken bağılıyor.

"Kevin!"

"Neyi istemiyorsun? Beni mi? Başka birini mi istiyorsun?" Eli kolumu tutuyor ve beni dizlerimin üzerine kaldırıyor.

"Durmanı istiyorum!" Bir şekilde dışarı çıktım. "Her şeyi durdurabilirdin."

Evet, onunla hiç evlenmeyerek. Bir milyon yıl önce terk ederek. Pek çok şeyi farklı yapabilirdim ama yapmadım. Beni mahveden bir adamla yaşamayı seçtim. Hiçbir çıkış yolum olmadığını düşünürken, nihayetinde ona beni incitme fırsatı verdim. Şimdi o bunu yapmayı planlıyor ve ben şimdiden yıkılmış durumdayım ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Kevin, lütfen," diye yalvarıyorum, bunun tek şansım olabileceğini bilerek.

"Lütfen ne? Lütfen sana zarar vermeyeyim mi? Karımın ve kızımın gittiğini gördüğümde incinenin ben olmayacağımı mı sandın? Bu evden gizlice kaçarken, çocuğumu çalmaya çalışırken beni düşünmedin mi? Hayır, sen sadece kendini düşünüyordun!"

Gözyaşlarım akıyor, onları durduramıyorum. Göğsümdeki ağrı o kadar kötü ki, görüşümde lekeler canlanıyor. Gücümün her zerresini onu konuşturmak için

kullanıyorum. Ve

Dikkatini ne kadar uzun süre tutarsam, Hadley'nin kaçmak için o kadar çok zamanı olur.

"Sana yalvardım," diyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor, beni yiyip bitiren duygularıma teslim oluyorum. "Bana vurmayacağına dair sözlerine inandım. Her yalanı besledim, beni kontrol etmene izin verdim. Tüm bunları yapmana izin verdim çünkü bir noktada seni seviyordum. Hadley'nin bir babası olsun istedim ama sen her sözünü tutmadın. Bencil olduğumu söylüyorsun, peki ya bu Kevin? Çürükler ve yaralar ne olacak?"

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Seni ne kadar çok sevdiğimi görmüyor musun? Beni her zaman bu kadar kızdırmasaydın!" Sonra ayağa kalktı ve adım atmaya başladı. "Bana meydan okuyorsun ve aptal olduğumu düşünüyorsun. Ben aptal değilim, değil mi Ellie? Bak şimdi ayaklarımın dibinde kim var. Hepsi bacaklarını kapalı tutamadığın için."

Suçun yine bana düşmesi onu boğmak istememe neden oluyor. Onu mutlu etmek için çok uğraştım. İsteddiği her şeyi yaptım ve evimizi istediği gibi tuttum. Yemekleri onun istediği gibi pişirdim ve tam da benden beklediği gibi davrandım. Hepsini yaptım ama hiçbirisi yeterince iyi olmadı.

Daha fazla yerde kalmak istemediğim için ayağa kalkıyorum. Beni izliyor ve ben ondan uzaklaşıyorum, sırtım arabaya çarpıyor.

Kapana kısıldım.

"Beni sevseydin, buna bir son verirdin. En başta bana vurmazdın ve ben de gitmezdim." O hızla ilerlerken ellerim soğuk metale dayanıyor.

Başıma gelecekleri bildiğim için korkudan titriyorum. Öfkeden aklını kaçırmış. "Hayır! Sadece görmüyorsun. Lanet olası görmüyorsun!" Geri çekilip bana öyle sert vuruyor ki görüşüm bulanıklaşıyor. E t r a f ı m d a k i dünya eğiliyor ve elim yanağımı kavırıyor, acısı o kadar derin ki günlerce hissedeceğimi biliyorum. "Sen benimsin! Sen benim karımsın ve bana itaat edeceksin. Kalacağına söz vermiştin!"

"Ve sen de bana değer vereceğine söz vermiştin!" Hadley.

Aklımda kalan tek şey o tatlı küçük kız ve hala koşuyor olması, ona sığınacak birini bulması umudu.

Dik duruyorum, onun intikam dolu gözlerine bakıyorum. "Bana vurabilirsin, beni kırabilirsin, beni kesebilirsin, ama ben kalmıyorum!"

Kevin saçlarımı tekrar kavrayıp beni ayağa kaldırıyor. Acı o kadar kötü ki kendimi tutamayarak çığlık atıyorum. Her şey ağır geliyor ve nefes almak bile iş gibi geliyor.

Ben ona ayak uydurmaya çalışırken o beni eve doğru sürüklüyor, yol boyunca tökezliyorum.

"Kalmak zorunda değilsin Ellie, ama hiçbir yere gitmiyorsun."

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

CONNOR

*"J Sadece bu gece. İsim yok. Hiçbir şey yok. Sadece . . . Hissetmeye ihtiyacım var." Sesi yalvarır gibiydi.
"Hisset beni."*

Derin mavi gözleri benimkilere bakıyor ve yemin ederim tüm şeytanlarımı görüyor ve onları kovalıyor.

Bu gece, sarhoş babasıyla uğraşan, ona yumrukları ve kezzaplarıyla teşekkür eden bir çocuk değilim. Kardeşlerim ve benim onu korumak için söylediğimiz yalanlarla hayatımı mahvetmekle tehdit eden adamın çocuğu değilim.

Ben Connor Arrowood değilim, en küçük kardeş, liseyi zar zor bitiren baş belası.

Şu anda, onun için, meleğim için, ben bir tanrıyım. Bana o kadar umutla ve dürüstlikle bakıyor ki, bu beni alçaltıyor.

"Yarın..." Başparmağımı yanağında hafifçe gezdirirken "Yarın..." diyorum.

"Yarın yok."

Ona yarın eğitim kampına gideceğimi söylemek istiyorum. Sadece bir gece için anlaşmış olsak bile, onun için geri döneceğimi bilmeli. Sadece beklemek zorunda.

"Dahası da var," diye başlıyorum ama eli dudaklarımı kapatıyor. "Bu geceden başka bir şey yok. Bu gecenin içinde kaybolmamızı istiyorum.

Bana bunu verebilir misin?" Ona her şeyi vereceğim.

Elini indiriyor ve yerine ağzını koyuyor. Onu öpüyorum, ona cevabı dokunarak veriyorum.

Sugarloaftan üç kasaba ötedeki bir otel odasında birbirimizi yavaşça soyarken neredeyse tek kelime etmiyoruz. Hatırlamak için buradayım. Ben unutmak için buradayım. Neden geldiğimden bile emin değilim, ama belki de onun içindi.

On sekiz yaşımdayım ama sanki otuz yaşında bir insanın hayatını yaşamışım gibi hissediyorum. Annemi kaybetmekle, sarhoş babamla, dayaklarla, yalanlarla ve onun yüzünden asla vermemem gereken kararları vermek zorunda kalmakla uğraşıyorum.

Şu anda bunların hiçbirini hissetmiyorum. Ben kendisinden çok daha iyi bir kadını sevecek bir erkeğim.

"Connor!"

Sesin nereden geldiğini bilmeden etrafıma bakıyorum. Burada başka kimse yok. Sadece Meleğim ve ben varız.

"Connor! Connor! Connor! Yardım edin!"

Yataktan fırladım, gürültüyü ararken rüyam kayboldu.

"Lütfen! Evde ol! Lütfen! Connor, sana ihtiyacım var!" Hadley.

Yataktan fırlayıp şortumu giyerek kapıya koşuyorum. "Hadley?"

Kapıyı açtığımda orada duruyordu, saçları yüzüne yapışmış ve gözleri kızarmıştı. Elimi tutup beni çekti. "Gelmek zorundasın! Yardım etmelisin!"

"Nereye geleyim?"

*"Çabuk!" diye
bağırıyor.*

Hadley titriyor, elimi o kadar sıkı tutuyor ki neredeyse içindeki korkuyu hissedebiliyorum. Bana bakıyor, kırgın, üzgün ve korkmuş. Neyin yanlış olabileceğine dair görüntüler zihnimde yanıp sönüyor çünkü o bakışı hatırlıyorum. Yüzüm darmadağın bir halde koştüğümü ve yardım bulabilmek için dua ettiğimi hatırlıyorum.

Oraya gitmeden önce bana ne olduğunu anlatmasını istiyorum ki hazırlanabileyim. Hızlı kalp atışlarımı ve acele etme isteğimi yavaşlatmak için yıllarca aldığım

eğitimi kullanıyorum.

Onun seviyesine inip iki küçük elini de avuçlarımın içine alıyorum. "Bana sorunun ne olduğunu söylemen gerek?"

Başı evinin olduğu yere doğru gidiyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Bana kaçmamı söyledi."

"Annen mi?"

Başını sallıyor. "O ... o ... denedik."

Onu hızla kucağıma alıp eve doğru koşuyorum. Eve güvenli bir şekilde girdiğinden emin olduktan sonra onu oturtuyorum ve ondan daha fazlasını almaya çalışıyorum. "Baban mı?" Hadley daha sert ağlıyor ve boğazımda acı verici bir sıkışma oluyor. Ona sarılmak, dağılmakta olan bu çocuğu teselli etmek istiyorum ama bakışlarını tekrar benimkilere çevirmesini istiyorum. "Ona yardım edebilmem için bana söylemen gerek."

"Onu yakalamıştı ama o beni koşturdu ve durmamamı söyledi."

Sikeyim.

Bir anlığına Hadley oldum. Kaçarken Declan'ın onu duyamayana kadar nasıl çılgılık attığını hatırlayarak koşuyorum. Durmadığım, o ağacı bulduğum ve beni takip etmemesi için dua ettiğim için vücudumdaki korkuyu hissedebiliyorum.

Declan beni korudu ve şimdi aynısını Ellie için yapmak için her şeyi yaparım.

"Tamam, burada kalmanı, kapıyı arkamdan kilitlemeni ve hemen 911'i aramanı istiyorum. Onlara neler olduğunu anlat."

"Korkuyorum."

En cesur yüz ifademi takınarak başımı sallıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum ama beni yakaladın ve şimdi herkesin güvende olduğundan emin olabilmemiz için polisi aramana ihtiyacım var. En kısa zamanda buraya geri geleceğim."

"Annemle mi?"

Umarım öyledir. Tutamayacağım sözler vermemem gerektiğini iyi bilirim.

"Deneyeceğim. Sadece ben ya da Şerif Mendoza olmadıkça kapıyı açma. . . o hala şerif mi?" Başını sallıyor. "Güzel, sadece biz, tamam mı?"

Onu bu kırık dökük evde yalnız bırakmaktan nefret ediyorum ama Ellie'nin yardıma ihtiyacı var. Hadley'i kaçırttıysa bu onu korumak içindi, tıpkı kardeşlerimin benim için yaptığı gibi.

Hadley, "Lütfen ona yardım et Connor," diye yalvarıyor ve ben de ona istediğini vermekten başka bir şey istemiyorum.

Bu çocuk bir şekilde yardım için bana gelecek kadar güvende hissetti. Ne olursa olsun onu hayal kırıklığına uğratamam.

"Şimdi gidiyorum. Aramayı unutma ve benden, annenden ya da Şerif Mendoza'dan başka *kimseyi* içeri alma." Ona tekrar hatırlatıyorum. Özellikle babasını içeri almamasını söylemek istiyorum ama yeterince korkmuş durumda.

"Söz veriyorum."

Onu hızlıca kucakladım, girişteki masadan silahımı aldım ve koşmaya başladım.

Bacaklarım durmuyor. Ona hızlıca ulaşmaktan başka bir şey düşünmüyorum. Duramam, yavaşlayamam ya da bocalayamam. Yoldan gitmenin en kolay olduğunu biliyorum ama tarladan geçmek daha hızlı, ben de öyle yapıyorum.

Çitin üzerinden atlıyorum, uzun zamandır ayarlamadığım bir hızda ilerliyorum. Son görevim sırasında koşmam kısıtlanmıştı ama şu anda hiçbir şey acıtmıyor. Saf adrenalin ve Ellie'ye ulaşma ihtiyacıyla koşuyorum.

İçimden bir ses bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu. Eğer o orospu çocuğu o gün Hadley'e zarar verdiyse, onu öldüreceğim. Kendimi bu düşünceye kapılmaktan alıkoymalıyım çünkü Ellie'yi incittiği için zaten öfkemi dizginlemeye çalışıyorum.

Islak çimenlerin üzerinde ilerlerken o geceyi düşünüyorum. Kollarımda nasıl güvende hissettiğini hatırlıyorum. Bu anıyı o kadar uzun süre aklımda tuttum ki, sahip olabileceğimiz tek şeyin bu olduğu fikri beni öldürüyor. Karşılıklı olsun ya da olmasın Ellie benim için bir şey ifade ediyor, o benim tılsımım oldu.

Onu pek çok kez rüyamda gördüm ve o gecenin anısını tekrar canlandırımdı, sırf tekrar yakınımda olması için.

Daha erken kalkmış olsaydım neler olabileceğine dair yüzlerce farklı senaryo yarattım.

hayatımın son sekiz yılının nasıl geçtiğini anlamayacaktım.

Önümdeki evin ışığı geceyi yararken kalbim hızla çarpıyor. Geçen her saniyenin her şey anlamına gelebileceğini bilerek daha da hızlı hareket ediyorum.

Silahımı çıkarıyorum ve hareket ederken yanımda tutuyorum. Çiftlik tarzı ev, gerekirse bir pencereden içeri girmemi kolaylaştıracaktır. Ön tarafta küçük bir sundurma var ve cumbalı pencere içeriden gelen ışıkla aydınlanıyor. Büyük ihtimalle oradalar. İçeri girmenin en iyi yolunu bulmaya çalışarak evin hızlı bir değerlendirmesini yapıyorum. Ürkütücü bir sessizlik var, tepemdeki ay parlak, görmemi ama görülmememi sağlayacak kadar ışık veriyor.

Yaklaşıyorum ve perdenin ön tarafta hareket ettiğini görüyorum.

Şerifin yakınlarda olmasını umuyorum ama burası Sugarloaf, o yüzden fazla umutlu değilim ve içeri girmeden önce onların gelmesini bekleme şansım da yok.

"Kevin." Pencereden gelen bir mırıltı duyuyorum.
"Yapma bunu."

Ellie'nin sesi kırık ve hırıltılı geliyor. Daha önceki güzel, tatlı ve neredeyse şarkı gibi olan sesine hiç benzemiyor.

"Karımın beni terk etmesini istediğimi mi sanıyorsun? Ben sana destek olan, seni seven, sana bir hayat sağlayan adamım ve sonra uyandığımda kızımı çaldığını mı göreceğim?"

Pencereden bakıyorum ve odanın içinde dolaşırken onu şöminenin önünde yerde yatarken görüyorum. Etrafı inceliyorum ve ona hızlıca ulaşmak için en iyi girişin ön kapı olduğuna karar veriyorum.

"Onu güvenli bir yere götürüyordum," diye bağırmaya çalışıyor ama kolu göğsünü destekliyor ve zorlukla tam bir nefes alabiliyormuş gibi görünüyor. "Bana son kez vurdun."

Orospu çocuğu onu incitti.

Kırmızı görüşümü dolduruyor ve tüm düşünceli planlamalarım pencereden dışarı çıkıyor.

Evin önüne doğru ilerledim, silahımı belime soktum ve kapıyı öyle bir tekmeledim ki tahta kırıldı. Artık bir kadına el kaldıran piçten başka hiçbir şeyi umursamadan ileriye doğru yürüyorum.

"Ne oluyor lan?" Tökezleyerek geri çekildi ve sonra öne çıktı. "Fahişeni kurtarmaya mı geldin?"

"Bazı sesler duydum, burada neler olduğunu görmek istedim."

Kafasını sallıyor. İkimiz de yolun neredeyse bir mil aşağısında hiçbir şey duyamadığımı biliyoruz, ama onun ne düşündüğü gerçekten umurumda değil. Ben yerde yatan kadını ve evimde korkudan aklını kaçıran küçük kızı önemsiyorum.

Bu pislik yüzünden.

"Evimden defol."

"Gerçekten isterdim ama kendilerinden küçük insanlara vuran erkeklerle ilgili katı bir kuralım var." Bir adım daha yaklaşıyorum, yumruk yapıp bırakıyorum. "Görüyorsun ya, bence gerçek bir erkek kendi boyunda biriyle uğraşır, anlıyor musun?"

"Siktir git."

"Bana karşı erkek gibi davranmaya ne dersin? Eminim bu seni bir kadına vurmaktan daha çok erkek gibi hissettirecektir."

Etrafında dolanıyorum, avımı takip ediyorum, Ellie'nin yoldan çekildiğini gördüğüm anda saldırmaya hazırım.

Ancak, mavi ve kırmızı farlar odayı dolduruyor ve gözlerindeki paniği görüyorum.

Kevin koridordan aşağıya ve muhtemelen arka kapıdan kaçacakmış gibi sola doğru hareket ediyor ama ben ona doğru hamle yapıyorum. Kollarım vücudunu sarıyor, ivme ve yerçekiminin ikimizi de yere çekmesine izin veriyorum. Yüzümün yan tarafına bir yumruk indiriyor ve ben de geri savruluyorum, yüksek bir *gümbürtü* etrafımda yankılanıyor.

Eller beni geri çekmeden önce bu kadar zaman vardı. "Bırak onu evlat. Bundan sonrasını ben hallederim," diyor Şerif Mendoza.

Kevin'i tutuyor ve ben de yerde büzülmüş halde oturan Ellie'nin yanına koşuyorum. "Sen iyi misin?"

Başını sallıyor.

"Seni hastaneye götürmeliyiz." "Hadley?"

"O güvende," diyorum ona çabucak. "O benim evimde."

"Ona ulaşmam gerek." Ellie ayağa kalkmaya çalışır ama ağlar. "Ellie?"

"Kaburgalarım. Karnım ..."

Sonunda hapse gireceğim bir şey yapmamak için dişlerimi sıkıyorum. O incindi ve kim bilir neler atlattı. Onun için, az önce gördüğü adam gibi olmamam gerekiyor.

"Yürüyebilir misin?" Dudağı titriyor ve yanağında oluşan morluğu gizlemek için arkasını dönmeye çalışıyor. Elimi kaldırıyorum ama sarsılarak uzaklaşıyor. "Özür dilerim."

"Hayır." Beni durdurmaya çalışıyor. "Hadley'e ihtiyacım var ve buradan gitmeliyim."

"Sana zarar vermeyeceğim."

"Güvenli bir yerde mi?"

"Benim evimde," diye cevap veriyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözyaşları dökülüyor. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim."

Keşke her seferinde geri gelmemi sağlayan şeyin kendisi olduğunu bilseydi. Paylaştığımız gece, gülümsemesi, kahkahası ve bana bir kereliğine verdiği her şeydi. Kendimi canlı ve değerli hissettim. Sanki birinin kahramanı olabilirmişim gibi. Asla benim olamayacağını bilsem bile hayatımın her günü onun için geri gelirdim.

"Buraya zamanında geldiğime sevindim."

Kolunu karnına doluyor ve nefesi kesiliyor. "Ellie?"

"Sadece acıtıyor."

Kollarını koparmak istiyorum. Bunu ailesine yapmaya nasıl cüret eder? Önemli olan tek şey karısı ve kızı olmalıydı ama o bu gece ikisini de kırdı.

Kolları arkada, ayakta durduğu yere bakıyorum ve umarım metal kelepçeler o kadar sıkıdır ki derisine batıyordur. Beni izliyor ve ben de onu görüş alanından çıkarmak için hareket ediyorum. Ona bakmayı hak etmiyor.

Bir ses daha çıkardı ve ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim. Daha önce hiç bu kadar beceriksiz hissetmemiştim. "Ne yapmalıyım?"

Taşan gözyaşları kalbimle birlikte düşüyor. "Sadece beni Hadley'e götür."

Başımı salladım ve sonra Şerif Mendoza dikkatimizi çekti. "Ellie, sormam gereken birkaç soru var."

"Tamam. Ama Hadley'e gitmeliyim."

Sesindeki titreme bana onu kaybetmenin eşiğinde olduğunu söylüyor. Kızını görmeye ihtiyacı var. "İfadesini size orada, ikisinin de güvende olduğu bir yerde vermesi mümkün mü?" diye sordum.

Mendoza ona bakar ve sonra başını sallar. "Elbette. Şerif Yardımcısı McCabe'e Kevin'i karakola getirmesini söyleyeceğim ve ikinizi de oraya götüreceğim."

Ellie kırılmaya hazır gibi görünüyor. Elleri titriyor ve hareket ederken sürekli hava emiyor. "Ayakta durabilir misin?" Ona sessizce soruyorum.

"Yardım eder misin?" Nereye dokunacağımı bilmeden ellerimi uzattım ama teklif edilen yardımı almak için zorlukla hareket edebiliyor.

Sikerim böyle işi. Eğildim ve olabildiğince dikkatli bir şekilde onu kollarıma aldım. "Özür dilerim," diyorum ciyaklamasını duyduğumda.

"Özür dileme, teşekkür ederim. Yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Onu kaldırıyorum, mümkün olduğunca nazikçe göğsüme bastırıyorum. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Ve Tanrı yardımcım olsun, onu tekrar incitmesine izin vermeyeceğim.

ONUNCU BÖLÜM

ELLIE

TConnor'ın verandasındaki salıncağa oturmuş, omuzlarıma bir battaniye örtmüş ve bir fincan çay içerken güneş doğuyor

ellerimde. Uyuşmuş durumdayım, tek yapabildiğim bu. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. Sanki rüya gibi bir duruma girmişim ve olan biten her şeyi yaşamıyor, izliyor gibiyim.

Yine de bunun doğru olmadığını biliyorum. Her nefes aldığımda göğsümde hissettiğim acı bunun kanıtı.

Kendimi güvende ya da en azından olabileceğim en güvende hissettiğim diğer şey. Connor her an yanımda ya da görüş alanımdaydı, korunduğumu ve kızımın da korunduğunu bilmemi sağlıyordu. Hadley'i bırakamayacağımı ve beni hastanede görmesine izin vermeyeceğimi bildiği için ambulansı reddettiğimde yanımdaydı.

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı süzülürken o da benimle birlikte polis arabasının arkasında oturuyordu. Acı çekiyordum, evet, ama daha çok .

. . kırılmıştı. Araba yolunun girişine vardığımızda, güven vermek için elimi nazikçe sıktı. Gözlerimi sildim ve üzüntümü bastırdım çünkü yeniden güçlü olmaya ihtiyacım vardı. Hadley'nin buna ihtiyacı vardı.

Ona ulaşmamı hiçbir şey engelleyemezdi, bu yüzden gitmeden önce arabadan inip ayakta durmamı sağladı.

ve kapıyı açtı. Koşarak dışarı çıktı, yüzüne dehşet ve ardından rahatlama damgasını vurdu.

Tek yapabildiğim yüzüne dokunmak ve ona iyi olduğuma dair güvence vermektir. Farkında olsun ya da olmasın, o tanıdığım en cesur insan. Kızım hayatımı kurtardı ve bunun için kendimi asla affedemeyeceğim.

İfadem vermeden ve polisin yaralarımın fotoğraflarını çekmesine izin vermeden önce Hadley'i elimden geldiğince rahatlattım. Connor kaburgalarımı sararken, onlara mahkeme için ihtiyaç duyacaklarını açıklamıştı. Çalışırken donanmada sıhhiyeciyi olduğunu öğrendim, bu yüzden acil yardım görevlisi Sydney'in bana dokunmasına izin vermedi.

Bu bambaşka bir aşağılanma seviyesiydi ama kendimi kapatma ve her şeye karşı hissizleşme yeteneğim için minnettardım. Connor'ın elinden geleni yapmasına izin verdim ve her şeyden uzakta, sahildeymişim gibi davrandım. Kızıma sarıldım, acıyı unuttum, o kendinden geçerken.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve irkiliyorum ama Connor hemen ellerini kaldırıyor. "Sadece benim. Seni kontrol etmeye geldim."

Tekrar rahatlamak için elimden geleni yapıyorum. "Ben ... buradayım." "Nasıl dayanıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Pek emin değilim. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum." "Şerif Mendoza'ya karşı harikaydın."

İçimden gülüyorum. Hiçbir şeyde harika değildim. Tüm hayatım bir dizi hatadan ibaretti, dün gece kaçmaya çalışmam ise en büyüğüydü. Dün gece orada oturdum, ona ve şerife hikayeyi anlattım, kendimden nefret ettim, yüzümden yaşlar dökülürken kendimi azarladım.

Bunların hiçbirinde harika bir şey yoktu.

"Bundan pek emin değilim. Berbat durumdaydım."

"Yalan söylemediniz ve söylemek zorunda olmadığınız halde ona her şeyi anlattınız. Daha kolay olduğu için istismarı örtbas eden insanlar gördüm. Sen cesurdun. Böyle hissetmiyor olabilirsin ve eminim bunu yapmamak için nedenlerin vardır.

Daha erken ayrılacaktınız ama öyleydiniz ve eminim Hadley de bunu böyle görecektir."

Güneşin doğuşuna bakıyorum, keşke onu tekrar göreceğim kadar yaşadığımı bilerek biraz teselli bulabilseydim, ama bulamıyorum. İçimi dolduran şey pişmanlıklar ve orada bir parça bile cesaret yok. "Cesur olsaydım, bu kadar ileri gitmesine asla izin vermezdim. Bana kendimi zayıf ve küçük hissettirdiği ilk andan sonra ayrılırdım. Eğer o kadar çok şey olmasaydı ... bana ilk elini kaldırdığında kaçsaydım, kızım annesinin yüzünde bir morluk ya da beni incittiği için dökülen bir damla gözyaşı görmezdi."

"Olaya bu şekilde bakmak, suçu üstlenmek ya da keşke oyunu oynamak kolay, ancak o anda en iyi olduğunu düşündüğümüz seçimleri yapıyoruz. Hepimizin pişmanlıkları var."

Bunu kastetmiş olamaz. Bu durumda olmayan insanlar olaya farklı bakıyor. İnsanların kötü ilişkileri olanlar hakkında konuştuklarını ve şunu yapmazdım, bunu yapmazdım dediklerini duydum. Eğer birisi o durumda değilse, ne yapacağını söyleyemez.

Taciz içeren bir ilişki içinde olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayım.

Ben büyürken, kendisine iyi davranan bir erkek bulacağını ve eğer bulamazsa da gideceğini düşünen zeki bir kızdım. Sonra Kevin ile tanıştım ve onun tüm dünyam haline geldiği ve benim kendi hikayemde bir yabancı haline geldiğim bu fırtınalı ilişkiye girdim.

Suçlanacak kişi benim.

"Bunu takdir etmekle birlikte katılmıyorum. Ayrılmam gerektiğini biliyordum ama kalıp onun değişeceğini ummayı seçtim. Bu sonsuza kadar benim suçum olacak çünkü onun asla değişmeyeceğini göremeyecek kadar korkmuştum."

Connor kahvesinden bir yudum alıyor ve bana hüznü bir gülümseme sunuyor. "Aynı fikirde olmadığınızı katılmıyorum." Yumuşak bir kahkaha attım ve irkildim. "İyi misin? Keşke bir doktora görünseydin."

Sydney adındaki acil yardım görevlisi tarafından kontrol edildim ve buna sadece hayati tehlikem olmadığına ikna etmek için izin verdim. Ama yan tarafım o kadar ağrıyor ki kaburgam kırılrsa şaşırırmazdım. "Yarın o okuldayken giderim."

"En azından gözünün altındaki kesiği temizlemem gerek."

"Yardım etmek istemeni takdir ediyorum," diyorum usulca. "Ama üstesinden gelebileceğime eminim."

Connor parmaklıklara yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki dünya üzerine gelse onunla savaşılabilecekmiş gibi. "Bunu tercih edersen anlarım ama en azından kaburgalarını kontrol etmeme izin ver. Kırık olduklarından eminim ve daha ciddi bir şey olmadığından emin olmak istiyorum, özellikle de doktora gitmeyi erteliyorsan."

"Tamam," diye kabul ediyorum, ona bakamayacağımı ya da oradaki hiçbir şeye dokunamayacağımı bilerek. Ağlamak istemediğim kadar zor nefes alabiliyorum. "Dün gecenin böyle geçtiğine hâlâ inanamıyorum. Çok yorgunum ama uyuyabileceğimi sanmıyorum. Tek gördüğüm onun yüzü ve beni tekmelediğinde hissettiğim acı."

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Bunları ona neden itiraf ettiğimi bilmiyorum.

Birkaç dakikalık rahat bir sessizlikten sonra Connor boğazını temizliyor. "Ellie, kocan Hadley'e hiç vurdu mu?" diye sorar, hiçbir yargılama izi taşımadan, sadece merakla.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Tehdit etti ... şey, dün gece nihayet bu yüzden ayrıldım. Eğer gitmeye çalışırsam ikimizi de öldüreceğini söyledi ve ben de ona inandım. Gitmem gerektiğini biliyordum. Bir gecenin daha çok fazla olduğunu biliyordum ve planımın yerinde olmaması, paramızın olmaması ya da gidecek hiçbir yerimizin olmaması umurumda değildi. Bir dakika daha kalamazdım. Sanırım sen gelmeseydin beni gerçekten öldürecekti."

"Doğru yaptın. İstismar asla sona ermez, istismarcı ölse bile etkilerini hissetmeye devam edersiniz."

Gözlerimi kaldırıyorum ve sanki yüzeyin altında başka bir şey varmış gibi onu inceliyorum. "Eminim uzun süre böyle hissedeceğim."

"İyileşeceksin ve yemin ederim, seni bir daha asla incitmeyecek." "Buna nasıl söz verebilirsin bilmiyorum."

Connor parmaklıklardan uzaklaşır. "Çünkü benim evimdeyken sana zarar vermeyeceğinden eminim. Eğer eve dönmeyi seçersen, hapisten çıktığında kendini koruman için bir sürü yol bulacağız. Her halükarda, bu gece, yarın ya da gitmeye hazır olana kadar, benimle güvendesin."

Güvenli. Bu kelimeyi pek çok kez hafife almışımdır. Küçükken babamın bana her zaman sarıldığını ve beni güvende tutacağını söylediğini hatırlıyorum. Kapıları kilitler, önlemler alırdı ve sonra bir gün, ben üniversitedeyken, başka bir araba onların şeridine girdi ve ikisini de öldürdü. Diğer aracın sürücüsünü asla bulamadılar.

Hiçbir şey onları güvende tutmuyordu.

Kevin'la tanıştığım da hepimizi kandırmıştı. Annem ve babam onu çok sevdi, tatlı ve harika biri olduğunu düşündüler ve üniversite birinci sınıfta onun gibi bir adamla tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumu söylediler. Yılın bitimine bir ay kala çiftlik ona miras kaldı, o yüzden onları çiftliği görmeye davet ettik.

O gece çok mutluydular. Toprağı, kasabayı seviyorlardı ve belki bir gün burada yaşayacağımı umuyorlardı. Sonra onlar öldürüldü ve benim içim boş kaldı. Ailemi kaybetmenin boşluğunu onun dolduracağını düşünmüştüm. Çok yalnızdım. Çok üzgündüm, birilerinin her şeyi biraz daha iyi yapmasını istiyordum. Kevin oradaydı, benimle ilgileneceğine, bana sevgi ve hayat vereceğine söz verdi. Ben de oltasına düştüm, ta ki makarasına sarılana kadar.

Şimdi tıpkı bir balık gibi midem bulanıyor.

"Bunu takdir ediyorum ama hiçbir yerde güvende değilim. Şu anda bu konu hakkında konuşmasak olur mu? Zihnim ... şey, şu anda düşünmeyi kaldıramıyorum."

"Elbette, seninle oturabilir miyim?" Ona yer açarak yan tarafa geçiyorum ve o da salıncakta yanıma yerleşiyor. "Özür dilerim. Seni konuşmaya zorlamamalıydım."

"Hayır, yapmadın. Ham ve berbat durumdayım ama sen yanlış bir şey yapmadın."

Connor, "Dağınık değilsin," diyor ve sonra hızla konuşmaya başlıyor. "Bana Hadley'nin bebekliğini anlat."

Yüzüncü kez pencereden bakıyorum. Onun gerçekten orada olduğundan ve bunun kafamda yarattığım alternatif bir gerçeklik olmadığından emin olmak için sürekli kontrol ediyorum. Şu anda hiçbir şeye güvenmiyorum çünkü hayatta olduğumdan ve buranın araf olmadığından emin değilim.

Acı dışında. Elbette, ölümden acı yoktur ve Hadley de olmazdı.

"Hadley her zaman en iyi çocuktı, her zaman da öyle oldu. Bebekken hiç mızızlanmadı ve muhtemelen hak ettiğimden çok daha önce gece boyunca uyudu. Sanki okuduğum bebek kitabını takip ediyor gibiydi çünkü her kilometre taşına olması gerektiği zamanda ulaştı."

Gülümsüyor. "İyi bir çocuğa benziyor."

"Evet, gerçekten öyle. Onunla çok şanslıydım. Kolunu incittiğinde onunla nasıl ilgilendiğin için sana hiç teşekkür edemedim. Onu önemsemen çok anlamlı. Onu bulup eve getirdiğin için sana gerçekten minnettarım."

Connor salıncağı hafifçe sallıyor. "Onun böyle gitmesine asla izin vermezdim. Buraya dönmekle ilgili kötü olmayan tek şey o oldu. Bu kasaba pek de sevdiğim bir yer sayılmaz."

"Nedenmiş o?"

Omuz silkiyor. "Burada bir sürü anı var. Unutmaya çalıştığım ama bir türlü unutamadığım. Biliyor musun, annem her sabah bunu yapardı." Ne demek istediğini merak ederek ona bakıyorum. "Her sabah bu salıncakta oturur ve güneşin doğuşunu izlerdi. Onunla buraya gelmek için erken kalkmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Hiçbir şeyin onu rahatsız edemeyeceği bir zaman dilimi olduğunu söylerdi."

Yaşadığım cehenneme rağmen gülümsüyorum. Onu genç bir çocuk olarak hayal ediyorum, sadece onunla oturmak için buraya geliyor.

"Çocukların ebeveynleriyle böyle zaman geçirmelerinin önemli olduğunu düşünüyorum. Hadley ile yatma zamanı rutinimizi çok önemsiyor ve her zaman hatırlaması için dua ediyorum."

"Annem her birimiz için özel bir şey yaptı. Bizi mutlu etmeyi kendine amaç edinmişti. Ben Hadley'nin yaşlarındayken öldü."

Eline dokunuyorum. "Onu kaybettiğin için çok üzgünüm. Babanla birkaç kez karşılaştım ama onu o kadar iyi tanıımıyordum. Keşke onunla tanışabilseydim, harika birine benziyor."

"Annem bir azizdi. Pek bir şey hatırlamıyorum ama hatırladığım anılar her şey. Keşke onun yüzünü kafamda daha net görebilseydim."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ben de annemi kaybettim, bu yüzden zor olduğunu biliyorum. Dönüştüğün adamla çok gurur duyardı. Birbirimizi gerçekten tanımadığımızı biliyorum ama şu ana kadar gördüğüm her şey senin iyi bir adam olduğunu söylüyor."

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama Connor hayatıma geri döndüğünden beri her şey değişti. Belki hiçbir şey, belki de evren bana onu bir otel odasında uyurken bıraktığım gece çuvalladığımı ve bunu dinlemem gerektiğini söylüyor. Belki de ailem bana yukarıdan bir işaret veriyordur. Her neyse, Connor geçen hafta bana bu kasabaya taşındığımdan beri herkesten daha fazla yardım etti.

Kızımı ve şimdi de beni kurtardı. Nazik davrandı ve bana kendimi küçük hissettirmede. Şu anda bile beni sorguya çekmek ya da konuşturmak yerine, bana düşünecek ve konuşacak başka bir şey veriyor.

Uzun zamandır onu merak ediyordum ve o burada. Tam da birine en çok ihtiyacım olduğu anda.

Connor bana doğru baktığında gözleri perili görünüyor. "Gerçekten öyle olmasını umuyorum. Kardeşlerim ve ben onun gurur duyacağı şekilde yaşamaya çalıştık."

"Bana onun hakkında bir şeyler anlat," diye ısrar ediyorum. Kendi ailemden ya da olanlardan bahsetmektense onun hakkında konuşmayı tercih ederim.

"En iyi turtayı o yapardı. Doğum günlerimizde bize pasta yapmak yerine en sevdiğimiz pastayı yapardı. Turta yaptığı sürece hediye ya da başka bir şey umurumuzda olmazdı."

"En sevdiğin hangisiydi?"

"Elma."

"Hadley ile aynı," diyorum ve sonra tekrar pencereye doğru bakıyorum. "O kız kendi başına elmalı turta yiyebilir. Eminim benimkinin tadı annenin yaptığı kadar güzel değildir ama ..."

"Eminim mükemmeldir, Ellie."

Sallanmasını engellemek için dudağımı ısırıyorum ama bu çok fazla. Durduramıyorum. "Tanrım, Connor, ölebilirdim ve sonra ona kim turta yapacaktı? Eğer oraya gelmeseydin ona ne olurdu? Onun dünyasının yıkılmasına neden olduğum için kendimi nasıl affederdim?"

"Sen ölmedin, buradasın."

Öyle miyim? Suçluluk ve acı bana saldırıyor, beni nefessiz bırakıyor. Her şeyi uzak tutmak için çok çabalıyorum ama berbat durumdayım. Her şey berbat durumda. "Dün gece asla gitmeye çalışmamalıydım. Daha akıllıca davranıp bekleseydim ..."

"Ne oldu? Sence ne olurdu, Ellie? Yumruklarını kullanan erkekler ne zaman olduğunu umursamazlar. İnsanların kendilerine boyun eğmesini sağlamak için güçlerini kullanan erkekler durumu ya da kişiyi umursamaz, her şey onlarla ilgilidir. Sen doğru olanı yaptın."

Başımı sallıyorum ve yüzümdeki yaşları siliyorum. "Hiçbir şeyi doğru yapmadım."

Gözleri içeri bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Onun için doğru olanı yaptın. Onu incitmesine izin vermedin. İsteddiği zaman pasta yiyebilsin diye Hadley'i ilk sıraya koydun."

Göğsüm ağrıyor, sadece yaralı kaburgalarım yüzünden değil. Kendimi çaresiz hissediyorum, sabah sisi gibi sürüklenip gidiyorum, bir hiç oluyorum. Sözünü tutacağından o kadar korkuyordum ki ona bunu yapma fırsatı verdim. "Hadley'e dokunursa gideceğime dair kendime söz verdim. Kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğime yemin ettim ve bak ..." Gözlerim dolu dolu kanepede uyuyan küçük kıızı izliyorum. Bir güneş ışığı yüzünü aydınlatırken sıkı sıkıya sarılmıştı. "Sözümü tutmadım ve onu hayal kırıklığına uğrattım."

Ama bir daha asla sözümü tutmamak için elimden geleni yapacağım.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CONNOR

"**W** *Şimdi birbirimize söz verelim," diyor Declan, hepimiz ellerimizi bileklerimize bağlayıp bir arada dururken.*

daire. "Asla onun gibi olmayacağımıza yemin ediyoruz. Sevdiklerimizi koruyacağız ve asla evlenmeyeceğiz ya da çocuk sahibi olmayacağız, anlaştık mı?"

Sean hızla başını sallar. "Evet, asla sevemeyeceğiz çünkü onun gibi olabiliriz."

Jacob bileğimi daha sıkı kavlıyor. "Biz yumruklarımızı öfkeyle değil, sadece kendimizi savunmak için kaldırırız."

Söz verirken parmaklarımı Declan ve Jacob'ın etrafında sıkıyorum. "Ve asla çocuk yapmayacağız ya da buraya geri dönmeyeceğiz."

İçinde Birlikte, Biz hepsi salla olarak bir Birim, ve Arrowood kardeşler birbirlerine verdikleri sözleri asla tutmazlar.

Dördümüzün ettiği yemine sadık kaldım. Gece bir mengene gibi. Kendime hiç kimseyi sevme ya da çocuk sahibi olma izni vermedim. Babama benzediğimi düşündüğüm için değil, kardeşlerime verdiğim söz her şey demek olduğu için. O gün bu döngüyü kırdık. İçkiye yönelmemize neden olacak kaybetmeye değer bir şeyimiz olmadığından emin olarak birbirimizi koruyacağımıza söz verdik.

Bir adam sadece verdiği söz kadar güçlüdür ve benim sözüm sağlamdır.

Burada onunla otururken, verdiğim sözlerin hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Onun için her birini bozabilirim ve bu beni çok korkutuyor.

Onu yanlış bir şey yapmadığına ikna edemiyorum. Kalbi ve kafası tutunacağı gerçeklerle dolu. Bunu çok iyi biliyorum.

Ancak, onu rahatlatma ihtiyacı ile üstesinden geldim.

Titriyor ve onu kollarıma almak istiyorum, Onu soğuktan ve ona musallat olan her şeyden koruyorum. Haddimi aşmak istemiyorum ama onu koruma ihtiyacı o kadar güçlü ki kendimi durduramıyorum. "Sana sarılabilir miyim?" Gelecek cevaba hazırlıklı olarak soruyorum.

Gözleri yavaşça kalkıyor, bana yaralı bir hayvanı hatırlatıyor. Birinin ona bunu yapmasından nefret ediyorum. Onu herhangi bir şeyden korkuttuğu için o adamı parçalara ayırmak istiyorum. Sevimli, korunmalı ve el üstünde tutulmalıydı.

"Yapacak mısın?"

Onun için her şeyi yaparım.

Kolumu kaldırıp onu bana gelmeye davet ediyorum.

Çok yavaş hareket ediyor, canı acıdığına küçük sesler çıkarıyor ama ben tamamen hareketsiz kalıyorum. Başını omzuma yaslayarak yanıma sokuluyor ve ben de battaniyeleri ikimizin etrafına sarıyorum.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz, kelimelerin gerekli olduğunu düşünmüyorum. Şu anda konuşmak zorunda olsam bile konuşamam.

O benimle birlikte. Kollarımda ve onu rahatlatmama izin veriyor. Bana duyduğu güven fark edilmeyecek gibi değil. Son altı saat onun için cehennem gibiydi ve bir kez daha cesaretini gösterdi.

Güneş doğmaya devam edip gökyüzünü sıcaklığıyla aydınlatırken birlikte sallanıyoruz. Gözyaşları gömleğimi ıslatıyor, ama buna dikkat etmiyorum. Eğer yüzlerce gömleği ıslatması gerekiyorsa, ona izin vereceğim. Ona günlerce sarılmamı istiyorsa, böyle kalacağım. O gece benden uzaklaşmış olabilir ve hayatlarımız karmaşık olabilir ama kesin olan bir şey var ki Ellie bir daha asla kendini küçük ya da kırılmış hissetmeyecek. Yapacağım.

Bugünden itibaren kendini güvende hissetmesi için her şeyi yapacağım.

Kocasının ön duruşmasına giderken onuncu kez "Beni gerçekten götürmek zorunda değilsin," diyor. "Bizim için zaten çok şey yaptın. Yürüye bilirdim."

Doğru, sanki adliyeye kadar 12 mil yürümesine izin verecekmişim gibi. Aldığı ilaçlar nedeniyle araba kullanamadığı için bir araca ihtiyacı vardı ve bir saatten fazla gözümün önünden ayrılmasına izin veremezdim. Yani onu götürmem benim için olduğu kadar onun için de önemli.

"Sürekli söylemene gerek yok. Burada seninle olmak istemeseydim, olmazdım. Bunu anlayamayacağını biliyorum Ellie, ama şu anda burada seninle olmam gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Seni o adliyeye yalnız göndermeyeceğim. İçeri girmemi istersen, girerim. Uzak durmamı istersen, dururum. Ne yapmamı istersen yaparım. Tamam mı?"

"Tamam."

O ve Hadley dün gece benim evimde kaldılar, çünkü onu hareket etmesine yardımcı olacak birine ihtiyacı olduğuna ikna edebildim çünkü zar zor dik yürüye biliyor. Doktor üç kaburgasının kırık olduğunu ve yoğun morarma olduğunu doğruladı. Kolunda adamın el izi var ve yanağında da tokat attığı zaman oluşan mor bir iz var ama dikiş atılmasına gerek kalmadı. Onun yanından ayrılmaya hiç niyetim yok.

Onu kontrol etmek istediğim için değil, onu korumak istediğim için, ki bu noktada kendimi kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Ellie'nin hiçbir seçeneği ve gitmek için hiçbir yolu yoktu ve bu onu çaresiz hissettirdi. Benim devreye girip onu korumam

ona işleri nasıl halledeceğini söylemeye çalışmak yapabileceğim bir şey değil.

Ellie'nin başka bir adam tarafından elinden alınmasını istemiyorum. Bu yüzden, normalde vereceğim ve pazarlığa yer bırakmayacak her yanıtı bastırıyorum ve onu istediğim karara getirmeye çalışıyorum. Eğer gelmezse, ki henüz böyle bir şey olmadı, geri dönmek zorunda kalacağım.

Şerif Mendoza, bugün Kevin'i duruşmaya kadar hapiste mi tutacaklarını yoksa kefaletle serbest mi bırakacaklarını belirleyeceklerini açıkladı.

Serbest bırakılırsa nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum ve Ellie'nin böyle bir durum için bir planı olup olmadığını da bilmiyorum.

Arabayı park ediyorum ve Ellie kapı koluna uzanıyor ama kapıyı açmak için hareket etmiyor. "Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

"Hayır," diyor nefesi kesilerek. "Yapamam. Onu göremiyorum."

Arabadan iniyorum, yolcu tarafına geçiyorum ve göz göze gelebilmek için çömelmeden önce kapısını açıyorum. "Sana zarar veremez. Sana yaklaşmak için bile beni geçmesi gerekecek."

Eli kalkıyor ve kısa bir an için yanağıma dokunuyor. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Connor."

Bununla ne demek istediğinden emin değilim. "Sana borçlu hissettiğim için burada değilim. Neden böyle düşünüyorsun ki?"

"Bilmiyorum ama bunu neden yaptığınızı da bilmiyorum."

"Çünkü

önemsiyorum."

"Önemsiyor

musun?"

Nasıl görmez? "Seni ve Hadley'i önemsiyorum. Seni kaç gece rüyamda gördüğümü bilemezsin Ellie. Adını ya da yüzün ve o gece beni nasıl kurtardığın dışında hiçbir şey bilmiyordum. Gülüşün, gözlerin, hiç umudum yokken bana güven ve umut vermen beni hayatta tutan şeydi. Her gece, cennetten inen meleğimi hayal ederek kafamda tekrar tekrar

canlandırıyorlardım,

savaşmaya devam etmek istiyorum. Sana borçlu olmayabilirim ama seni önemsiyorum. Bunu yapıyorum çünkü senin için burada olmaktan başka bir şey yapmayı hayal edemiyorum. Bunu yapıyorum çünkü sen çok cesur ve güçlüsün ve kimse sana yapılanı hak etmiyor. Hadley'i aldın ve gittin. Kızının onu seçmene ihtiyacı olduğunu biliyordun ve bunu yaptın. Şimdi bunu tekrar yapmalısın. Savaşmalı ve oraya başın dik bir şekilde gitmelisin. Ben senin yanında olacağım."

Ağır bir nefes alıyor, yüzündeki kargaşa açıkça belli oluyor. "Bana böyle şeyler söylüyorsun." Sesi takılıyor ve boğazını temizlemek zorunda kalıyor. "Cesur değilim ama olmak istiyorum. Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama kafam çok karışık."

"Senden bir şey istemiyorum. Sadece yalnız olmadığınızı bilmeyi istiyorum."

"Gördüğün kadın olmak istiyorum."

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. "O zaman göster bana."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ELLIE

I Elimi onun elinin içine koyup arabadan çıkıyorum ve attığım her adımda ondan cesaret alıyorum. Cesur olduğumu düşünüyor. Bana ayrılamayacak kadar zayıf, aptal bir kızmışım gibi bakmıyor. Connor beni, çocuğunu terk eden bir kadın olarak görüyor. ve o çocuğun güvenliği tehdit edildiğinde ayrıldı.

Şimdi, o gücü tekrar hissetmeye ihtiyacım var. Arabada saklanmak ve onu hiç görmemek istesem de güçlü olmalıyım.

Adliye binasının kapısına geldiğimizde, bir zamanlar Kevin ile iyi arkadaş olan bölge savcısı orada durmaktadır.

"Ellie," diyor Nathan Hicks elini kaldırarak.

Elim Connor'ın koluna gidiyor ve ilerlerken onu tutuyorum. "Selam, Nate."

Bana bakıyor, saklayamadığım morlukları ve kesikleri görüyor ve çenesi sıkılıyor. Dikkati yanımdaki adama yöneldiğinde gözleri açılıyor. "Connor mı? Connor Arrowood?"

"Nate, uzun zaman oldu." Connor elini sıkmak için uzandı.

"Yıllar oldu. Kasabayı terk ettin ve hiçbirimiz bir daha haber alamadık. Seni görmek çok güzel. Tanrım, gerçekten sen olduğuna inanamıyorum."

Connor onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor ama Nate götün teki olmasıyla tanınıyor. "Sanırım savcı sizsiniz?" diye sorar.

Biraz titremeye başlıyorum ama sonra Connor'ın diğer eli benimkini kapatıp sıkıyor.

"Evet, öyle. Ellie'yi tanıdığını bilmiyordum."

"Yandaki evde yaşıyor ve ... şey, eminim Connor'ın olay yerine yardım eden kişi olduğunu okumuşsunuzdur."

"Evet, tabii ki. İkiyle ikiyi bir araya getiremedim bile," diye itiraf ediyor Nate. "İkinizin de burada olmasına sevindim. Bu, yargıcın Kevin'i tutuklayıp tutuklamayacağını göreceğimiz ön duruşma-"

Parmaklarım Connor'ın kolunda geriliyor çünkü Nate bunu başka bir yöne çekebilir. Ya benim tarafımda değilse?

Connor'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra araya giriyor. "Bay Walcott'u kastediyorsunuz. Karısını döven, üç kaburgasını kıran ve elmacık kemiğini morartan adam, değil mi?"

Nate kıllanır ve sonra boğazını temizler. "Evet, özür dilerim Ellie, tüm bunlar biraz garip. Kevin'le tartıştığınızı biliyordum ama bunun fiziksel olduğunu bilmiyordum. Senin ve Hadley'nin güvenliği için mahkemeden onu duruşmaya kadar tutmasını isteyeceğiz. Karar büyük olasılıkla Şerif Mendoza'nın sunduğu rapora ve bugün vereceğiniz ifadelerle bağlı olacak."

"Ne tür ifadeler?"

"Bütün bunları anlamıyorum..." İtiraf ediyorum. "Şerif Mendoza'nın açıkladığını biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu çok bunaltıcı. Özür dilerim. . . Kafam bu kadar karışık olmamalıydı."

"Üzülme. Çok şey yaşadınız, bu yüzden açıklamaktan mutluluk duyuyorum. Bugün yargıca duruşmaya çıkmak için yeterli delilimiz olduğunu göstereceğiz. Eğer yeterli kanıtım olmadığını düşünürse, ki yüzde yüz var, o zaman davayı reddedebilir. Bu yüzden gelmeniz şarttı."

Tüm bunlar felç edici. Hâlâ her şeyin etkisinde olmam bir yana, şimdi de mahkemeye çıkmam gerekiyor.

ve beni inciten adama bakmalıyım. İnsanların önünde bunu yeniden yaşamak zorundayım ve bu ön hazırlık. Bu iş mahkemeye giderse tekrar yapmak zorunda kalacağım.

Connor başını sallar ve çenesini sıkar. "Ne istiyorsun, Nate?"

Nate göğsünü biraz şişiriyor ve sonra bana dönüyor. "Ne istiyorsun, Ells? Gözaltına alınması için baskı yapabilirim ya da kefaletini ödeyecek birileri olacak mı?"

"Eğer istediğiniz buysa, serbest bırakılmasını istemiyorum." Onu serbest bırakamazlar. Eğer bırakırlarsa beni öldürür ve Hadley.

Gitmemize izin vermesine imkan yok.

Kalp atışlarım hızlandı ve o kadar çok titriyorum ki dişlerimi kıracağımdan korkuyorum. Karısını dövdüğü için serbest bırakılmayacağını sanıyordum. Nereye gideceğim? Hadley ve ben ondan nereye saklanacağız?

"Ellie?" Connor önüme geçerek beni birkaç adım geriye itti. "Ellie, sakın ol."

Göğsüm ağrıyor ama kendimi tutamıyorum. Bana doğru hareket ederken gözlerini görüyorum ve vücudumun Kevin'in tekmesinden nasıl kurtulamadığını hissediyorum. Sanki her şey yeniden oluyormuş gibi, tam burada yaşıyorum.

Connor'ı üzerimden itiyorum, ellerimi kaldırıp koşmaya başlıyorum.

Hadley'i alıp buradan gitmeliyim. Çok aptalım. Bundan önce kaçmalıydım.

"Ellie, beni dinle ..." Connor ellerini havaya kaldırarak yavaşça hareket ediyor. "Şu anda oraya gitmeli ve yargıca neden serbest bırakılamayacağını anlatmalıyız, tamam mı? Eğer bunu yapmazsan, o zaman başka bir planımız var. Sana ya da Hadley'e yaklaşmayacak. Beni duyuyor musun? Size doğru bir adım bile atamayacak. Ben hemen yanında olacağım."

Bunu yapamayacağımı anlamıyor. "Gitmek zorundayım."

"Sen gidersen, o da gider," diyor Nate, sesinde daha önce hiç duymadığım bir şiddetle. "Şu anda korktuğunu biliyorum, ama çok yüksek bir nakit kefalet isteyeceğim, bu da elinde para olmadığı ya da onun için ödemeye istekli biri olmadığı sürece serbest bırakılamayacağı anlamına geliyor."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Anlamıyorsun. Ne kadar parası olduğunu bilmiyorum, Nate. Hesaplarımıza erişimim yok. İzin verirlerse göndermeye hazır bir banka hesabı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bana yiyecek almam için bir maaş verildi ve gördüğüm tek para bu. Milyonları olabilirdi ve ben bunu bilemezdim. Çiftliğin son birkaç yıldır kâr ettiğinden bahsetti. Çiftlik arazilerinin üstüne bir de miras almış. Hiçbir *fikrim* yok! Neye sahip olduğunu bile bilmiyorum!"

Hayatımın itirafı midemi bulandırıyor, ama işte orada, yokmuş gibi davranamayacağım bir gerçek. Kevin'in kışından para akıyor olabilirdi ve benim hiçbir fikrim olmazdı. Bugün onlara bir çek yazıp eve dönebilirdi, peki ya sonra?

Nate dişlerinin arasından bir ses çıkarır. "Ellie, üzerinde o kadar para olması lazım."

"Telgraf çekemez ya da eline geçiremez mi?" Connor adım atıyor içinde.

"Hayır, ama bu onun bir postası olamayacağı anlamına gelmiyor. Kefaletle."

Onu terk edeceğimi bilirse bu kasabada kalamam. Beni avlayacak ve bu son olacak.

Connor'ın etrafımızda bulunarak ne tür bir koruma sağlayabileceğini düşündüğü önemli değil.

"Sonucu kontrol edemezsin." Connor yanaklarımı hafifçe okşayarak beni ona bakmaya zorluyor. Yeşil gözleri anlayış ve vaatle dolu. "Bunu her seferinde sadece bir adım atarak yapabilirsin. Hadley güvende. Okulda ve oradaki şerif yardımcısı ona göz kulak oluyor. Şu anda kürsüye çıkıp neden serbest bırakılamayacağını açıklaman gerekiyor. Eğer

onun yerine koşarsan sonsuza kadar koşarsın Ellie. İnan bana, sen onunla yüzleşene kadar asla bitmeyecek. Bunu kendin ve Hadley için yapabilirsin."

Nefesimi düzene sokmaya ve ona odaklanmaya çalışıyorum. O haklı. Bunu yapmak zorundayım. Kendim ve Hadley için ayağa kalkmalıyım. Önemli olan o ve yaptığım şeyin neden gerekli olduğunu göstermeliyim.

"Tamam," diyorum titrek bir sesle.

Nate yaklaşıyor. "İstediğimiz sonuca ulaşmamız için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim." Başımı iki yana sallayıp gözyaşlarımı siliyorum ve Connor ve Nate'in iki yanında, bunu başarabilmem için dua ederek adliyeye giriyorum.

Şerif Mendoza ve ardından Connor'ın kürsüye çıkıp o gece yaşananları kendi cümleleriyle anlatmalarını dinlerken tiksinti içinde oturuyorum. Kulağa korku filmi gibi geliyor ama hepsi gerçek. Bu benim hayatım. Oraya vardıklarında yerde yatan, hırpalanmış olarak tarif ettikleri kız benim.

Nate hakime durumun ne kadar kötü olduğunu göstermek için zaman ayırıyor ve duydukları ifadeleri tekrarlıyorlar. Daha sonra Kevin'in kontrolü hakkında dışarıda söylediklerimi kısaca anlatıyor ve ardından ne kadar parası olduğunu bilmediğimizi açıklıyor.

Connor yanımda oturuyor, bana dokunmuyor ama ... orada. "Lütfen davacıyı kürsüye çağırın."

"Sana zarar veremez Ellie, sadece güçlü ol ve gerçeği söyle," Connor'ın derin sesi kulağымda.

Korkuyu yutuyorum ve gözlerimi ileriye odaklıyorum. Nate orada duruyordu, ben de ona baktım. Bugün gergin ve inatçıydı. Kevin'ın arkadaşı olmasıyla ilgili endişelerim yok oldu. Bugün beni savunuyor ve

Savunma, Şerif Mendoza ya da Connor'ın ifadelerinde delik açamadı.

Ben sonuncuyum.

Hastalanmamak ya da kaybetmemek için Tanrı'ya dua ediyorum.

Kürsüye çıktığımda, mübaşirin benden istediklerini ezbere okuyorum ve sonra oturuyorum.

Önce Nate. "Bayan Walcott, lütfen iki gece önce neler olduğunu anlatır mısınız?"

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve konuşuyorum. Onlara her şeyi anlatıyorum. Her kelimenin, her tehdidin, saçımı her tutuşunun ve beni her tekmeleyişinin üzerinden geçiyorum. Nasıl yukarı çekildiğimi ve bir oyuncak bebekmişim gibi nasıl oradan oraya savrulduğumu. Konuşmaya devam ederken gözyaşlarım akıyor ama durmuyorum, titremeye başladığımda bile durmuyorum. Sadece konuşuyorum. "Öleceğimi sandım. Ona kaçmasını ve bir daha geri dönmemesini söylediğimde kızımı son kez göreceğimi sandım. Bana vurdukça ve tekmeledikçe çok acı çekiyordum."

Sanki içimde hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum. Sakladığım tüm güç tükenmişti ama sonunda kendimi Nate'e bakmaya zorladım. Dudakları titriyor, sonra onları kontrol ediyor ve bana bir mendil uzatıyor. "Teşekkür ederim, Bayan Walcott." Sonra yargıca döndü. "Sayın Yargıç, buradaki ifadelere ve sunduğum kanıtlara dayanarak, Bay Walcott'un Bayan Walcott ve kızlarına karşı hayati tehlike arz eden vaatlerde bulunduğu için kefaletle serbest bırakılmasını talep ediyoruz."

Yargıç başını sallar. "Savunma sırasını savundu, sonra kararımı açıklayacağım."

Avukat ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini ilikledi ve bana doğru yöneldi. "Bayan Walcott, büyük bir travma geçirmişsiniz."

"Evet."

"Daha önce hiç olmamış gibi görünen bir şey, haksız mıyım?"

Başımı salladım. "Hayır, daha önce de oldu."

"Gerçekten mi? Ne zaman oldu?"

Dudaklarımı yalıyorum, midem bulanıyor çünkü bunun nereye varacağını biliyorum. "Bunu hiç rapor etmedim, sorduğunuz şey de bu. Kocam bana birçok kez daha vurdu."

"Öyle mi? Yoksa bu, birlikte kaçabilmek için sevgilinle yaptığınız ayrıntılı bir plan mı?"

Dudaklarım aralandı ve nefesimi içime çektim. "Pardon?"

"Siz ve Bay Arrowood bir ilişki içindesiniz, değil mi?"

"Hayır, değiliz. Buraya yeni taşındı."

Connor'ın bakışları benimkilerle buluşuyor ve çenesi sıkılıyor. Bu, Kevin'ın o gece söylediği çılgınca konuşmaydı.

Kevin'in avukatı başını sallar. "Anlıyorum, bu süre içinde sekiz yıllık kocanız birdenbire kendini mi kaybetti? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, söylediğinizin aksine Bayan Walcott, daha önce böyle bir şey yaşadığına dair bir kanıt yok. Bazılarının zamanlamayı nasıl garip bulabileceğini anlayabilirsiniz. Gecenin bir yarısı, tesadüfen dışarıdasınız ve kocanızın sizi ilişki yaşamakla suçladığını söylediğiniz adam o" -parmaklarını kaldırıp havadan alıntı işareti yapıyor

-"Seni kurtarır mı?"

Bu adamın bunu benden almasına izin vermeyeceğim. Doğru olduğu için değil ama onu serbest bırakırlarsa Hadley ve ben tekrar kaçmak zorunda kalacağımız için yerimde durmalıyım. Kevin hapisten çıkmadan önce gitmiş olacağız ve kimse beni durduramayacak. Bundan sonra serbest kalacak olması umurunda değil çünkü ben ondan kurtulacağım. Bir yolunu bulacağım.

Bu yüzden sinmek yerine, ki tam olarak istedikleri de bu, biraz daha uzun oturuyorum ve yan tarafıma acı veren derin bir nefes üflüyorum.

"Kocam bana daha önce de vurdu. Bana yumruk attı, beni tuttu, saçımı çekti ve beni yere fırlattı. Kocam beni kontrol etti ve diğer insanlardan izole etti. Hayatımın her alanında beni tuzağa düşürdü.

Sonra da kızımızı ve beni öldürmekle tehdit etti. Onun ne düşündüğü ya da yıllar içinde ne tür bahaneler ürettiği hakkında konuşamam ama bugün söylediğim *her şey* doğrudur. Kızımız yardım için ona koştuğunda ve 911'i aradığında komşum hayatımı kurtardı. Onunla herhangi bir romantik ilişki içinde değilim. Bay Arrowood ben tehlikedeyken bir arkadaş gibi davrandı, başka bir şey değil."

"Şey, sanırım bunu göreceğiz." Avukat uzaklaşır ve Kevin'in yanına oturur.

"İnebilirsiniz, Bayan Walcott."

Koltuğuma doğru ilerlerken bacaklarım jöle gibi oluyor.

"Savunma bir açıklama yapmak istiyor mu?" Yargıç sorar.

Burada oturuyorum, vücudum titriyor ve sinirlerim gerilmiş durumda. Bunu atlatmayı başardım, ama bu gerçekten en kötü kısmı. Hiçbirimiz başka bir şeyi kontrol edemiyoruz. Şerif Mendoza mahkeme salonuna tekrar giriyor ve yanıma oturuyor, böylece destek ve koruma işareti gösteren iki adam tarafından kuşatılıyorum.

"Şu anda beşinci savunmamızı yapıyoruz ve duruşmayı beklemek istiyoruz."

Yargıç şaşırmış görünmüyor ama ben şaşırdım.

Mendoza eğiliyor, sesi yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. "Davanın düşmesini engellemek için yeterli kanıt olduğunu biliyorlar ve şimdi söylediği her şeyi geri almak yerine duruşmayı beklemek en iyisi."

Doğru, Tanrı kendine bir çukur kazmasını yasakladı. Aynı haklar olaya şahit olan insanlara ve mağdur olan bana da tanınmalıdır.

Tüm bunlar ne kadar adaletsiz?

Yargıç öne doğru eğilir, kollarını önündeki masaya dayar ve önce savunmaya sonra da savcıya bakar.

"Kendimi bu duruşmalarda olmak istediğimden daha fazla otururken buluyorum. Bir aile parçalanıyor ve her zaman

Savunmanın sunduğu uçuk bir sebep. Sanki kadın ya da çocuk ne olduğunu soruyormuş gibi. Yargıçlar olarak ne zaman buna izin verilebileceğini düşündük emin değilim. Ama değil. Bay Walcott, eşinizin tıbbi kayıtlarını inceledim, ifadesini dinledim ve sizin bu konudaki eksikliğini not ettim. O gece yaşananları dinledim, savcılığın ortaya koyduğu görüntüleri gördüm ve yedi yaşındaki kızınızın annesinin öleceğine inanarak nasıl yardım istediğini duydum. Şimdi, bu duruşma değil, ama duruşmaya kadar serbest bırakılıp bırakılmayacağınıza ve serbest bırakılırsanız bunun bedelinin ne olacağına karar verilecek. Genelde mahkemeler yüz bin dolar der ve noktayı koyar ama bana buna benzer bir dava hatırlatıldı. İçgüdülerimi dinlemediğim takdirde bu davanın sonucunun da ona çok benzeyeceğinden korkuyorum. Bu nedenle kefalet talebini reddediyorum."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLIE

Rİçime öyle tatlı bir huzur doluyor ki kendimi zor tutuyorum. Connor'a geri dönüyoruz, böylece Hadley'i ve eşyalarımı alıp evime dönebileceğim. Connor'ın evi çok tuhaf. Temiz ama tek kişilik kanepesi ve modası geçmiş televizyonuyla çok steril. Her yatak odasında bir Orta boy yatak ve bir şifonyer, ama hepsi bu.

Burası bir ev, ama yuva değil.

Evim harika olmasa da en azından rahat.

Başımı koltuğa yaslıyorum ve burnumdan bir nefes veriyorum. "Onu tuttuklarına inanamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de yapamam."

Ona baktım. "Onu serbest bırakacaklarını mı düşündün?"

Connor başını yana yatırır. "Ben yaptım. Genelde kefaletle serbest bırakılırlar, Nate'in yeterince geri itebileceğini umdum. Olmazsa da hazırlıklıydım..."

"Olmadıysa ne olacak?"

Bir göz atıyor ve sonra yola geri dönüyor. "Ne yapacağımdan emin değildim."

"Eminim bir planınız vardır."

Connor gülüyor. "Bazı çılgın fikirlerim vardı, orası kesin."

Eminim öyledir. Garaj yolunun başına geldik ve Connor arabayı durdurdu.

"Her şey yolunda mı?" Burada otururken soruyorum.

Önce soyadının yazılı olduğu tabelaya, sonra da bana bakıyor. "Annem ... her yönden duygusal biriydi. Çocuklarımıza aktarabileceğimiz geleneklerimiz olsun isterdi. Evin önüne geldiğimizde arabayı durdurur ve bize bir soru sordururdu. İhtiyaçlarımıza uygun olduğunu düşündüğü şeylere göre her birimizin farklı bir cevabı olurdu."

"Bu çok tatlı."

Annem de aynıydı. Her zaman tatilleri özel kılmaya çalışır ve aklımda kalan şeyler yapardı. Her yıl doğum günümde annem elinde bir pastayla odama gelirdi ve kahvaltıda pastayı yerdik. Bu benim kızımın sürdürdüğü bir gelenek, o da bunun dünyanın en güzel şeyi olduğunu düşünüyor.

"O öldükten sonra kimsenin bu soruyu yüksek sesle sormaması önemli değildi. Kardeşlerim ve ben hala arabayı durdurup bu tabelaya bakıyoruz ve o yaşıyorsa hayat nasıl olurdu diye merak ediyoruz."

Oğulları üzerindeki etkisinin kendisinin tahmin edebileceğinden çok daha büyük olduğu açıktır. "Soru neydi?"

"Bir ok hakkındaki tek gerçek nedir?"

Koluna dokunuyorum ve tuttuğu tekerlekten düşüyor. Elim onunkine doğru kayıyor, parmaklarını parmaklarımın arasına alıyorum. "Bana gerçeğinin ne olduğunu söyle?" O anın büyüsünü bozmak istemediğim için usulca söylüyorum.

"Yayını kırana kadar atış yapamazsın." "Bu ne anlama geliyor?"

Connor elini hareket ettirerek benimkini tamamen kapatıyor. "Bu, yayı geri çekmen, istediğin şeye doğru giderken kolundaki gerginliğe karşı savaşmak için tüm gücünü kullanman gerektiği anlamına geliyor. Bu, yayı kırmazsan, asla ileri gidemeyeceğin ve hedefi vuramayacağın anlamına geliyor."

Kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başlıyor, birbirimizi izlerken ikimizin de nefes alış verişisi sessizleşiyor. Sözler şu anki hayatım için çok dokunaklı. Başıma geleceklerden korktuğum için herhangi bir dalgalanma yaratmak istemiyordum ama

durup hayatımın şeklini değiştirirsem hiçbir yere gidemem.

"Annenin seni ne kadar etkilediğini görebiliyorum. Ayrıca, yayı sen kırdın Connor. O sabah buradan ayrıldın ve bir SEAL ve bir kahraman oldun. Geri döndüğünde Hadley ve benim için de bir kahraman oldun. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra duruyor. "Bir şey değil."

Ellerimize bakıyorum ve ikimiz de geri çekiliyoruz. "Özür dilerim. Ben Berbat bir haldeyim ve sen çok nazik davranıyorsun. Zor birkaç gün geçirdim ve ben ..."

"Ellie, dur. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ve berbat durumda olduğunu söylemeyi bırak, tamam mı?"

"Ama ben öyleyim!"

"Hepimiz öyleyiz. İnanın bana, size bir kahraman gibi görünebilirim ama değilim. Hatalar yaptım ve sonuçlarına katlandım. Seni ve o gece işler farklı gitseydi nasıl olacağını düşünüyorum..."

"Ben de bunu düşünüyorum."

Sürücü koltuğunda arkasına yaslanıyor, başı geriye düşüyor ve sonra dönüyor. "Hadley'i bulduktan sonra seni ilk gördüğümde berbat haldeydim. Kendime milyonlarca kez evli olduğunu ve hissettiklerimin saçma olduğunu söylemek zorunda kaldım. Arkadaşlarım bile senin etrafında olma dürtümle savaşmam gerektiği konusunda beni uyarıyordu çünkü bu doğru değildi."

Ben de aynı şeyle savaşıyorum. Onun yanında olmak istiyorum.

Connor'ın bana neden böyle hissettirdiğini tarif etmek zor ama öyle. İkimizin paylaştığı inkar edilemez bir kimya vardı ve sonra gerçek gece vardı.

Tekrar onun etrafında olmak kafamı karıştırdı ve ne hissettiğimi çözmemi zorlaştırdı.

Ona cevap vermem gerektiğini bildiğim halde henüz bu gerçeği söyleyemediğim için gülümsüyorum. "Tamam. Sadece çok yorgun ve bunalmış durumdayım."

"Anlıyorum ama berbat durumda değilsin. Elbette durum öyle ama bu bir yol bulamayacağın anlamına gelmez."

Gözlerim kapanmaya başlıyor ve onları açık tutmak için mücadele ediyorum. "Sanırım ilaç etkisini gösteriyor."

Başını sallıyor ve arabayı vitesine takıyor. "Seni eve geri götürelim de dinlenebilesin."

Esniyorum. "Dinlenmek iyi olur."

Uzun araba yolundan yukarı çıkarken, düşüncelerim çeşitli şeylere gidip geliyor. O kadar çok şey oldu ki, sanki hayatım bir oturuşta izleyemeyeceğim bir dizi film klibi gibi. Çok fazla var.

Durduğumuzda Connor'ın eli yüzüme geliyor ve bana baktığını görüyorum. "Geldik işte."

"Uyumuyordum."

"Hayır mı?"

Belki de iki saniyeliğine? Derin bir nefes alıyorum ve o dışarı çıkamadan kapıyı açıyorum. Yavaşça hareket ediyorum, yan tarafımı çok fazla sarsmamaya dikkat ediyorum. Yolculuk, duruşma ve iki gecedir uyumamak yüzünden ayakta duracak halim yok.

Tüm gücümü ve kararlılığımı kullanarak arabadan çıkıyorum, ancak ileriye doğru süründüğümde yere batmaya başlıyorum. Güçlü kollar beni sarıyor ve en muhteşem yeşil gözler benimkilere kilitleniyor.

"Ellie?"

Beni kucaklıyor ve evine doğru yürürken başımı omzuna yaslıyorum. "Yorgunum. Çok, çok yorgunum. Ben iyiyim. Yürüyebilirim."

"Ağrın var ve ilaç kullanıyorsun. Dinlenmen gerek."

Evime dönüp hayatımı toparlamam gerekiyor. "Eve."

"Biraz kestir, sonra bu konuyu konuşuruz. Hadley döndüğünde burada olacağım."

Ağzımı açıp hayatıma tekrar girdiğinden beri merak ettiğim her şeyi ona anlatmak istiyorum ama yorgunluk beni ele geçiriyor ve uykuya dalıyorum.

"Go Fish böyle oynanmaz." Hadley'nin sesi küçük çiftlik evinde yankılanıyor ve ben gülümsüyorum.

"Evet, öyle! Aynı renkten iki karta sahip olmalısınız."

"*Hayır*," diye azarlar. "Aynı renkten iki karta sahip olmalısın.

sayı."

"Bence bunu u y d u r u y o r s u n , " diyor Connor gülerek. "Go Fish'i biliyorum ve kurallar böyle."

"Hile yapıyorsun."

"Ben mi? Aldatmak mı?" Sesi şok olmuş gibi geliyor ama şaka yaptığını anlayabiliyorum.

"Evet, çünkü seni arka arkaya üç kez yendim."

Burada uzanmış, onları dinlerken hâlâ uyanmaya çalışıyorum. "Bence aldatan sensin Hadley."

Onun yumuşak iç çekişini duyuyorum. "Sen sadece kötü bir balıkçısın. Ama sen benim en sevdiğim kahramansın."

O gülüyor ve benim gülümsemem otomatikleşiyor. "En sevdiğin kişi olduğuma sevindim. Go Fish'te hile yapan yedi yaşındaki en sevdiğim çocuksun."

"Seni özleyeceğim," diyor sesinde bir hüznle.

"Beni özledin mi? Neden? Bir yere mi gidiyorsun?"

Bu konuşmanın nereye gittiğini bilmeden ve dinlemeye ihtiyaç duyarak kendimi yavaşça yatağın kenarına kaldırıyorum.

"Annem ve ben o gece kaçacaktık ve gittiğimizde seni bir daha görebilecek miyim bilmiyorum." Sonunda sesi kırılıyor ve kalbim onunla birlikte paramparça oluyor.

Burası onun evi. Bildiği tek yer burası ve onun korunması her şeyden önemli olsa da güvenliği de öyle. Verilen hasarı onarmam gerek.

Birincisi, o eve geri dönmek ve onu düzeltmek için elimden geleni yapmak.

İyi olduğumuzu ve güçlü olduğumu görmesini istiyorum. Oraya gitmekten hâlâ korkuyorum. Kevin hapiste olsa bile, o ev

unutmak istediğim şeylerle dolu. Yine de Hadley'ye onu korkutan şeylerle yüzleşme cesareti vermek ve dayanabileceğini kanıtlamak istiyorum.

"Eğer böyle bir şey olursa, iletişimde kalmanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Ama benim telefonum yok."

"Doğru, ama nerede yaşadığımı biliyorsun."

Hadley duraklıyor ve ben de dikkatle kapıya doğru ilerleyerek ikisini izliyorum. Connor ve Hadley yerde, sehpanın karşılıklı köşelerinde oturuyorlar ve aralarında kartlar var. Onları izlerken dünyam biraz daha aydınlanıyor.

Kevin'in bu kadar basit bir şey yaptığına dair herhangi bir anım var mı bilmiyorum. Ben uyurken ikisi birlikte vakit geçiriyor, gözlerimi yaşartacak şekilde birbirlerine bağlanıyordu.

"Ya taşınırsan?"

"Burada sadece altı ay kalacağım ama annenin benimle nasıl irtibata geçeceğini bildiğinden emin olacağım."

"Söz veriyor musun?"

Elini bir çeşit selam verir gibi kaldırıyor. "Eminim öyledir."

Hadley öne atılarak kollarını Connor'ın boynuna doluyor ve Connor geriye doğru savrulmadan önce kendini yakalıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımsın Connor."

Başının üzerinden gülümseyerek ona sarılıyor. "O zaman ben şanslı bir adamım."

Daha fazlası olabilir. Çok daha fazlası. Bunu öğrenmeyi ona ve Hadley'e borçluyum.

Odaya çıkıyorum ve bakışlarımız birbirine geliyor. "Uyanmışsın."

"Öyleyim. Ne kadar oldu?"

"Anne!" Hadley bana doğru koşuyor. Bana çarpmaması için elimi hızla uzattım, bu da yavaşlamasına neden oldu.

"Özür dilerim."

"Hayır, hayır, sarılmak istiyorum, ama hızlı bir sarılma değil."

Ondan milyonlarca sarılma istiyorum. Sonsuza dek sürecek olanlardan, böylece onu yakınımnda tutabilirim.

"Connor için iyi miydin?"

Başını sallıyor. "Bütün inekleri görebilmek için ahıra gittik. Bir sürü ineği var ama," sesi fısıltıya dönüşüyor, "onlarla ne yapacağını bilmiyor."

Yumuşakça gülüyorum. "Ona onları sağmasını söyledin mi?"

"Denedim ama beni dinlemiyor. Sonra en sevdiğim ağaca doğru yürüdük."

Connor yanına gidip saçlarını karıştırıyor. "Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm, bu yüzden dışarıda bir şeyler yaptık ve sonra üşüyünce ısınmak için geri geldik. Seni uyandırdık mı?"

"Hayır." Ona gülümsüyorum, o kadar çok minnettarlık hissediyorum ki bu beni kahrediyor. "Hiç de değil. Ona iyi baktığın için teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değildi. Hadley ve ben arkadaşız. Biraz takılmak eğlenceliydi."

Geniş bir sırtışıla ona bakıyor.

"Sanırım Hadley ve benim eve dönmemiz gerekiyor."

"Hayır!" diye bağıyor. "Hayır! İstemiyorum. Lütfen! Lütfen! Lütfen,

Anne! Anne! Lütfen beni oraya geri gönderme!"

Dizlerimin üzerine çöküp ellerini ellerimde topladım. "Hadley, sorun yok."

"Eve gitmek istemiyorum!" Başı hızla ileri geri sallanırken gözleri yaşlarla doluyor. "Burada Connor'la kalmak istiyorum!"

"Tatlım, yapamayız. Geri dönmemiz gerek. Orada kimse bize zarar veremez."

Gözyaşları yağmur gibi yağıyor ve burnunu çekmesi beni parçalıyor. Ona sahip olanın gerçek korku olduğunu görebiliyorum. Ona benim de aynı şekilde hissettiğimi söyleyemem. O eve geri dönme fikri bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Korkuyorum anne."

Connor bizimle birlikte diz çökerek, "Korkmana gerek yok. İçeride başka kimsenin olmadığından ve güvende olacağınızdan emin olmak için oraya gidebilirim."

Başını sallıyor. "Gitmek istemiyorum! Beni zorlayamazsınız!"

Hadley ellerini benimkilerden kurtarıyor, ayağa fırlıyor ve kapıdan dışarı fırlıyor.

"Hadley!" Ayağa kalkmaya çalışırken arkasından bağıriyorum ama yan tarafım protesto çığlıkları atınca irkiliyorum.

Connor ayağa kalkmama yardım ederken, "Sakin ol, gidip onu getireyim," diyor.

"O benim kızım, ben giderim. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

"Neden ona bir dakika vermiyoruz? Muhtemelen sakinleşmeye ihtiyacı var ve ben nereye gittiğini biliyorum."

Bunu nasıl yapıyor? Hadley'nin neye ihtiyacı olduğunu bu kadar kolay nasıl bilebiliyor? Sanki hiç çaba sarf etmeden ikimizin de özüne inmiş gibi. Connor'la tanıştığımızda da böyleydi ama şimdi Hadley'de de bu sezgiye sahip. Ben göremezken onun zamana ihtiyacı olduğunu görebiliyordu.

Bir anlamı olmalı, değil mi?

"Haklısın. Çok özür dilerim. Eve gitmek isteyeceğini düşünmüştüm ve buna ihtiyacımız vardı."

"Neden buna ihtiyacın var?"

İç çekiyorum, bir şey söylediğim için nefret ediyorum. "Çünkü burası onun evi ve sonsuza kadar burada kalamayız. Eminim ikimizin seni delirtmesine ihtiyacın yoktur."

"Beni delirtmiyorsun ve istemiyorsan oraya geri dönmek zorunda değilsin."

"Burada kalamayız."

"Neden?"

"Neden?" Tekrar ediyorum. "Çünkü ... sen bir bekarsın ve onarman gereken bir çiftliğin var ve onarmak için başka bir bozuk şeye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Ayrıca, onun etrafında olmak Hadley ile aralarındaki benzerlikleri görmemeyi zorlaştırıyor. Onun biyolojik babası olma ihtimalini kendime saklamak yanlış. Bunu bilmeyi hak ediyor. Beni bunu söylemekten alıkoyan şey, onun yanındayken hissettiklerim. Ona yakın olmak, ona güvenmek istiyorum ve bunlar benim için tehlikeli düşünceler. Bu

Pratik değil ve gideceğini bildiğim bir adama bağlanacağımdan endişeleniyorum.

Tabii Hadley'le aralarında bir şey olmadıysa. Ama ya kız onunsa?

Ya bunu gösteren tüm işaretler gerçekse?

Ona söylemek zorundayım.

Başını yavaşça sallar. "İkiniz de buradayken burayı onarmaktan fazlasını yapabilirim ve bence senin ve Hadley'nin güvende hissetmen benim bekâr olmamdan daha önemli. Benimle güvende hissediyor musun?"

Ve bu en çılgınca şey. Onun yanındayken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Güçlü, kararlı ve ona en çok ihtiyaç duyduğum anda devreye girdi. Ona güveniyorum ve onu çok az tanıyorum.

Ya şimdi ya da asla.

Tüm cesaretimi topluyorum ve ikisinin de hayatını sonsuza dek değiştirebilecek bir şeyi itiraf etmeye hazırlanıyorum. "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum ve konuşabilmemin tek nedeni de bu. Connor, sana bir şey söylemek zorundayım. Ya da . .

. içimi kemiren bir şey olduğunu söyleyebilirim."

O bir dünyadır ve babası olduğu ortaya çıkarsa, o da onun etrafında dönmeyi hak eder.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Umarım bu doğrudur çünkü işler tahmin ettiğim gibi gitmeyebilir.

"Düğünümden yaklaşık bir ay sonra Hadley'e hamile olduğumu öğrendim. Hep merak etmişimdir... belki de... o..." Yüksek sesle söylemekten korktuğum için sözümü kesiyorum. "Hadley'nin Kevin'in kızı olmama ihtimali var."

Bakışları önce kızın kaçtığı kapıya, sonra da tekrar bana yöneliyor. "Sence o benim olabilir mi?"

"Bilmiyorum ama gözleri sana benziyor." Kirpiklerimden bir damla yaş süzülürken itiraf dudaklarımdan dökülüyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CONNOR

T Hadley'nin benim kızım olma ihtimali var mı?
Bu mümkün değil. Olabilir mi?

O gece o kadar çok seviştik ki her seferinde dikkatli olup olmadığımızı hatırlamak zor. Hayır, öyleydik. Dikkatli olduğumu biliyorum.

"Bir geceydi," diyorum. "Prezervatif takmıştım."

"Öyleydi. Ama zamanlama her şeyi ihtimal dahilinde bırakıyor. Belki de bu sadece hüsnükuruntu çünkü o çok harika biri ve o gece ..."

Ne söyleyeceğimi ya da düşüneceğimi bilmiyorum. Eğer o benim kızımsa, bilmem gerek. "Ne zamandır merak ediyorsun?"

"Hamile olduğumu öğrendiğim günden beri."

Yüce İsa. Baba olabilirim. Bunca zamandır Hadley'nin yanındaydım ve onun babası olabileceğimi bilmiyordum. Arkama yaslanıp her şeyi anlamaya çalıştım.

Geri dönseydim ne olurdu? O zaman bilebilir miydim? Neden tanıştığımızda bunların hiçbirini ihtimal olarak düşünmedim? Ben bir aptalım ama yine de içimde onun benim olduğuna dair bir umut var.

"Neden beni bulmaya çalışmadın?"

Ellie'nin dudağı titrer. "Nasıl yapabilirdim ki? Adını ya da nereli olduğunu bilmiyordum. Bir ay öncesine kadar seni bir daha hiç görmedim. Birlikte yattığımızın ertesi günü Kevin'la evlendim, bu yüzden kesin bir şey söyleyemezdim."

Doğru ya. Evli ve ... evet, isimsiz ve beklentisiz bir geceydi.

"Bekle, ertesi gün mü?"

Başını sallıyor, gergin ve neredeyse utanmış görünüyor.

Ama gerçek şu ki, son yedi yıldır bir çocuğum olabilirdi ve her şeyi kaçırabilirdim. "Bir fikri var mı?"

"Hayır, hayır, *Tanrım* hayır. Özür dilerim Connor. Buraya döndüğünde sana söylemeliydim ama Kevin'in şüphelenmesi riskini göze alamazdım."

Ellie bir damla gözyaşını sildi ve içimdeki her şey harekete geçti. Güvenlikten başka bir şey hissetmemesi gereken bir gecede onu ağlatmıştım. Ona yaklaşıyorum. "Ellie, ağlama."

"Bu o Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyorum ve o senin olmayabilir ama bir yanım hep öyle olmasını umdu. Çünkü sen bana karşı nazıktın ve o gece bir şeydi."

"O gece her şeydir."

Bana bakıyor, gözleri hala kırılganlıkla dolup taşıyor. "Beni rüyanda gördüğünü mü söyledin?"

Başımı salladım. "Yaptım. Her zaman. O geceyi kafamda yeniden yaşadım, kim olduğunu, nerede olabileceğini ve mutlu olup olmadığını merak ettim."

"Değildim."

"Bunu artık biliyorum."

Ben az önce yaptığım itirafları tekrarlarırken ikimiz de birbirimizi izliyoruz. Onu korkutuyor muyum yoksa o da benim hissettiklerimi hissediyor mu bilmiyorum.

Havada yuvarlanan gök gürültüsünün sesi beni kendime getiriyor. İkimiz de gözlerimizi kırpıştırarak Hadley'nin dışarıda olduğunu, muhtemelen fırtına sırasında bir ağaca saklandığını fark ediyoruz.

"Gidip onu bulacağım," diyorum Ellie daha konuşmadan. "Connor ..."

"Döndüğümde daha fazla konuşuruz ama Hadley için en azından bu gece burada kalmanı istiyorum." Ve benim için, ama o kısmı atlıyorum.

"Döndüğünde konuşuruz."

Başımı sallıyorum ve gök gürültüsü uzaktan yuvarlandığında bunu ruhumda hissediyorum.

Onu bulacağımı hissettiğim ağaca yaklaşıyorum ve yeterince eminim, tahtada bir sürtünme sesi var.

Bu kez Hadley'nin buraya gelmesini bir tür işaret ya da kaderin bir oyunu olarak düşünmemek zor. Ama Ellie'nin kızının çiftliğime ve benim için dünyalara bedel olan ağaca kendi başına gelme ihtimali nedir?

Peki gözleri bana benziyor mu? Hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

O benim çocuğum mu? Eğer öyleyse, bu ne anlama geliyor? Onunla vakit geçirebilir miyim? O bunu ister mi? Ona değer verdiğim ve ikisini de hayatımın bir parçası olarak gördüğüm, bırakmak istemediğim halde bunun bir önemi var mı?

Kendimi azarlıyorum çünkü şu anda bir sürü keşke ve belki'ye kapılamam çünkü cehennemin içine düşmüş ve orada bir yol bulmaya çalışan küçük bir kız var.

Ben de o yollardan geçtim. Birçok kez.

Tahta çıtalara tırmanıyorum ve başımı kaldırıp ona gülümsüyorum. "Seni bulmamı istemiyorsan muhtemelen başka bir yer seçmelisin ama seni güvende tutacak sihirli güçleri olduğunu bildiğin halde bu ağaçtan kaçınmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Dudağı titriyor. "Oraya geri dönmek istemiyorum. Tekrar o eve gitmek istemiyorum. Burada, seninle kalmak

istiyorum."

"Kaçmak annenizin vereceği kararı değiştirmeyecek."

Hadley'nin kaşları daha da çatılır. "Korkuyorum."

Onu suçlamıyorum. "Güvenli olmasaydı annenin seni asla eve geri göndermeyeceğini biliyorsun. Muhtemelen o da biraz korkmuştur."

"Anneler ve babalar hiçbir şeyden korkmazlar."

"Elbette öyle. Yetişkinler her zaman bir şeylerden korkarlar."

Hadley kollarını göğsünde kavuşturup bana bakıyor. "Hayır, öyle değil."

Kısık bir kahkaha attım. "Korkuyorum."

"Yok artık! Sen dünyanın en güçlü çocuğusun. Sadece bunu söylüyorsun."

Benim hakkımda böyle düşünmesine bayılıyorum. Onun beni gördüğü gibi bir kahraman olmak istiyorum ama kahramanlar her zaman en uzağa, görevlerinde başarısız olduklarında düşerler. Bu kadarı ona yeter.

"Eğer ağaçtan inersen, sana benimkiyle ilgili her şeyi anlatırım."

Hadley bunu düşünür gibi olur ve sonra iç çeker. "Beni geri götüreceksin ve eve dönmemi sağlayacaksın."

Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Declan ya da Sean beni buradan almaya geldiğinde, ayaklarımı sürüyordum. Tekrar kaçacakmışın gibi hissettiğin yere geri dönmek korkunç bir şey. Bu ağaçta yaşayabilseydim, yaşardım. Babamın orada olduğumdan haberi yoktu ve sonunda nefes alabiliyordum.

Ancak, her zaman saygı duyduğum tek şey, kardeşlerimin önemli olduğunda asla yalan söylememeleriydi. Bana ne yapmamız gerektiğini söylediler ve birbirimizi koruduk, tıpkı benim onun için yapacağım gibi.

"Seni geri götüreceğim ama söz veriyorum ne olursa olsun iyi olacaksın."

Çocuk olmak zordur ve etrafınızdaki dünya yıkılıyormuş gibi hissettiğinizde daha da zorlaşır. Bildiğim her şey

kimseye açıkça karşı gelmeyeceğini gösterdi. Annesini seviyor ama sanırım kendini kaybolmuş hissediyor.

"Neden seninle kalamıyoruz?" diye soruyor bana doğru ilerlemeye başlarken.

"Çünkü annenin dediğini yapmak zorundasın."

"Burada kalmayı tercih ederim."

Gök gürlerken kendi kendime kıkırdıyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Biliyorsun, şimşek çaktığında acilen eve dönmem gerekecek."

Başını hızla bana çevirdi. "Beni burada bırakacak mısın? . . fırtınada tek başıma mı?"

Hayır, ama onu aşağı indirmeliyim çünkü ağaç şimşekli bir fırtınada saklanmak için güvenli bir yer değil. Uzakta parıltılar görmeye başladım bile.

Ona dramatik bir iç çekiş yapıyorum. "Yıldırımından korkuyorum. Burada kalamayacağım. Ya aşağı gelirsın ve biz eve dönerken sana korkularımı anlatırım ya da burada fırtınanın içinde kalırsın, sen seç."

Hadley kenara doğru ilerler. "Tamam. Ben de seninle geleceğim. Ama çünkü korkuyorsun."

Gülümsüyorum ve o görmeden başımı eğiyorum. "Seninle aşağıda buluşuruz."

Güvenli bir şekilde yere indiğinde, kendimi ona biraz daha yakından bakarken buluyorum. Gözleri benim ve kardeşlerimin gözleriyle aynı renkte, yeşil ve küçük altın benekleri var. Babama annemizi hatırlattıkları için bu yüzden dayak yedik. Onun gözlerine sahiptik.

Şimdi Hadley'e bakınca anlıyorum.

Ya da belki de bunun doğru olmasını diliyorum çünkü o zaman benim olurdu. O pisliğin bir daha ona ya da annesine dokunmasına asla izin vermezdim, Hadley benim olmasaydı bunun olmasına izin vermezdim.

Yine de hayatım boyunca hiçbir şeyin bu kadar doğru olmasını istememiştim.

Geçmişte ettiğim yeminler umurumda değil çünkü Hadley ya da Ellie'ye bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Sekiz yıl önce Ellie'yi gördüğüm andan beri bunu biliyordum ve ona olan ihtiyacım hâlâ çok güçlü, ama şimdi Hadley için de aynı şey geçerli.

Damarlarında kimin kanı akarsa aksın, bu küçük kız kalbimin sahibi olacak.

O ve ben yürümeye başladık ve onun duruşu ruhumu parçaladı. Omuzları yenilgiyle çökmüş ve onu tanımaya başladığım normal konuşması kaybolmuş. Sanki korkunç bir kadere doğru yürüyormuşuz gibi. Keşke bunu ondan alabilsem, ikisini de güvende olduklarını bildiğim yerde, yanımda tutabilsem. Yine de annesinden bir gram bile kontrol almayı reddediyorum.

"Connor?" Tarlada ilerlerken Hadley soruyor. "Öyle mi?"

"Neden korkuyorsun?"

Aklıma o kadar çok şey geliyor ki, hepsi de sevdiğim insanların etrafında dönüyor. "Küçükken fırtınalardan çok korkardım. Yıldırımların yere çarptığı büyük bir fırtınada ağaçta mahsur kalmıştım. O kadar kötüydü ki inekler bile korkmuştu. O kadar korkuyordum ki, oradan ayrılmam için ağabeylerimin beni bulmaya gelmesi gerekiyordu."

"Peki ya şimdi?" diye soruyor.

Şimdi, o benim kızım ve ben onu asla hak edemeyeceğim diye korkuyorum. Onun benim kızım olamayacağından ve bir parça umuda sahip olan yanımın başlangıçta asla benim olmayan bir şeyin kaybından asla kurtulamayacağından korkuyorum. En çok da onu ya da Ellie'yi koruyamayacağımdan korkuyorum.

"Şey, bilmiyorum. Çoğunlukla değer verdiğim insanlar için endişeleniyorum."

"Benim gibi mi?"

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Emin olabilirsin. Biz arkadaşız." "Babamdan korkuyorum."

Midem çalkalanıyor ve suçluluk duygusu içimi dolduruyor. Eğer böyle bir ihtimal olduğunu bilseydim, onu kurtarabilirdim.

Her şeyden. İkimiz de yavaşlıyoruz ve elimi omzuna koyuyorum. "Baban artık sana zarar veremez," diye onu rahatlatıyorum.

Uzaklara bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Annemi incitti ve bize sürekli bağıırıyordu."

Bu çocuk peri masalları, güneş ışığı ve çay partileriyle dolu bir hayatı bilmeliydi. Babası ona umut vermeli ve örnek alacağı bir adam olmalıydı. Onu bundan mahrum etti ve bunun için onu öldürmek istiyorum.

Endişelerini gidermek için elimden geleni yapacağım. "Fırtına sırasında ağacın tepesindeydim çünkü babam çok sinirliydi. Bağıırırdı ve bazen kardeşlerime ve bana vururdu."

"Ama sen çok güçlüsün."

"Şimdi öyleyim ama o zamanlar değildim. Küçükken çok korktuğumu hatırlıyorum. Büyüyüp askere gidene kadar artık korkmama gerek olmadığını anladım."

O kadar beklemesini istemiyorum ama umut var.

"Yetişkin olmak istiyorum."

Gülüyorum. "O kadar da abartılacak bir şey değil, Squirt."

Ev görünür hale gelir ve Hadley iç çeker. "Yetişkin olduğumda istediğimi yapabileceğim ve istemediğim hiçbir yere gitmek zorunda kalmayacağım."

Gençliğin cehaleti. Sugarloafta olmak ya da bir daha görmek istemediğim çiftliği onarmak zorunda kalmak istemediğime eminim. Donanmadan ayrılmayı da istemedim ama başka seçeneğim yoktu. Ancak buraya geri dönmek bana elde edeceğimi hiç düşünmediğim bir şey verdi ... ikinci bir şans.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ELLIE

"S Connor'ın oturduğu oturma odasına doğru ilerlerken, "O tamamen yattı ve derin bir uykuya daldı," diyorum.

bir şeyin listesini yapmak.

Yukarı bakar ve gülümser. "Güzel. Muhtemelen çok yorulmuştur."

Hepimiz öyleyiz. Hem Hadley hem de Connor'ın ısrarı üzerine burada bir gece daha kalmaya karar verdim. Nihayetinde kalmaya karar verdim çünkü Connor'la konuşmamız gereken çok şey var. Hadley'nin rahat hissetmesini istemem, bu konuşmanın benim için başka bir şey olacağı anlamına gelse bile, başka bir nedendi.

"Evet... konuşabileceğimizi düşünüyor musun?"

Kağıdı yere bırakıyor ve başını sallıyor. "Sanırım bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Verandaya çıksak nasıl olur, böylece uyanırsa duymaz."

"Kulağa hoş geliyor."

Burnumdan derin bir nefes veriyorum ve onu dışarı kadar takip ediyorum. Verandadaki salıncağa oturuyoruz ve hava sıcaklığındaki düşüşten dolayı titriyorum, ama söyleyecek o kadar çok şeyim var ki, düşünmek için kendime bir saniye bile vermiyorum.

"Size bunun mümkün olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim olmadığını söylemek istiyorum. Sorun olmazsa açıklamak isterim."

"Tabii ki."

Ruhumu açığa çıkarmayı planlıyorum ve umarım bundan parçalanmadan kurtulurum.

"Seninle Kevin'la evlenmeden önceki gece tanıştım. Beynimin bir köşesinde onu sevmediğimi ve onunla evlenmemem gerektiğini biliyordum ama bunu yapmak zorundaymışım gibi hissettim. mecburmuşum gibi hissettim. Beni gerçekten sevdiğine ve sadece koruyucu olduğuna inanıyordum - belki biraz kıskanç ve güvensiz. Benimle ya da benim hakkımda konuşma şekli böyleydi, anlıyor musunuz? İlişkımız güvende olduğunda onun da güvende olacağına kendimi inandırmıştım. Yanılmışım. Kalbimin derinliklerinde bunun bir önemi olmayacağını ve bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. O gece bara gittim çünkü kaybolmuştum ve ailemin olduğu son yer orasıydı. Onlar benim için her şey demektir. Onlar . . . bir hafta önce bara yakın bir yerde bir çarpıp kaçma olayında öldürülmüşlerdi ve ben onların ölümünden beri darmadağın olmuştum. Tüm dünyam bir anda yok olmuştu ve onları hissedebilseydim ne yapacağımı bilirdim diye düşündüm. Ama sonra sen merhaba dedin ve ben kendimi kaybettim. Tüm hayatımın düzeldiğini hissetmem için tek bir kelime yetti. Çok harikaydın ve bana özel ve güzelmişim gibi baktın. O barda dans ettik ve ben her kızın hayalini kurduğu bir gece istedim. Yalnızca o gece olsa bile mi? Çok yanlış olsa bile mi?"

"Ama bir kere olması gerekmiyordu."

O haklı. O uyanmadan önce gitmeseydim, Kevin'la hiç evlenmeyebilirdim. Connor hala gitmiş olsaydı bile, belki de sahip olabileceğim şeyleri görerek çekip gidecek cesareti bulabilirdim. Çok naftim ve sabah güneşinin karanlıkta paylaştığımız geceyi silmesini istemedim. Olasılıklarla yüzleşmek yerine, tek seçeneğim olduğunu düşündüğüm şeyle yetindim.

Connor'ın daha fazlasını yapabileceğini düşünmemiştim çünkü o da o geceyi benim gibi anonimlik içinde geçirmekten mutluydu.

"Bunun doğru olduğunu söylersek yalan söylemiş oluruz. Yanlış hatırlamıyorsam siz de bir şeyden kaçıyordunuz."

Hayatlarımızın gerçekliğinden kaçmak için birbirimizi kullandık. Her ne kadar daha fazlası olabileceğine inanmak istesem de, bu doğru değildi. Ve aradaki farkı bilecek kadar çok rol yaptım.

Ufka bakıyor ve salıncağın alt kısmını kavırıyor. "Öyleydim."

"Evli değilsin, o yüzden olamaz." Biraz şaka yapmaya çalıştım.

Belli ki işe yaramamış çünkü şimdi bir şey tarafından lanetlenmiş gibi görünüyor.

"Tanıştığımız gece. . ." Sözüünü kesiyor.

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve diğer eli benimkini kapatıyor. Bu kez yaşadığım ürpertinin soğukla bir ilgisi yok. "Tanıştığımız gece mi?" Sesimi eşit tutmak için mücadele ediyorum.

Connor'ın yüzünde hiçbir duygu ifadesi yok ama etrafımızdaki hava ağırlaşıyor. Garip ama yine de tanıştığımız gece hissettiklerimin aynısını hatırlıyorum. Sanki onun dokunuşunu o kadar derinden hissetmişim ki bir daha asla eskisi gibi olamayacaktım. Kendimizi mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde ortaya koyarken kalplerimiz birbirine karıştı.

"Çok daha fazlasıydı ..."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Başını sallayarak ikimizi de garip bağlantıdan koparıyor. "Babam, beni ve kardeşlerimi eşek sudan gelinceye kadar döven, küfürbaz bir ayyaştı."

O tek cümleyle içimden bir parça koptu. "Connor. . ."

"Hayır, bu konuda iyi konuşamıyorum, o yüzden izin verin dışarı."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak ona istediği sessizliği veriyorum.

"Annem öldüğünde tamamen farklı bir insan oldu. Sürekli içiyordu ve alkol acısını dindirmeyi bıraktığında, acısını yaymaya karar verdi.

etrafta. Kardeşlerim beni korumak için ellerinden geleni yaptılar çünkü en küçükleri ve açık ara en küçükleri bendim."

Göğsüm ağrıyor ama o konuşmaya devam ederken sesimi çıkarmıyorum.

"Onlar gittikten sonra ondan kaçmak çok daha zorlaştı. Kaçmanın durumu daha da kötüleştirdiğini öğrendim. Geri döndüğümde bunun bedelini ödedim."

Parmaklarımı onunkilere dolayarak ona elimden gelen desteği veriyorum. En çok ihtiyaç duyduğu kişi onu kıran kişi olduğunda hissetmiş olması gereken ihaneti kavrayamıyorum. Bana verdiği destekte o kadar kararlıydı ki, ihtiyacım olan her şeyi istemeden verdi ve bunun onu incitip incitmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Yaşadıklarını tekrar mı yaşadı?

Bana bakıyor ve ne kadar güçlü olduğumu söyleyen o olmasına rağmen zayıf bir kadın mı görüyor?

"Çok özür dilerim. Bunu hiç kimseden, hele de babandan asla hak etmedin."

"Kimse dayak yemeyi hak etmiyor, Ellie. Hiç kimse. Kimin elinden geldiği önemli değil, bu yanlış ve affedilemez. Asla onun gibi olmayacağıma yemin ettim ve bunda ne kadar ciddi olduğumu anlamamı istiyorum. Benim için önemli olan bir şeyi korumaya çalışmadığım sürece asla birine öfkeyle vurmam."

Diğer elimi kaldırıyorum ve hafifçe yanağına dokunuyorum. "Beni ikna etmek için çok uğraşmana gerek yok. Senin kim olduğunu görüyorum. İçinde o adamdan eser yok."

Parmakları bileğimi sararak elimi aşağı çekiyor. "Bundan emin olmak için gerçekten çok çalıştım. Kardeşlerim de öyle. Tanıştığımız gece muhtemelen kendimi en kötü hissettiğim geceydi. Babam mezuniyetimden önce aylarca bu haldeydi. Daha çok içiyor, beni hazırlıksız yakalamanın yollarını buluyordu. Buradan gitmem gerektiğini biliyordum ve Declan ya da Jacob gibi zeki değildim, bu yüzden burs alamayacaktım. Sean gibi beyzbol oynamıyordum, bu yüzden spor da yoktu. Ya hapishane ya da ordu olduğunu biliyordum,

Ben de son sınıftayken askere yazıldım ve ona hiç söylemedim. O gece ona ayrılacağımı söyledim ve kendini kaybetti. Bana sertçe saldırdı, bağırdı ve asla unutamayacağım şeyler söyledi. Bana yumruk attı, ben de karşılık verdim. Erkek erkeğe dövüştük ve ilk ve tek kez duygularımın beni yenmesine izin verdim."

"Bir an bile bunun senin hatan olduğunu düşünemezsin. Sen kendini savunuyordun."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Babam kafayı yemişken onunla dövüştüm. Kendimi suçlamıyorum ama hata yapmayın, kızgın olduğum için yapmadım. On yıl boyunca yediği dayaklardan ve bize yaşattığı cehennemden dolayı içimde birikmiş bir öfke vardı."

Bu farklı bir şey. Muhtemelen bu şekilde görmeyeceğini biliyorum, ama bu hiç de aynı değil. Kavga aramaya gitmedi, önünde ne varsa ona karşılık verdi.

"Peki ben elime bir sopa alıp Kevin'in kafasına indirseydim, bana ne derdin?"

"Güzel."

"Ama sizin kendi saldırganınızla savaşmanız nasıl farklı oluyor?"

Connor'ın elleri kenetleniyor ve sonra bacağını ovuşturuyor, rahatsız görünüyor. Onu belki de başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlıyorum. Bunu yaşadım, suçluluk duygusuyla savaştım ve belki de bir şekilde bunu hak ettiğimi düşünerek yıllarımı geçirdim çünkü bana söylenen buydu. İlk seferden bir dakika sonra kalma kararıyla her gün savaştım.

Kurban olmak sadece anlık bir şey değil, her saniye beni takip ediyor. Bunun farkındayım ve paylaştığımız bir bağ olmasından nefret ediyorum. Ayrıca yalnız olmadığım için de minnettarım.

"Ne olursa olsun," diye yeniden başladı Connor, "sensiz uyandıktan birkaç saat sonra temel eğitime gitmek üzere otobüse bindim ve birkaç hafta önce ölene kadar da geri dönmedim."

Aklımda bir sürü soru uçuşuyor. Connor bir kez bile olsa geri gelseydi, her şey farklı olur muydu? Onunla karşılaştaydım, bir şeyler hissederdim ya da belki o

benim için savaşırdı. Milyonlarca keşke var ama tek bir gerçek var ve o da zamanın bu anı.

"Sık sık o gece için cezalandırılıp cezalandırılmadığımı merak etmişimdir..."

O kadar hızlı ayağa kalkıyor ki nefesim kesiliyor, ama sonra elleri salıncağın arkasında, hareketi sabitliyor. "Bunu asla söyleme. Paylaştığımız şey kimsenin kimseyi cezalandıracağı bir şey değil. Nasıl olabilir ki?"

"Çünkü bu benim hatamdı! Ertesi gün evleniyordum. Yaptığımız şeyden pişman değildim, hala da değilim ama seninle o odaya asla ve asla geri dönmemeliydim."

"Anlamıyorum."

"Onunla evlendim. Bunu yaptım ve tüm bu süre boyunca, ben ..." Bunu söyleyemem. Eğer söylersem, bu bir hata olur. Ama sonra başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum, ona gerçeği söylemem için bana sessizce yalvardığını görüyorum ve Tanrım, bunu istiyorum. "Keşke sen olsaydın. Bana en yumuşak ve en sevgi dolu ifadeyle gülümseyen adam. Bana ihtiyacın varmış gibi baktın ve bunun yanlış olduğunu biliyorum ama benim sana ihtiyacım vardı."

Tekrar oturduğunda, bana bakmak için dönmeden önce başı ellerinin arasına düşüyor. "Sana ihtiyacım vardı."

"Ama biz birbirimize ait değildik."

"Hayır, sanırım değildik."

Arkama yaslanıyorum, ona bakabilmek için yeterince dönüyorum ve şu anda paylaştığımız anın günlük hayatımız olup olamayacağını merak ediyorum. Verandada oturup geceleri konuşuyor, o ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir dürüstlüğün tadını çıkarıyor olur muyduk?

"O gece her şey farklı gelişseydi, daha cesur olup kalsaydım, sence daha fazlası olabilir miydik?"

Connor vücudunu tekrar yukarı kaldırıyor, kolu salıncağın arkasına geçiyor. Onun koluna ne kadar kolay sığacağımı görebiliyorum.

Sanki oraya gitmek için yaratılmışım gibi, ama olduğum yerde kalıyorum çünkü henüz Hadley hakkında konuşmadık.

"Bilemiyorum. Bazen, ne olabileceğimizi hayal ettiğimde, çok daha fazlasıydı, ama sanırım o zamanın fantezisi sadece buydu. Tanıştığımızda berbat bir haldeydim, baş etmek için yeterince olgun olmadığım duygularla uğraşıyordum. O gece huzurluydum ama sabah olduğunda huzurum gitmişti... tıpkı senin gibi."

"Ben hiç gitmedim, kayboldum." "Peki ya şimdi?"

Başka tarafa bakıyorum, sorunun içime yerleşmesine izin veriyorum. "Yolumu bulduğumu söylemek isterdim. Kaybolmadım ama bulunmadım da. Olmam gereken yere ulaşabileceğim konusunda umutluyum."

Connor elimi tuttu. "Hepimizin yaptığı bu Ellie."

"Bazıları diğerlerinden daha iyi."

Bir kez gülüyor, sesi etrafımızda yankılanıyor. "Ben ebedi bekarım, asla bir ailem ya da gerçek bir ilişkim olmayacağına yemin ettim. Herkesi kendimden uzaklaştırıyorum. Hiçbir şeyi kimseden daha iyi yapmıyorum."

Bu da beni burada oturup olası ifşaatıma kızıp kızmadığını merak etmeye itiyor. "Peki ya Hadley seninse?"

"O zaman hiç sahip olamadığım baba ben olurum ve o kız bir daha ne senin ne de kendisi için korkmak zorunda kalır."

ON ALTINCI BÖLÜM

CONNOR

"Connor, Connor, Connor!" Hadley ahıra doğru koşarken bağıyor.

O okula gittiğinden beri durmadan çalışıyorum. Sürprizimi yaklaşık bir saat önce bitirdim ve aslında çiftlik için yapmam gereken bazı işleri halletmeye geldim.

"Hey! Okul nasıldı?"

"Güzel. Kolumu incittiğimde bir deniz komandosunun beni nasıl kurtardığını tüm sınıfa anlatmam gerekti."

Ellie yüzünde kalbimi yerinden oynatan kocaman bir sırıtışla onun arkasında yavaşça yürüyor. Tanrım, çok güzel.

Güneş onun yanından uzakta ve elbisesinin eteği bacaklarının etrafında hafifçe uçuşuyor. Omuzlarında bir şal var ve uzun kahverengi saçları dökülmüş. Nefes kesici görünüyor.

"Hey," diyorum boğazım düğümlenerek.

"Hey." Ellie'nin gözleri yaklaştıkça parlıyor.

"Okul senin için nasıldı?"

Ellie omuz silkiyor. "İyiymi ama Hadley'nin size gününü anlatması için sabırsızlanıyorum."

O kadar sert gülümsüyor ki yanaklarının kırılmasından endişe ediyorum. "Demek benim hakkımda konuştun, ha?"

"Ben yaptım! Yaptım! Yaptım! Ve şimdi benimle okula geleceksin!"

"Uh-" diye kekeliyorum. "Ben neyim?"

Gözleri irileşiyor ve normal hızında konuşmaya başlıyor, ki bu Mach on ya da yirmi ve hala normal bir adamın yetişemeyeceği kadar hızlı. "Onlara beni ağaçta nasıl bulduğunu ama aslında bulunmak istemediğimi ama senin çok akıllı olduğunu ve beni kurtardığını anlatıyordum. Herkül gibi olduğun için beni tek kolunla nasıl taşıdığını anlattım. Sonra fikrimi değiştirdim çünkü sen daha da iyisin çünkü orduda olduğun için silah kullanmayı biliyorsun. Sonra yine başım sıkıştığında gelip bana nasıl yardım ettiğini, nasıl bir kahraman olduğunu ve savaşta savaştığını ve küçükken fırtınalar dışında hiçbir şeyden korkmadığını söylüyordum." Derin bir nefes alıyor ve devam ediyor. "Sonra seni göster ve anlat için getireceğimi söyledim çünkü herkes seninle tanışmak istiyor çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Ayrıca kimsenin benim gibi en iyi arkadaşı bir yetişkin değil. Buna inanmadılar ama sen öylesin ve annem insanlara okula geleceğini söyleyemeyeceğimi ve sormam gerektiğini söyledi. Connor, benimle okula gelir misin?"

Sonunda durduğunda, gülümsüyor ve kendinden memnun görünüyor. Ben sadece şoktayım. "Bundan emin değilim."

"Yapmak zorundasın. Başarısız olmamı istemezsin, değil mi? Göster ve anlat not içindir."

Yapmam, değil mi? Yani, doğru cevap bu, ama aynı zamanda yapmak istediğim en son şey. Ne göstereceğim ve anlatacağım?

"Hayır, başarısız olmanı istemiyorum ama eminim daha iyi başka bir şey bulabiliriz."

"Sen olmalısın. Bayan Flannigan'ın onayını almak için senin hakkında bir makale bile yazdım ve o çok kaba biri. Çocukları sevmiyor ama yine de öğretmen olmasına izin veriyorlar."

Oh, Tanrım. "Doğru, ama insanların benimle tanışmak istediğinden pek emin değilim."

"Sen en havalısın. Arkadaşlarım sana bayılacak!"
Hadley'nin küçük sesi kendinden çok emin geliyor.

Bundan bir an önce kurtulmalıyım. "Eminim çok daha havalı ve iyi seçenekler olan milyonlarca başka şey vardır."

Dudakları somurtarak dışarı fırlıyor.

"Ama benim getirmek istediğim sensin."

Yardım için Ellie'ye bakıyorum ama o bilmiş bir sırıtışla kapının açıklığına yaslanıyor. Bu çocuğa hayır demenin imkânı yok. Özellikle de dudakları ve bana masumca bakan iri gözleriyle. Lanet olsun.

"On dakika."

Hadley sığıyor ve ciyaklıyor. "Sen en iyisisin!"

Hayır, öyle ve ben tamamen onun parmağına dolanmış durumdayım. Eğer bu çocuk benimse, başım düşündüğümde daha büyük belada demektir. Onu bırakmamın imkanı yok. Onunla geçirdiğim her gün için telafi etmek istediğim yüzlerce gün daha var. Kaçırdığım yedi yıl var ve eğer o benim kıızımsa, buna tek bir yıl bile eklenmediğinden emin olmak isteyeceğim.

"Bence insanların benimle ne kadar tanışmak isteyeceklerini gözünüzde büyütüyorsunuz."

Hadley omuz silkiyor. "En iyi arkadaşım en havalısı. Herkes çok kıskanacak. Üniformanı giyebilir misin?"

Ellie gülüyor ve sonra öksürerek bunu örtüyor. "Bu kadar yeter Hadley. Connor çok çalışıyor ve bizim de senin ödevini yapmamız gerekiyor."

"Önce," diyorum biraz fazla hevesle, "size göstermem gereken bir şey var."

"Öyle mi?"

Hadley'e başımı salladım. "Evet. Hadi yürüyüşe çıkalım." "Annem de gelebilir mi?"

"Elbette, eğer isterse hepimiz gidebiliriz."

İkimiz de Ellie'ye bakıyoruz, o da omuz silkip bize doğru itiyor. "Bence biraz temiz hava hepimiz için iyi olur."

Üçümüz ahırdan çıkıp ağaca doğru ilerlemeye başlıyoruz, Hadley de aramızda. Muhtemelen şu anda nasıl göründüğümüzü düşünüyorum. Aralarındaki çocuğa tapan bir anne ve babadan oluşan bir aile. Birçok yönden bu, resmin hikayesi olabilirdi çünkü Hadley'e tapıyorum ve Ellie'ye çok değer veriyorum. Bazı açılardan onu seviyorum, bu çılgınca ama öyle.

Ellie neredeyse tüm yetişkin hayatım boyunca tutkusunu, sevgisini ve özlemini hissettiğim kadın oldu.

Hiçbir şeye hazır olmadığını biliyorum. Hâlâ evli ve kocasının davasıyla uğraşmak üzere, ama sanki benim için zaman geçmemiş gibi. Bunca zamandır benimdi ve şimdi benim için hazır olana kadar beklemek zorundayım.

-Yine.

"Orada buluşuruz!" Hadley ikimizi arkada bırakarak kaçtı.

"Ee, ahırını tamir etmek nasıl gitti?" Ellie birkaç saniye sonra ellerini önünde kavuşturarak soruyor.

"Aslında pek bir şey yapmadım. Başka bir şey üzerinde çalışıyordum ..."

"Öyle mi?"

"Hadley için bir şey."

Ellie'nin gözleri benimkileri buluyor ve içlerinde bir deniz dolusu soru yüzüyor. "Bunu yapmak zorunda değildin..."

"Biliyorum. Bak, dün gece konuştuğumuzu biliyorum ama biyolojik olarak benim olup olmadığını bilmek istiyorum. Eğer değilse, onun olduğuna saygı duymak için elimden geleni yapacağım, ama umarım test sonuçları ne olursa olsun, bu onu ne kadar sevdiğimi değiştirmez. O iyi bir çocuk ve o ... şey, o ..."

"Onu önemsiyorsun."

Sırıtarak bakıyorum. "Seviyorum. Ve annesini de önemsiyorum."

Ellie sırtarak, "İkimiz de senden biraz hoşlanıyoruz," diyor. "Sadece birazcık."

"Ayrıca, geri dönmek için kendinizi güvende hissedene kadar benimle kalabilirsiniz."

Ellie burnundan bir nefes verirken parmakları tarlada büyüyen samanların tepesini sıyrıyor. "Hadley seninle sonsuza kadar burada kalmak isterdi. O evde kendini güvende hissedip hissetmeyeceğini bilmiyorum ve onu suçlayamam, ama ... etrafınızda iki sorunlu kadına ihtiyacınız yok."

Ona tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu, onların burada kalmasının bu evde olmayı kolaylaştırdığını söylemek istemiyorum. Onlar yanımdayken anılar o kadar gürültülü değil ve odaya girdiğimde babamın hayaletini görmektense onların yüzlerini görmeyi tercih ediyorum.

Bunun yerine, ona bu gerçeğin bir parçasını vermeye çalışıyorum. "Beni hiç rahatsız etmiyorsun. Ve eğer Hadley ..."

"Seninki," diye bitiriyor.

"Eğer durum buysa, şu anda sahip olduğum zaman için gerçekten minnettarım."

Ellie'nin parmakları yana doğru hareket ederek benimkilere değişiyor. Bunu bilerek mi yaptı bilmiyorum ama bir anın geçip gitmesine izin verecek biri değilim. Elim onunkinin içine kayıyor ve onu tutuyorum. Bana bakıyor, ben de onu izliyorum, ne istediğine dair bir ipucu bekliyorum.

"Ya değilse?"

"O zaman çok havalı bir en iyi arkadaşım var."

Gülümsemesi kalbimin göğsümde ters dönmesine neden oluyor. Bana her gün böyle bakmasını istiyorum. Meleğimin uçabilecekmiş gibi görünmesini sağlayan adam olmak istiyorum. Kanatları yıllar önce kırılmış olabilir ama ben bir şeyleri onarmakta çok iyiyim.

Ağaca yaklaşırken ikimiz de tek kelime etmiyoruz ama Hadley'nin bağırdığını duyunca Ellie elini geri çekiyor. "Oha! Bu dünyadaki en güzel şey!"

Saatlerimi harcayarak inşa ettiğim ağaç eve ve sonra da ikisine bakıyorum. Ellie'nin gözleri çoktan basamakları tırmanmaya başlamış olan Hadley'i izlerken nemden parlıyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Her çocuğun güvenli bir yeri olmalı."

Ellie bana dönüyor, dudakları aralanmış, güneş ufka yaklaşırken yüzüne yumuşak bir parıltı yayıyor. Sesi yumuşaktı. "Bütün gününü onun için bunu yaparak mı geçirdin? Connor ..."

Yüzüne dokunmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. O kadar güzel ki. "Bu ağaç, babamdan kaçabilsem kaçacağım yerd. Hadley'i burada buldum ve benim için olduğu gibi onun için de aynı anıları taşıması gerekmiyor. Bunu ikimiz için ve senin için yaptım."

"Benim için mi?"

Evet, onun için. İnşaatı yaparken sürekli annemi düşünüyordum. Sanki yanımdaydı ve gülümseyerek bana ne kadar gurur duyduğunu söylüyordu. "Yayı kırmazsam atış yapamam, Ellie. Sen hazır olana kadar oku bırakmayı erteleyecek kadar güçlüyüm."

Gözleri büyür ve nefesi kesilir. Buna değdi.

O bakışı görmek için dökülen ter, hayal kırıklığı ve planların sapması. Yıllar önce şansımızı kaybetmiş olabiliriz ama ben artık çocuk değilim ve hedefimi belirledim. Nişangâhın hizalanmasını bekliyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ELLIE

"Benimle bu şekilde buluştuğun için minnettarım," diyorum öğretmenler odasında otururken Nate'in arkadaşı Sydney'e.

"Dürüst olmak gerekirse, hiç sorun değil."

Sydney olay yerinde gönüllü acil yardım görevlisiydi ama aynı zamanda boşanma evraklarını hazırlamama yardımcı olması için tuttuğum bir avukat.

"Bunun garip olduğunu biliyorum." "Neden?"

"Sadece sen oradaydın ve sonra Connor'la tartışıyordunuz."

Burnunun içinden gülüyor. "Connor ve ben ... şey, sonsuza dek böyle tartıştık. Beni uzaklaştırmaya çalıştığı için onu dövmediğim için şanslı. Sanki o adam buraya geri dönüp birdenbire kalenin kralı olabileceğini düşünüyor. Ben öyle düşünmüyorum. O seçimlerini yaptı ve yeni bir adam olduğunu düşünse de, bana emir verecekse kıcımlı öpebilir."

İçimde bir kıskançlık duygusu beliriyor ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bir tür ilişki yaşadıkları açık. Acaba adam mı kadını seviyor, yoksa kadın mı adamı seviyor?

Sydney eski dünya güzeli diyebileceğim biri. Sugarloafta değil, New York ya da Londra'da bulmayı bekleyeceğiniz türden asil görünümlü bir kadın. Altın sarısı saçları geriye doğru düşük bir düğüm halinde toplanmış ve saç tutamları dökülüyor. Siyah pantolonlu bir takım elbise giyiyor.

gördüğüm kırmızı topuklular. Benim kendimi küçük ve önemsiz hissettiğim yerde, ondaki her şey kendine güveni anlatıyor.

"Bilmiyordum..."

"Neyi bilmiyordun?"

Garip hissediyorum ama belli ki aralarında bir geçmiş var. "İkinizin birlikte olduğunu."

Sydney arkasına yaslanır, dudakları aralanmıştır, ama dudaklarında eğlenceli bir gülümseme vardır. "Hayır, öyle bir şey değil. Connor benim için küçük bir kardeş gibidir. On üç yaşından beri onun büyük aptal kardeşi Declan'la çıkıyordum, ta ki o pislik kasabayı terk edip bir daha dönmeyene kadar. Gerçi hepsi aynı. Otoriter, koruyucu ve çekici. Oh, ve damarlarında aptallık akıyor."

Vücudum rahat bir nefes alıyor. Connor ve ben sadece arkadaş olduğumuz ve muhtemelen birlikte bir çocuk sahibi olduğumuz için nedenini bilmiyorum, ama öyle.

"Tahmin ettiğim için üzgünüm."

"Üzülme." Gülümsüyor ve bana güven duygusu veriyor. "Bu konuyu benimle konuşabilir misin? Rahat olduğundan emin olmak istiyorum. Connor'ı tanıdığım için sana ihanet edeceğimden endişeleniyorsan, bunun sadece yasadışı olduğunu ve lisansımı kaybedeceğimi değil, aynı zamanda böyle bir tehdit olmasa bile konuştuğumuz şeyi asla kimseye söylemeyeceğime söz verebilirim. Bunun onu sonsuza kadar rahatsız edeceğinden ve bundan çok fazla keyif alacağımdan bahsetmiyorum bile."

Kimseyle konuşurken rahat değilim ama Sydney nazik görünüyor ve o gece oradaydı. Bana yargılayıcı bir gözle bakmıyor ve bu da isteyebileceğim en iyi şey. "Hayır, öyle değil ve senin de öyle yapacağını sanmıyorum. Eminim bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu tahmin edebiliyorsundur ve ben ..."

"Bana karşı böyle hissetmek zorunda değilsin."

Keşke bu kadar basit olsaydı. Tüm bunların uyanmak üzere olduğum kötü bir rüya olmasını isterdim. "Ben iyiyim. Bunun bitmesini istiyorum."

"Bunu anlayabiliyorum. Çok şey yaşadığınızı biliyorum ve bu da farklı olmayacak. Şu anda elimizde

Hem siz hem de Hadley için geçici koruma emri, bu da doksan günlük bekleme süresi dolduğunda boşanmaya devam etmemizi sağlayacak. Elimizde kocanızın kötü muamelesine dair fotoğraflar ve bir polis memurunun ifadesi olduğu için suçu kanıtlamakta sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Eğer sizin için de uygunsa."

Ellerim titremeye başlıyor ve midem bulanıyor. Pek çok kadının sessiz kalmasının nedeni bu. Konuşup da duymazlıktan gelme korkusu. Yargıcın karşısına çıkıp her şeyi anlatırsam, ya yeterli bulmaz ve onu serbest bırakırsa? Elbette, yargıç kefaleti reddetti, bu da mahkemelerin benim lehime karar vereceğine inanmak istememe neden oluyor, ancak Nate bile bunun görevde olan bir yargıçla karşılaşmamızın şansı olduğunu söyledi. Ya boşanma için böyle düşünmeyen bir yargıç bulursam? Mahkumiyet kararı olmadan Kevin boşanmaya itiraz edebilir ve bunu beni kontrol etmenin başka bir yolu olarak kullanabilir.

"Bana hâlâ inanmayabilirler mi demek istiyorsun? Taciz konusunda yalan söylediğimi düşünüp onu mahkum etmeyebilirler mi? Tanıklar ve her şey varken bile mi?"

Sydney kalemini bırakıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ellie, davanın planlandığı gibi gitmemesi önemli değil. Ne olduğunu biliyoruz ve ben sana inanıyorum. Yalnız değilsin. Yanlış bir şey yapmadın ve ne olursa olsun, bu durumdan mümkün olduğunca çabuk kurtulmana yardım edeceğim."

"Bize tekrar zarar vermesini istemiyorum."

"Biliyorum ve bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Derin bir nefes alıp çenemi göğsüme indiriyorum ve "Bunu yıllar önce yapmalıydım" diyorum.

"Bunu yapacak kadar güçlüsün. Üzgün olduğumu söylemek istiyorum." Elimi sıktı. "Uzun zamandır burada yaşıyorsun ve hiçbirimiz sana ulaşamadık. Her zaman toplumun bir parçası olmak istemediğini düşündüm."

Yalnızlık duygusu intikam duygusuyla yeniden ortaya çıkarken başımı sallıyorum. "Gerçekten bir parçası olmama izin verilmedi

şeyler."

"Şimdi anlıyorum."

"Ayrıca, çürükleri kapatırken arkadaş edinmek zordur."

Sydney elini geri çeker ve omuzları çöker. "Umarım artık hiçbir şeyi gizlemek zorunda olmadığını biliyorsundur, Ellie. Eğer sen de benim arkadaşım olmak istersen, ben de senin arkadaşın olmak isterim."

Bir arkadaş. Çok basit bir kelime ama o kadar uzun zamandır sahip olmadığım bir şey ki ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Yine de Sydney nazik ve bana daha önce asla kabul etmeyeceğim bir zeytin dalı uzatıyor. "Bunu gerçekten çok isterim."

Gülümsüyor. "Güzel. Şimdi ayrıntıları gözden geçirelim ve bilgilerimizi hazırlayalım ki izin verildiği anda başvurumuzu yapabilelim, tamam mı?"

"Tamam."

Bunu arkamda bırakmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve bu ilk adım.

"Anne?" İhtiyacımız olan bazı kıyafetleri ve eşyaları almak üzere evimize gitmek için tarladan geçerken Hadley soruyor. Bir haftadır idare ediyoruz ama artık bu pek mümkün değil. Connor'la kalmaya devam edeceksek daha fazla kıyafete ve malzemeye ihtiyacımız var.

"Evet?"

"Babam sana neden vurdu?"

Soru beni hazırlıksız yakaladığı için elim biraz sıkılıyor. Ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Hadley sadece yedi yaşında olabilir ama akıllı ve her şeyi görüyor. Genç ve saf değil.

Bu, benim yaptığım hataları yapmaması için ona rehberlik etmem için bir şans. Bunun iyi bir şey olmadığını bilmesini istiyorum. Hiç kimse bir kıza elini sürmemeli.

Özellikle de kızginken. Çok uzun süre kaldım, çok fazla bahane ürettim ama artık değil.

Biraz doğruluyorum ve sesimin kendinden emin çıkması için çalışıyorum. "Bana vurdu çünkü sinirliydi ve kendini kontrol edemiyordu. Bunu yapmak asla doğru değildir, bunu biliyorsun, değil mi? Bunu yapması yanlıştı."

"Üzgün mü?"

Hayır, öyle
olduğundan
şüpheliyim.

"Umarım öyledir."

"Bizi seviyor mu?"

Kalbim parçalanıyor. "Bence seni çok seviyor."

Hadley elbette kendimi dışarıda bıraktığımı fark etmeyecek kadar akıllı. "Seni seviyor mu anne?"

"Gerçekten çok çabaladığına inanıyorum ama ..." Şimdi onun dünyasını yıkacağım. "Ama birini sevdiğinizde, onu asla incitmek istemezsiniz. Onun yaptığı şey asla doğru değil ve birine değer verdiğini göstermenin yolu asla bu değil. Anlıyor musun?"

Bana bakıyor ve ne dediğimi duyması için dua ediyorum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Saman tarlasına çömeliyorum ve bu küçük kızın kimsenin onu incitmesine izin vermemesi için dua ediyorum. "Baban, kocan, arkadaşın ya da tanımadığın biri olması fark etmez. Hiç kimsenin sizi incitmesine asla izin vermemelisiniz. Böyle bir şey olursa hemen birine söylemelisiniz. Bunun sizin hatanız olduğundan asla korkmayın çünkü bu asla sizin hatanız değildir."

Hadley başını sallıyor ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Seni seviyorum anne."

"Seni seviyorum, tatlı kızım. Olanların bir daha asla olmayacağını bilmeni istiyorum. Sen ve ben artık babanla yaşamayacağız."

"Neden olmasın?"

Onu gerçeklerden korumak şimdiye kadar yaptığım tek şeydi. Ondan nefret etmesini istemiyorum ama benden güç görmesini istiyorum. Her zaman anlamalı ki

Şu anda yaptığım seçim kolay olmayabilir ama doğru olan bu. Onunla evli kalamam. Hadley'nin yanında olmasına ve bir evliliğin böyle olması gerektiğini düşünmesine izin vermeyeceğim.

"Çünkü artık onunla evli kalmayacağım. O evden taşınacağız ve her şey yoluna girecek."

Yüzünden bir damla gözyaşı dökülüyor ve keşke onu ondan a l a b i l s e y d i m . "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, bebeğim. Sen bir şey yapmadın, ben de yapmadım. Bunu yapıyorum çünkü bizi korumak zorundayım. Bunun korkutucu ve endişelenecek çok şey olduğunu biliyorum ama seni çok sevdiğimi ve güvende olmamız için ne gerekiyorsa yapacağımı bilmeni istiyorum."

"Ama beni sevmiyor mu?"

"Seni sevmeye kim karşı koyabilir ki?" Ona soruyorum.

"Beni sevseydi, gitmemizi istemezdi."

Ona söylemekten korkuyordum. Hadley'nin bunun kendi hatası olduğunu düşünmesini asla istemem. "Babanın bize bağırması hoşuna gidiyor mu?"

Başını sallıyor.

"Ben de öyle. Artık ikimizin de korkmasını istemiyorum. Sen ve ben, biz güçlü kızlarız ve artık kimse bize bağırmayacak. Sen bir annenin isteyebileceği en iyi küçük kızsın ve benim işimin bir parçası da seni korumak."

"Bizim için geri gelecek mi?"

"Hayır, artık etrafımızda olmayacak." Ne yapmak zorunda olursam olayım, bu sözü tutacağım. "İkimizin de seveceği bir yer bulacağız."

"Connor'la kalabilir miyiz?"

Yumuşakça gülümsüyorum. Onun için bu kadar çok şey ifade ediyor olması ruhumu rahatlatıyor. "Hayır, tatlım. Connor Sugarloafta uzun süre kalmayacak ve bize karşı çok iyi davranırsa da ilgilenmesi gereken bir çiftliği var."

Ve ben şu anda buna hazır bile değilim. "Sanırım senden hoşlanıyor."

"Sanırım *senden* hoşlanıyor!" Kıkırdayarak söylüyorum. "Çiftliğinde bir ağaç evin var ve gösterip anlatmaya gidiyor."

Ve o senin baban olabilir.

"O gittiğinde üzüleceğim."

Ben de özleyeceğim. Bana bakışını, sarsılmaz gücünü, anlayışını ve desteğini özleyeceğim.

"O zaman önümüzdeki birkaç ayı süper özel yapmalıyız. Hadi, yürümeye devam edelim."

Bana gününü anlatırken tarlada yolumuza devam ediyoruz. Normalden biraz daha sessiz, daha az hareketli ve bu konuşmanın onu köreltmesinden nefret ediyorum. Eğer şimdi ayağa kalkmazsam, asla yerden kalkamayacağımı biliyorum.

Ev görüldüğünde bir bulantı dalgası tuğla gibi çarpıyor yüzüme. Her şey aklıma geliyor ve kulaklarımdaki sesleri duyabiliyorum, bana en yüksek sesle tekme attığında ciğerlerimden gelen nefes hücumunu.

Hepsi burada, benim evimde gerçekleşti.

Hadley'nin nefes alış verişi hızlanıyor ve elini sıkıca kavıyorum. "Sorun yok, eşyalarımızı alıp geri döneceğiz ama kimse bize zarar veremez, tamam mı?"

Bu noktada onu mu yoksa kendimi mi rahatlatmaya çalıştığımdan emin değilim. Belki de ikimizin de bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Burada değil mi?"

"Hayır, bebeğim, o burada değil."

Çocuğumun bu kadar korkmasından nefret ediyorum, bu yüzden kendime onun görmesi gereken güç olmamı ve ileriye doğru bir adım atmamı söylüyorum. Daha bir hafta önce dehşet saçan eve yaklaşmak için kararlılığımı kullanarak Hadley'i koruma ihtiyacıma tutunuyorum. Kevin'in benden bir şey aldığı her anı hatırlıyorum ve ona başka bir şey vermeyi reddediyorum.

Küçük elini daha sıkı tutuyorum, ona dibe vursak bile bundan sonra gideceğimiz tek yolun yukarı olduğunu gösteriyorum.

Ön kapıya geldiğimizde, içimi başka bir korku kaplıyor. Evin neye benzediğini bilmiyorum. Hadley'nin bildiği tek

şey mükemmel bir evdi. Ben çok titizdim.

Kevin'in bana vurmak için bir neden olarak kullanmaması için her şeyin temiz ve yerinde olduğundan emin olmak.

Ne zaman I Sol o Gece, Orada vardı kesinlikle eşyalar devrildi.

Kahretsin.

I açık ve Kapı, hangi biri vardı açıkça değiştirdim ve umarım korktuğum kadar kötü olmaz.

Sonra duruyorum, afallıyorum. Her şey yerli yerinde.

Odanın öbür ucuna fırlatılan fotoğraf hiç dokunulmamış gibi koltuk masasının üzerinde duruyor. Kevin'in kafama vurmakla tehdit ettiği lamba, düşürdüğü yerde değil. Sehpanın üzerinde duruyor.

Anlamıyorum. Nasıl yani? Kim geldi ve temizledi?

Hadley köşede sevgili bebeğini görünce elimi bırakıyor. "Phoebe!" Son sürat koşuyor, onu kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor. "Onu Connor'a geri götürebilir miyim?"

"Eminim aldırmayacaktır." Usulca gülümsüyorum, korkularını aştığı için rahatlamış ve Hadley'nin yıkımı görmemesi için birinin gelip ortalığı temizlemiş olmasına şükrediyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELLIE

W Connor'ın evine birer çanta kıyafetle döndüğümüzde, park etmiş çok pahalı bir SUV vardı. onunkinin yanında.

"Kim o anne?" Hadley soruyor.

"Bilmiyorum."

Arabaya doğru yürüyoruz ve sürücü kapısı açılıyor, bir çift kırmızı topuklu ayakkabı toprağa çarpıyor ve ben gülümsüyorum.

"Merhaba Sydney," diyorum yanlarına giderken. "Seni burada bulacağımı umuyordum."

"Hadley, bu Bayan Sydney."

Sydney elini uzatıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Tokalaşırlar ve Hadley eve doğru bakar. "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum. Gerçekten güzel ayakkabıların var."

"Teşekkür ederim." Sydney'nin sesinde bir gülümseme var. "Çok güzel gözlerin var."

Görüp görmediğini merak ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Sydney kardeşleri söylediği kadar iyi tanıyorsa, bunu anlayacak kadar gözlemci olacak mı?

"Teşekkür ederim, Bayan Sydney. Anne, gidip Connor'ı bulabilir miyim?"

"Sanmıyorum..."

"Lütfen! Ahıra yardım etmem gerek. Eminim oradadır. Okulu bitirdiğimde ona yardım edebileceğimi söyledi çünkü yardıma ihtiyacı varmış. Dün tavukları dışarı saldı.

Yanlış kapıya girdiler ve geri dönmeleri için onları kovalamak zorunda kaldım. İnekler oradayken tavukların etrafta dolaşmasına izin veremezsin." Hadley sanki bu herkesçe biliniyormuş gibi homurdanıyor. "Ona söyledim ama evi onarmaya geri dönebilmek için işleri halletmeye çalıştığını söyledi. Sonra çitte başka bir sorun bulduk, o yüzden üzüldü."

"Peki o zaman, yapacak çok işi olduğunu ve senin ayak bağı olacağını düşünmüyor musun?" Onu rahat bırakmasını umarak soruyorum.

Sydney gülüyor. "Bence gidip onu bulmalı ve kırılan diğer şeyleri de ona söylemelisin."

"Connor'ı tanıyor musun?" Sesindeki şüphe net bir şekilde duyuluyor.

"Ben biliyorum. Onu, atlarıma binmek için peşimden gelen küçük bir çocukken tanıyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Hadley, Sydney'i bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılır. "Onun benim en iyi arkadaşım olduğunu ve benim en iyisi olduğumu düşündüğünü biliyor muydun?"

"Öyle mi? O şanslı bir adam," Sydney'nin sesi hafif ve şakacı. "Keşke benim de senin gibi bir en iyi arkadaşım olsaydı, ama ... önce o seni kaptı."

Bir kez başını sallıyor. "O yaptı. Ve bana Squirt diyor."

Sydney'nin gülümsemesi büyür. "Onun taktığı bir lakabın mı var?" "Var."

"Vay canına, Connor'ın lakapları sevdiğini biliyor musun? Küçükken ona en iyi lakabı ben takmıştım ve en iyi arkadaş sen olduğun için bence sen de takmalısın."

Hadley ellerini çırpıyor ve ciyaklıyor. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle! Ona Duckie adını vermelisin. O kadar sevdi ki

ve bunu tekrar duysa çok gülerdi!" Sydney'nin gülümsemesi bana bunu yapmayacağını söylüyor.

"Tamam! Gidebilir miyim anne?"

"Sanırım öyle, ama onu ahırda bulamazsanız, lütfen hemen geri gelin."

"Yapacağım!" Hadley zaten bizden kaçtığı için omzunun üzerinden bağıyor.

Sydney yumuşak bir kahkaha atıyor. "Çok sevimli."

Saçları bir o yana bir bu yana salınarak son sürat koşmasını izliyorum ve göğsüm hafifliyor. Çok kaygısız görünüyor, olması gerektiği gibi. Onu böyle gördüğüm başka bir zamanı hatırlamaya çalışıyorum ama bir türlü bulamıyorum.

Elbette son yedi yılda mutlu oldu ama bu farklı. Şu anda, sadece bir çocuk olmak için tereddüt görmüyorum. Sanki gerçekten özgür olmasını sağlayan bir güvenlik duygusu bulmuş gibi.

"Benim için önemli olan tek şey o."

"Ve görünüşe göre Connor'a vurulmuş."

Başımı salladım. "İkisi arasında anında bir bağ oluştu."

Sydney'nin omuzları geriye düşüyor ve biraz kıpırdanıyor. Gözleriyle ilgili yorumuna dayanarak bunu düşündüğünü biliyorum. Sydney onun en büyük kardeşiyle çıktıysa, mutlaka benzerliği görmüştür. "Connor iyi bir adam."

"Öyle."

"Çok şey yaşadı. Hepsi öyle, ve ... Connor'la birbirinizi daha önceden tanıyor muydunuz?"

Onu orada durduruyorum. "Connor ve ben sekiz yıl önce birlikte olduk ve evet, Hadley'nin onun gözlerine ... ve gülümsemesine sahip olduğunu biliyorum."

Nefes veriyor. "Burnumu sokmak istemedim ama görmemek imkansızdı. En azından benim için, çünkü küçük bir kızken o gözlere aşık olmuştum."

Sydney için bunu görmek bu kadar kolaysa, Connor'ın babasının hiç fark edip etmediğini merak etmeden duramıyorum. Hadley'e şaşkınlıkla bakardı ama hiçbir zaman bir şey söylemez ya da ima bile etmezdi. Belki de biliyordu? Belki de bu yüzden bize karşı hep iyi davranıyordu. Yalnız olduğu için olduğunu düşünmüştüm ama ya benzerliği gördüyse?

"Oturmak ister misiniz?" Teklif ediyorum. "Bu uzun bir hikaye."

Sydney'le verandaya doğru yürüyoruz ve ondaki tedirginliği görebiliyorum. "Bu evin benim için pek çok anısı var. Declan'ın gittiği geceden beri buraya gelmedim." Yarım bir kahkaha attı. "Yeterince uzun süre uzak durabilirsem canımın yanmayacağını düşünmüştüm ama ..."

"Evlerin hiç ölmeyen gerçekleri vardır."

Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Sanırım öyle, ama aşk kesinlikle öyle."

Gerçek bu değil mi?

Oturuyoruz ve Connor'la nasıl tanıştığımızı ve sonrasında olanları anlatıyorum. Sydney'e anlatmak bu sefer daha kolay geliyor. Her şeyi anlatabiliyorum ve o sadece dinliyor.

İşim bittiğinde "Vay canına," dedi. "Evet."

"Ve şüpheleriniz olduğunu biliyor mu?"

"Biliyor," diye yanıtlıyorum biraz tereddütle.

Bu konuyu hiç açmadı. Sürekli babalık testi istemesini bekliyorum ama henüz gelmedi. İsteyeceği ilk şeyin bu olacağını düşünürdüm. Bilmek istemiyorsa o başka.

Kişiliğine bakılırsa bu hiç mantıklı değil.

Connor ailesine karşı son derece korumacıdır. Kardeşlerinden ya da annesinden bahsederken bunu açıkça belirtiyor. Hadley'nin de farklı olmayacağını düşünüyorum, özellikle de ona zaten değer veriyor gibi görüldüğü için.

"Bu biraz vahiy gibi oldu." "Boşanma için bir şeyleri değiştirecek mi?"

Sydney başını sallar. "Hayır. Aksine, nafaka ya da ziyaret k o n u s u n d a kavga etmek zorunda kalmayacağımız için bu senin işini kolaylaştıracak. Test yaptırdınız mı?"

"Hayır, biz bir nevi gerçekten Bir tane istemesini bekliyordum. Onu zorlamak istemiyorum. Bunu kabullenmek çok zor, özellikle de o gecenin sadece o gece olması gerekirken. Birkaç hafta öncesine kadar adını bile bilmiyordum."

Gülüyor ve gözleri inançsızlıkla dolu. "Şaka yapıyorsun."
"Hayır."

"Hayranlık mı duymalıyım yoksa şok mu olmalıyım bilemiyorum. Elli yıl sonra tekrar bir araya gelen insanların hikayeleri gibi ama bu çok daha şaşırtıcı."

Bunun başka bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Connor beni kurtardı, sadece Kevin ile yaşadığım durumdan değil. Onunla o bir geceyi hiç yaşamamış olsaydım, sahip olduğumdan daha fazlası olduğunu bilmeseydim, uzun zaman önce vazgeçmiş o l u r d u m .

"Hepsi bu kadar."

Sydney koltuğunda geriye yaslanıyor. "Bu çok çılgınca ama bir o kadar da Connor."

"Connor'a ne oldu?" Derin sesi sıçramama neden oldu.

"Hey. Selam. Biz de tam senden bahsediyorduk."

Hadley'le bakışlıklar ve sonra merdivenleri tırmanmaya başlarlar. "O kadarını tahmin etmiştim. Seni gördüğüme sevindim Syd. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ayağa kalkıyor, eli kalçasında ve başı eğik. "Beni ne kadar özlediğini söyleyerek başlayabilirsin."

"İsterdim, Goose, ama görünen o ki arkadaşım Hadley bana Duckie diyor. Bunun nasıl ortaya çıktığı hakkında bir fikrin var mı?"

Bir kahkaha patlatırken gülümsemesi genişliyor. "Tanrım, o gece yaşadığım en güzel şeydi." Bana geri dönüyor. "Görüyorsunuz, Arrowood kardeşler doğaları gereği kötüler, en azından birbirlerine karşı. Hiçbir şey sınır dışı değildir ve eğer zayıflığınızı bilirlerse onu kullanırlar. Connor çiftliğimdeki bu göletten korkuyordu. Declan, Jacob ve Sean ona ayak parmaklarını sokarsan düşeceklerini söylemiş olabilirler ama sadece adın C ile başlıyorsa."

Connor merdivenlerden yukarı çıkar. "Sizi kandırmasına izin vermeyin, o burada masum olmaktan çok uzak. Syd benim hiç istemediğim kız kardeşimdi."

"Lütfen, sana karşı hep iyi davrandım," diye savunuyor.

"Cehennemdeydin!"

"Her neyse," diye söze başlıyor Sydney gözlerini devirerek. "Connor'a Ördek, Ördek, Kaz oynamak istediğimizi söyledik ama oynamanın tek yolu ördek gibi davranmaktı."

Bunun çok kötü gideceğini görüyorum. Connor tüm o sertliğin altında bir tür kardeş şefkatiyle ona bakıyor. "Suyun içinde."

"Evimdeki göletten," diye ekliyor Sydney. "Sonra kardeşleri onu suya atıp ördek olmaya zorladılar. Onu görmeliydiniz, ayak parmakları düşecek diye korkuyor ama aynı zamanda ördek sesleri çıkarıyordu. Paha biçilemezdi."

Sydney gülerken kollarını karnına dolamış. Elimde olmadan ben de katılıyorum çünkü şu anki ifadesi paha biçilemez. Sanki bu olayı hâlâ atlatamamış ve Sydney'in bilmememi tercih edeceği hikâyeler anlatmasından nefret ediyor.

"Herhangi birinizi yakaladı mı?" Ben sordum.

"Hayır, vaklıyor ve kaçıyordu."

Bana yaklaşıyor. "Evet, hepiniz altı yaşındaki bir çocuğa işkence ettiğiniz için gurur duymalısınız. Şimdi gülebilirsiniz ama annem ortaya çıktığında hiçbiriniz o sırada orada değildiniz."

Sydney yine gözlerini deviriyor. "Hepimize bir ay ceza verdin."

"Hak ederek."

"Lütfen, bir metre su vardı, seni koca bebek."

Connor bana döndü. "Bu kasabayı neden terk ettiğimi anlıyor musun? Hiç pişmanlık duymayan, korkunç derecede kötü insanlarla dolu."

Omuz silktim. "Sanırım iyi atlattın."

Başını sallar ve Sydney'e döner. "Senin burada ne işin var? Kimse seni davet etmedi, orası kesin."

"Şey ..." Sydney bana doğru ilerleyerek elini omzuma koydu. "Ellie ve ben artık en iyi arkadaşız, Duckie. Bunu bir gerçek olarak kabul etmen ve şunu anlayan gerekecek."

Onunla takılıyorsan, benimle de biraz vakit geçireceksin."

Sanki bu durum onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi sırtıyor. "Her şey yolunda, Syd. Seninle nasıl başa çıkacağımı çok iyi biliyorum."

Oh, Tanrım. Kulağa uğursuz geliyor. Ancak, bu karşılıklı atışmalar yıllardır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Bu ikisi açıkça birbirlerine tapıyorlar ama diğerine bok atmaktan da çekinmiyorlar. Hep bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmişimdir.

"Peki bu tam olarak nasıl oluyor?" diye soruyor.

Sırtışı yayılıyor ve gözlerinde muzip bir ifade beliriyor. "Declan'ı arayacağım."

Ve böylece, Sydney ve benim bir Arrowood tarafından büyölünebileceğimizi görüyorum.

"Selam," diyor Connor rahat bir gülümsemeye, kâğıtları not ettiğim oturma odasına doğru ilerlerken. Çılgın bir gece oldu ve ben hâlâ dayaktan sonra işsiz kaldığım için toparlanmaya çalışıyorum.

"O-" Başımı kaldırıp ona baktığımda kelimelerin tamamı dilimde kayboluyor. Duştan yeni çıkmış olmalı çünkü üzerinde spor şortu var, tişörtü yok ve saçları nemli. Göğsünden aşağı birkaç damla su süzülüyor.

Onu içime çekerken boğazım kuruyor. Her bir kasını sanki yüksek çözünürlükteymiş gibi mükemmel bir netlikle görebiliyorum. Saçları geriye doğru kaymış ve parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. Elini göğsünün pürüzsüz derisine sürüyor, sonra da boynuna götürüyor. Onu gömleğini çıkarmış halde görmüştüm, hatta çıplak bile görmüştüm, ama bu ... bu vücut yepyeni bir vay canına dünyası.

Sandalyeden düşmemek için dönüyorum.

"Çalışıyor musun?" diye soruyor arkama geçip omzumun üzerinden bir şeyler okurken.

Aman Tanrım. Kendine gel, Ellie.

Ama yapamıyorum çünkü göğsünden gelen sıcaklığı hissedebiliyor ve kullandığı misk kokulu sabunun kokusunu alabiliyorum.

Kolu sağ tarafıma doğru iniyor, elini masaya koyuyor ve vücudunu yukarıda tutmak için kullanıyor.

"Hı-hı," diye donup kalıyorum, kıpırdarsam yanlışlıkla ona dokunabileceğimden ve bunun da inanılmaz aptalca bir şey söylememe ya da yapmama neden olabileceğinden korkuyorum. Bu, burada olduğum her gün biraz daha fazla mücadele ettiğim bir şey gibi görünüyor.

Tek düşündüğüm onu öpmek.

Yıllar önce olduğu gibi birbirimize uyup uymadığımızı merak etmek fantezilerimi dolduruyor.

Tehlikeli bir yer ama yaralanmalara değebilir.

o.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum ve çok da seksi olmayan bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

İngilizceKağıtlar hakkında noktalama
DİYALOG I gerekir not vermek.

"Ellie?"

Yüzüne bakmak için başımı yana doğru hareket ettiriyorum, belki de bunun çok yakın olan kolundaki kaslardan daha iyi olacağını umuyorum. "Öyle mi?"

Sırıtıyor, gözleri kırışıyor ve ben büyük bir hata yaptığımı anlıyorum. Asıl güzel olan onun yüzü ve o gülümsediğinde kaybolmamak neredeyse imkânsız.

Ama kaybolmama gerek yok.

Aklımı başıma toplamalı, boşanmalı ve buradan defolup gitmeliyim.

"Daha fazla ayakta kalacak mısın?"

Hayır, aslında pişman olacağım bir şey yapmamak için hemen odama gidiyorum. "İşim bitti aslında."

"Soruyorum çünkü yarın erken kalkmam gerekiyor. Ahır yerine ana ev üzerinde çalışmak istiyorum. Evi kontrol etmek ve kilitlemek istiyorum ama genellikle sen yatana kadar beklerim."

"Evet, hepsi bitti. Önemli bir şey değil. Ana ev iyi durumda. Kilitler falan," diye aptal gibi kekeliyorum. "Sen iyi misin?"

"Harikayım," diyorum çok hızlı bir şekilde, kâğıtları anlamsız yığınlar halinde topluyorum ama ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor. "Sadece yorgunum, bilirsin, çalışmak ve diğer tüm şeyler. Artı, Sydney boşanma evraklarını hazırladı ve halletmem gereken çok şey var."

"Yani, bunu yapacak mısın?"

Başımı kaldırıp kâğıtları bir tür koruma bariyeriymiş gibi göğsüme doğru çekiyorum. "Tabii ki."

"Hiçbir şey duymadım."

Ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Bu gerçekten konuşmak istemediğim şeylerden biri, ama aynı zamanda Connor ve ben son iki haftayı neredeyse birlikte yaşayarak geçirdik, ki bu garip.

"Özür dilerim, bir süredir ona hizmet edemediğimiz için bekliyordum."

Başını iki yana sallar. "Özür dileme, bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin."

Hayır, belki bunu ona borçlu değilim ama sanırım bundan bahsedebilirdim. Ama sonra son birkaç kez konuştuğumuzu ve bu konuşmaların onun burada ne üzerinde çalıştığı ya da benim işim hakkında olduğunu düşünüyorum. Kişisel şeyler hakkında konuşmaktan neredeyse kaçınıyorduk.

Bunun nedenini bilmiyorum ama birkaç gündür beni rahatsız eden bir şey var.

"Connor, sana bir şey sorabilir miyim?" Kendimi durdurmaya vakit bulamadan söyledim.

"Tabii ki."

Artık geri dönmek için çok geç olduğu için sinirlerimi yutuyorum. "Hadley'nin senin olup olmadığını öğrenmek ister misin?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir şey söylemesini beklerken kalbim hızla çarpıyor - herhangi bir şey.

"Her şeyden çok."

"O zaman neden hiçbir şey söylemedin?"

Yaklaşıyor ve elimdeki kâğıtları alıp masanın üzerine koyuyor. "Çünkü sen de o da cehennemden geçtik. Onun benim kızım olup olmadığını öğrenmeyi hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istesem de, bencilce davranıp bunun hemen olmasını da talep etmeyeceğim. Bekleyebilirim, Ellie. Sen hazır olana kadar bekleyebilirim."

"Neye hazırım?"

Elini kaldırıp yüzümdeki saçları itiyor. Sesi yumuşak, dikkatli ve yine de her şeyin altında bir güven var. "Ben."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CONNOR

"İşler nasıl gidiyor?" Sean son iki haftadır telefonlarıma çıkmamasının ardından soruyor.

"Sanki sikiideymiş gibi."

Kardeşimin büyük bir beyzbol oyuncusu olduğunu anlıyorum ama kimsenin zamanının kendisi kadar değerli olmadığını düşünmesi çok sinir bozucu. Declan, emlak işiyle uğraşan bir müşterisi sayesinde arazi değerlerinin hesaplanmasına yardımcı oluyor, Jacob da Tanrı bilir, ama Sean beyzbol oynadığı Zach Hennington adında bir adama ulaşacak ve onun bir sığır çiftliği olduğu için lanet olası inekleri anlamaya çalışacaktı.

Bu kısımda başarısız oluyorum. Hayvanlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, sadece yedi yaşındaki çok sevimli bir çocuk bana ne yapmam gerektiğini söylüyor. Bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok ama şimdiye kadar yaptığımdan daha iyi. Ellie'nin ırgatları sorularım olduğunda bana biraz yardımcı oluyorlar ama çiftliğini yönetmekle meşguller.

Hayvanların etrafında büyümüş olsam da, nasıl işletileceğini öğrenmekle pek ilgilenmedim. Ben genellikle çitleri onarmak ya da marangozluk gibi işlerle uğraşırdım, ağabeylerim de hayvanlarla ilgilenirdi.

"Bakın, meşgulüm," diye açıklıyor. "Elimden geleni yaptım ama başımda bir sürü iş var."

"Peki ya ben?" Ben de ona karşılık verdim. "İnekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Sean. O kısmı senin halletmen gerekiyor."

"Dec'e numarasını verdim."

Nefesimin altında oflayıp pufluyorum. Declan da son zamanlarda beni geri arama konusunda aynı derecede kötü. Aslında, üçü de kıcımlı öpebilir. Bir aydır buradayım, kıcımlı yırtıyorum, Declan'ın bana para bulması dışında hiçbir yardım almadım, ki bunun için on kez aramak zorunda kaldım, onlar ise uğraştığım boktan habersiz hayatlarını yaşıyorlar.

"Bu bana çok iyi geldi, pislik. Biraz yardıma ihtiyacım var. Hepinizin bir şeyler yapması gerekiyordu ama ben her zamanki gibi tek başıma yapıyorum."

"Kıçına ne girdi? Her zamankinden daha da pisliksin."

Saman balyasının üzerine oturup parmaklarımı alnımda gezdiriyorum. Ona her şeyi anlatabilirim. Bir parçam bunu istiyor ve Sean meleşimi bilen tek kardeşim ama ona neler olup bittiğinin bir kısmını anlatmak bile beni çok fazla soruya cevap vermek zorunda bırakacak.

Yine de, kardeşlerim sahip olduğum tek şey. Onlar ailem.

Bana asla sırtlarını dönmediler ve dürüst olmak gerekirse şu anda boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Connor?"

"Onu buldum," diyorum daha iyi düşünmeye fırsat bulamadan.

"Kimi buldun?"

"Onu."

Sean bir an sessiz kalır ve sonra nefes nefese bir ses çıkarır Gülmek. "Bok yok mu?"

"O burada. . lanet olası Sugarloafta ve hepsi bu kadar bile değil ..."

Ona her şeyi anlattım. Konuştukça konuşuyorum, muhtemelen bu tek konuşmada son on yılda kardeşime söylediğimden daha fazlasını söylüyorum. Ben son birkaç haftayı ve tüm ifşaatları anlatırken o tek kelime etmiyor. Hatırlamak istemediğim ama unutamadığım ayrıntıların bile üzerinden geçiyorum.

Ona Ellie'den, Hadley'den, ağaçtan, evden, dayaktan ve burada nasıl yaşadıklarından bahsediyorum.

Bitirdiğimde, bir antrenmanı tamamlamış gibi hissediyorum ve nefesimi tutamıyorum. K a l b i m ağrıyor, başım çarpıyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Görünüşe göre oldukça meşgulmüşsün, küçük kardeşim." "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Hayır, ama ... Bundan daha fazlasını toplayabileceğimden emin değilim."

Çok yardımcı oldu. "Teşekkürler, Sean."

"Bak, az önce bana son sekiz yılını hayalini kurarak geçirdiğin, görünüşe göre suyun üzerinde yürüyen ruhani bir varlık olan kızın, kötü davranan bir kocayı terk ettiği için seninle kaldığını söyledin. Üstüne üstlük, bu kadından bir çocuğun olabilir mi? Tüm bunları sindirmem için bana bir saniye ver."

Burnumdan ağır bir nefes veriyorum ve sonra tavana bakıyorum. Ne lanet bir karmaşa. "Ne yapacağımdan emin değilim."

"Yapmak mı?"

"Ellie hakkında. Kafamı toparlayamıyorum. Ona bakıyorum ve kalbim hızla çarpıyor. Onu düşünüyorum ve onu bulma dürtüsüyle savaşıyorum. Bu çok saçma. Bir de tek istediğimin daha fazlası olduğu gerçeği var."

Büyüyen duygularımı inkar etmeye çalıştım. Ellie benimle bir şeyler düşünmeye bile hazır değil. Onu o kadar uzun süre bekledim ki, istediğim son şey onu çok zorladığım için bu ilişkinin dağılması. Beni istemesini istiyorum. Eski sevgilisi yüzünden olmasını i s t e m i y o r u m .

"Bana yapmadığını söyle ..."

"Ne?"

Tereddüt ediyor, ki bu onun yapacağı bir şey değil. "Saldırıdan sonra onunla hiçbir şey yapmadınız mı?"

Eğer karşımda olsaydı, onu yere sererdim. "Eğer Ellie'yle tekrar yatıp yatmadığımı soruyorsanız, cevabım hayır. Hayır, cehennemin ortasında olan bir kadından faydalanacak kadar bencil bir pislik değilim."

"Öyle demek istemedim. Sakinleş biraz. Bu durumun oldukça çılgınca olduğunu söylüyorum ve yanlış olsa bile bir şeyler hissetmenin nasıl bir şey olduğunu da biliyorum."

Sean son on iki yıldır en iyi arkadaşına aşıktır. Sorun şu ki, o başka birine aşık. Sean'ı kurtaran tek şey, kızın burada yaşıyor olması ve artık onu görmek zorunda olmamasıdır.

"Duyguların olmadığını söylemedim." "Anlamıştım. Bir de çocuk var."

Evet, bir de Hadley var. "Eğer o benimse . . ."

"Bunu öğrenmen gerek."

Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum. "Büyük ihtimalle değil."

"Tamam, öyle olma ihtimali de var. Arrowood gözlerine sahip olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Syd bile fark etti," diyorum ona.

Sean kahkahayı patlatır. "Sydney... Declan'ın Sydney'i gibi mi?"

"Aynısı."

"Bütün bunlarla tek başına nasıl başa çıkıyorsun Connor? Sugarloaf'a geri döndün, ki bu yeterince kötü, ama şimdi bir kızın, olası bir kızın ve Sydney'in var. Şimdi de bana Devney ve erkek arkadaşının akşam yemeğine geleceğini söyleyeceksin."

Sırıtiyorum. "Bu senin pisliğin, kardeşim."

"Evet, sanırım hepimizin uğraşması gereken şeyler var, değil mi?" "Bazıları diğerlerinden daha fazla."

Bu noktada nasıl hissettiğimden emin değilim. Her şeyden çok, Hadley'nin benim olup olmadığını bilmek istiyorum, ama bir sürü şey var

Bu bilgi ortaya çıktıktan sonra olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum. Şu anda ben onun babası değilim. Ona ebeveynlik yapmak zorunda değilim. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. Bir de Ellie'ye karşı açıklayamadığım duygularım var.

Onu seviyorum.

Bunu biliyorum. Benden duymak istediği en son şeyin bu olduğunu da biliyorum.

İstediğim tek kadının kendisi olduğunu ve onu kazanmak için gerekirse sonsuza kadar bekleyeceğimi duymasına gerek yok.

Yaşadığı cehennemi atlatması da o kadar uzun sürebilir. Ama Hadley'nin benim olduğunu bilirsem, kendimi tutabileceğimden emin değilim.

İkisinin de benim olmasını isteyeceğim.

"Sanki o piç bütün bunları biliyormuş gibi hissediyorum..." Aklımdan geçen bir şeyi itiraf ediyorum.

"Baba?"

Babam piçin tekiydi ama vasiyetine saçma sapan şartlar koyması onun yapacağı bir şey değildi. Burada olmamız neden umurundaydı ki? İki yıl boyunca saklayıp saklamamamızın ne önemi vardı ki? Tabii o da şüphelenmediyse. Hepimizin buraya dönmesini istemesinin bir nedeni vardı, sadece nostaljik bir saçmalık için değil.

"Yoksa neden bizi burada istesin ki?"

Sean bir an sessiz kalır ve sonra homurdanır. "Biliyor musun, bundan hiç şüphem yok."

"Declan'ın Syd ile çözülmemiş sorunları var. Devney'i seviyorsun ve bunu ona söyleyecek kadar büyümedin. Bir kızım olabilir ve kim bilir Jacob'la neyi ortaya çıkaracağız."

"Devney'i sevmiyorum." İnandırıcı olmaya çalışır.

"Elbette sevmiyorsun."

"Evleniyor."

"Sana sahip olma şansı olduğunu düşünseydi bile o aptalla evlenmezdi. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Sean'ın sesi alçak ve hayal kırıklığıyla dolu. "Biz de bir yemin ettik."

Yaptık, ama o zamanlar çocuktuk. Belli ki işler değişmiş. "Çocuğum olabilir ve eğer öyleyse, yeminim artık geçerli değil."

Bu da mücadele ettiğim başka bir şey. Kardeşlerime verdiğim söz her şeydir, ama ona sahip olabileceğim anlamına geliyorsa onların gazabına katlanmaya hazırım.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

ELLIE

I Geç oldu ve uyuyamıyorum. Büyük ve boş bir yatakta dönüp duruyorum, zihnim milyonlarca yöne gidiyor. Ben kardeşinin eski odalarından birindeyim, Connor ise duvarın diğer tarafında. Üçümüz garip bir uykuya dalmıştık. Son üç haftanın rutini.

Her gün Hadley'i evimize geri götürüyorum, ufak tefek bir şeyler yapıyorum ve orada bir gün önce geçirdiğimizden biraz daha fazla zaman geçirmeye çalışıyorum.

Bugün her zamankinden daha fazla mücadele etti. Çok huzursuzdu ve sürekli etrafına bakıyordu. *Çantamdan* bir kitap düştü, yüksek bir ses çıkardı ve evden dışarı koşmasına neden oldu. O bu kadar korkarken burada yaşamaya nasıl devam edeceğiz bilmiyorum.

Sonra düşüncelerim benim de eve dönmek için acele ediyor gibi görünmediğime yöneliyor. Connor tatlı ve düşünceli olmaktan başka bir şey yapmadı. Her zaman Hadley ile küçük şeyler yapıyor ya da iyi olduğumdan emin oluyor. Bir de bana bakış şekli var, gözlerindeki sıcaklık ve istek vücudumda akımlar yaratıyor. Tıpkı tanıştığımız gece olduğu gibi, aramızdaki kimya hiç azalmadı.

Duvarın diğer tarafında nasıl uyuduğunu düşünüyorum. Günün sonunda benim kapım yerine onun kapısından geçmek nasıl olurdu?

Bu, hiç düşünmemem gereken bir düşünce.

Oflayıp puflayarak yataktan kalkıyorum, omzu açık bir sweatshirt giyip mutfağa gidiyorum. Belki birkaç dakika hareket etmek sakinleşmeme ve biraz uyumama yardımcı olur.

Buzdolabına gidip sütü aldım ve bir bardak doldurdum. Ellerimi tezgâha dayayıp bunun nasıl benim hayatım olduğunu merak ediyorum.

Arkamı döndüğümde, karanlıkta kapı aralığında duran birinin profilini gördüğümde neredeyse sütü düşürüyordum. Korku beni öyle sıkı kavıyor ki nefes alamıyorum. Çıglık atmak için ağzımı açıyorum ama ses beni durduruyor.

Connor ellerini havaya kaldırarak hızla, "Benim," diyor. "Sen iyisin."

"Tanrım, neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Kevin'in beni beklediğini, beni izlediğini, beni evime sürüklemeye ve başladığı işi bitirmeye hazır olduğunu düşündüm.

Belki de hâlâ iyi olmayan tek kişi Hadley değildir.

"Üzgünüm, bir şey duydum ve kontrol etmeye geldim."

Adımlarını

odaya.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, nefesimi tutmaya çalışarak süt sürahisini kavıyorum. "Susamıştım ve sessiz olduğumu sanıyordum."

Önümde durana kadar yavaşça hareket ediyor ve sonra sütü yavaşça avuçlarımdan çekiyor. "Her şeyi duyuyorum, yıllarca orduda olduğum ve yarım yamalak uyuduğum için suçluyorum. Seni korkutmak istememiştim."

Keşke beni korkutmadığını söyleyebilseydim, ama pek çok açıdan korkutuyor. Gün içinde kendimi düşünürken bulduğum adam o. Kızımın etrafında olmak istediği adam. Ve kendime karşı gerçekten dürüst olursam, benim de birlikte olmak istediğim kişi.

Kendimi hiç ona bağlandığım kadar birine bağlı hissetmemiştim. Sanki ayrı geçirdiğimiz zaman bizi birbirimize daha da yakınlaştırmış gibi.

Ki bu çılgınca.

İki insan aslında hiç birlikte olmadan birbirlerine ait olabilir mi? Birini tanımadan sevebilir misiniz? Her zaman ruh eşlerine inanmışımdır ve burada onun önünde dururken, bizim bir şey olduğumuzu inkar edemem... daha fazlası.

Açıklamasına yanıt vermek yerine "Uyuyamadım," diyorum.

"Neden olmasın?"

Çünkü yatağında uzanmış, seni ve neden ayrılamadığımı merak ediyordum.

"Aklında çok şey var."

Çoğunlukla o ama Kevin hakkında da çok şey var. Bugün mahkeme tarihi aldım ve bununla mücadele ediyorum. Olanlar hakkında tekrar konuşmaya hazır değilim. Sonunda her gün yaşamadığım bir noktaya geldiğimi hissediyorum, bu yüzden tüm bu duyguları mahkemenin önüne taşımak ürkütücü. Kevin'in yaptığı şey yüzünden hapse girmesini istemediğim için değil, tutuklanmasını takip eden günlerde hissettiğim duygulara geri dönmek istemediğim için.

"Randevumuz olduğu için mi?"

Randevu mu? Randevumuz mu var? Göğsüm sıkışıyor ve bunu ne zaman kabul ettiğimi anlamak için beynimi zorluyorum. "Çıkıyor muyuz?"

"Duruşma için."

Elimi zihinsel olarak kafama vuruyorum. Tabii ki bizi değil, lanet duruşmayı kastediyordu. Biz çıkmıyoruz, biz .. . duygularımız olduğu gerçeğinden kaçmak.

Şu anda akıl sağlığı konusunda bir poster çocuğuyum.

"Evet, ne demek istediğini anladım. Geç oldu ve yorgunum ama duruşma tarihi iyi. Yani bir tane var ve beş ay sonra. Bir çözüm bulunmasına hazırım ve ..."

Ve dudakların çok yakın.

Bana bu kadar yakın dururken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Connor'ın parfümü etrafımızdaki havayı dolduruyor ve içime çekerek beni doldurmasına izin veriyorum.

"Ellie?"

"Ha?" Dudaklarına bakmaya devam ediyorum ve adımları söylediğinde nasıl hareket ettiklerini hafızama işliyorum.

Yavaşça bakışlarım onunkilere yöneliyor. O beni izlerken açlığın döndüğünü görüyorum. Onu çok fena istiyorum. Karanlıkta durduğumuz için mi bilmiyorum, sadece aydan gelen gümüş ışınlar etrafımızı aydınlatıyor. Belki de çok güzel koktuğu içindir. Ya da belki de onun yanında olmadığım zamanlarda yalnız olduğum içindir.

"Connor?" Adı rüzgârda bir fısıltı gibi. "Öyle mi?"

Ne yapmak istediğimi düşünürken kalbim hızla çarpıyor, düşünmeyi bırakana kadar her saniye yıllar geçiyormuş gibi geliyor. Çok düşündüm ve hiçbirisi benim için iyi sonuçlanmadı.

Yapmak
istiyorum.

Olmak
istiyorum.

Yaşamak
istiyorum.

Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatıyorum ki tepki verecek zamanı olmuyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Cevap vermesi bir saniye bile sürmüyor. Kolları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Dudaklarımız usulca birbirine değiyor ama aramızdaki tutku o kadar yoğun ki eriyecektim gibi hissediyorum.

Başparmağım yanağındaki kirli sakala sürtünüyor, tenime değen küçük dikenlerin tadını çıkarıyorum. Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve öpücüğü derinleştirmesine izin verirken yutkunuyorum.

Bu öpücüğü ben başlatmış olsam da Connor yönetiyor. Beni hafifçe geriye yatırıp ağzımın derinliklerine inerken güçlü kolları geriliyor.

Tutunduğum anılar düşündüğümde çok daha fazla solmuş çünkü Connor'ı öpmek hiç hatırladığım gibi değil. Sanki siyah-beyaz yaşıyormuşum gibi ama

tam renkliliğe yeni adım attım ve etrafımdaki yaşamın canlılığı göz kamaştırıcı.

Sanki bu gerçek değilmiş ve birazdan yatağında uyanacaktım gibi. Eğer bu bir rüyaysa, sonsuza dek uyumak için dua ediyorum.

Dudakları çenemde gezinirken ellerimi yavaşça yüzünden boynuna doğru indiriyorum. "Tanrım, Ellie," Connor'ın sesi derin ve şehvetli.

"Öp beni."

Geri çekiliyor, gözleri kim olduğunu ve ne yaptığımızı anlamış gibi beni izliyor. "Bu bir rüya mı?"

Nasıl hissettiğini biliyorum. "Hayır, ben gerçeğim. Biz gerçeğiz."

Burnu benimkine sürtünüyor ve göğsünden gelen alçak homurtuyla irkiliyorum. "Seni zorlamak istemiyorum. Bekleyebilirim. *Bekleyeceğim*. Senin için sonsuza dek bekleyeceğim."

Bunu onun bildiğinden daha çok takdir ediyorum. Beni biraz daha yakından izleyebilmek için başımı yukarı kaldırıyor. "Beni öpmek için beklemeni istemiyorum."

Gözleri kapanıyor ve yavaşça beni öpüyor. Yumuşak dudakları benimkilere nazikçe dokunuyor, ikimiz de hareket etmezken nefeslerimiz birbirine karışıyor. Başım dönüyor, nefesim kesiliyor. Sanki askıya alınmış gibiyim ve beni dünyaya bağlaması için çaresizim.

Karşı koyamayarak ona doğru ilerlemeye başladım ve sonra beni durdurabilecek tek şeyi duydum.

"Anne? Burada mısın?"

O kadar hızlı geri çekiliyorum ki neredeyse tökezleyeceğim ve gözlerimi mutfığa açılan kapıya çeviriyorum. "Merhaba tatlım. Neyin var? Uyuyamadın mı? Su ister misin?"

"Connor!" Onun da odada olduğunu fark eder etmez canlanıyor. "Senin de burada olduğunu bilmiyordum!"

"Hey, Squirt."

Önce ona sonra da bana baktı. "Sana içecek bir şeyler alalım, sonra da yatağına dönersin." Belki onu buradan yeterince hızlı çıkarabilirsem, soru sormayacaktır.

"Neden ikiniz de karanlıktasınız?" Bu fikir için çok fazla.

Connor güler ve onu kucağına alır. "Çünkü ışıklar çok parlak. Güneş doğmadan ve hepimiz erimeden önce hepimiz yatağa dönelim."

Hadley kıkırdıyor. "Biz güneşte erimeyiz."

"Erimiyor muyuz?"

"Hayır!" Sesi yüksek ve eğlence doluydu. "İnsanlar erimez, Connor."

"Şuna bak. Bana bir şey öğrettin. Şimdi annen sana içecek bir şeyler getirsın, ben de seni yatırayım."

Bana bakıyor ve dışarı çıkmadan önce göz kırpmıyor.

Sersemlemiş bir halde duruyorum, parmaklarım dudaklarıma dokunuyor, paylaştığımız öpücüğü hatırlıyor ve keşke ben de yiyor olsaydım diyorum.

Başım çok büyük belada.

Nate'in ofisi tam olarak hayal ettiğim gibi, yani Sydney'inkinin tam tersi. Onunki beyaz, gri mobilyalı, modern bir dekora sahipti ve hiçbir şekilde zorba ya da avukatvari bir havası yoktu. Onunki, müvekkillerinin sakin ve açık olmasını istediği davetkar ve temiz bir yer gibi hissettiriyordu. Nate'inkinde ise her şey "bana bakın!" diye bağılıyor.

Çalışma masası odanın üçte birini kaplıyor ve arkada kitaplıklar sıralanıyor. Püsküllü ve koyu renkli büyük, deri bir koltuğu var. Sanat eseri yok, sadece diplomaları ve belediye başkanı ve ilçedeki diğer insanlarla çekilmiş birkaç fotoğrafı var.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Nate sandalyesinde dönüp bana bakarken soruyor.

Sydney kalemine dokunur ve sonra Nate'e bakar. "Hadley'nin hastaneye yatması üzerine onun için alınan güvenlik önlemleri nelerdir?"

kararın okunması."

Başını sallıyor, gözlerini saçmalıyormuş gibi ona diyor. "Gerçekten mi, Syd?"

"Beni Syd'leme. Suçsuz bulunursa ya da hüküm giyene kadar serbest bırakılırsa, onları rahat bırakacağını mı sanıyorsunuz?"

Midemde bir kaya gibi duran çukur ters dönüyor ve içime yeni bir endişe dalgası gönderiyor. Connor'ın da yanımda olmasını çok isterdim ama o da tanık olduğu için benimle aynı anda savcılıkla konuşmasına izin verilmiyor.

Aynı evde yaşadığımız için istesek bir darbe planlayamayacağımızdan değil, ama her neyse.

Nate koltuğunda kayar ve sonra yere bakar. "Bilmiyorum. Sanırım okulda bir şerif yardımcımız olabilir."

"Buna minnettar olurum," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle. "Bunun herkes için zor olduğunu biliyorum. Burası küçük bir kasaba, hepimiz birbirimizi tanıyoruz."

"Fark etmez," diye sözümü kesti Sydney. "Onu, seni ya da başka bir şeyi tanıyıp tanımadığım umurumda değil. O gece gördüğüm şey, Ellie... bunun bir daha asla başına gelmemesini sağlamak istiyorum."

Vücudum üşüyor ve soğuktan korunmak için ellerimi aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Ben de bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Alışmaya başladığım emniyet ve güvenlik, o suçlu bulunmazsa yok olacak.

Bunun da ötesinde, bana tutuklu kaldığı sürenin yattığı süreye sayılabileceği söylendi. Kevin daha önce tutuklanmamış ve tehlikeli biri olarak görülüyor. Tutuklanmış olması Nate ve Sydney'i hala şaşırtmış görünüyor.

"Bunu kimse kontrol edemez, Syd. Benim en büyük endişem duruşma," diye itiraf ediyorum.

Nate dik oturur. "Seni endişelendiren ne?"

Cevaplaması daha kolay olan soru, ne hakkında endişelenmediğim olurdu. Bu süreçte kolay olan hiçbir şey yok. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Elbette senaryoların üzerinden geçtiler ama bu taşta kazınmış bir şey değil. Kevin serbest bırakılırsa, bunun peşini bırakmasına imkan yok. Onun hayatını mahvetmiş olacağım, bu yüzden bedelini ödemem gerekecek.

Ayaklarıma kapanıp özür dilemeyecek. Ona boşanma belgelerini tebliğ ediyoruz, onun kıymetli evinde işleri onun istediği gibi yürütmüyorum. Çiftliği kontrol etmediğimden bahsetmiyorum bile. Tek bildiğim, işçilerin inekleri çaldığı ve umurumda olmadığı.

Önemsediğim şey benim ve Hadley'nin güvenliği. Yani, evet, endişeliyim.

"Her şeyi. Ama ya kanıtlara inanmazlarsa?"

Nate ve Sydney bakışırlar ve sonra Nathan konuşur. "Gidişatı kontrol edemem, Tanrı biliyor ya, keşke edebilseydim. Yapabileceğim tek şey gerçeği bildiğim en iyi şekilde sunmak. Resmi çizeceğim ve görmelerini umacağım. İşte bu yüzden birçok görüşme yapacağız ve birçok şeyi yeniden ele alacağız. Bir dava oluşturmak için dört ayım var."

"Bu bana inanmayabilecekleri gerçeğini değiştirmez."

Sydney araya giriyor ve elimi tutuyor. "Hikâyeniz sona göre değişmez. Gerçeği söylemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok Ellie. Sen cehennemi yaşamış güçlü ve güzel bir kadınsın. Hadley için yapman gerekeni yaptın. Ona güç ve cesaretin nasıl bir şey olduğunu gösterdin. Karar bunu değiştirmez. Tüm bunlara hazırlanmak için birkaç ayımız var, bu yüzden suçlamalardan aklanırsa, seni güvende tutmak için bir planımız olacak."

Yüzümden bir damla gözyaşı dökülüyor çünkü onun söylediği bu sözler her şey demek. Yine de onlara inanacağımı hiç sanmıyorum. O kadar uzun süre gerçeğimin önemli olmadığını düşündüm ki. Gördüm ki

kendimi zayıf ve aptal olarak gördüm. Başkalarının benim hakkımda söyledikleri ne olursa olsun, bunu hak ettiğimi düşündüm.

Onunla evlenmemem gerektiğini biliyordum.

Onunla evlenmeden önceki gece başka bir adamla yattım çünkü bir parçam dışarı çıkmak istiyordu. Bunu kaldıramayacak kadar güçsüzdüm.

Kalktım, giyindim ve Connor'ı riske atmadan oradan ayrıldım.

Şimdi bana bak.

Parmaklarım akmaya devam eden gözyaşlarımı siliyor. "Çok korkuyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum ama çok cesursun."

"Sadece bu değil... çok uzun zamandır bana istediği her şeyi yaptırabiliyor. Sanki oynadığı hastalıklı bir oyun gibi ve bu beni aptal ve savunmasız hissettiriyor ve ya o gün dışarı çıkarsa?" diye soruyorum. "O zaman ne olacak?"

Sydney'nin gözleri endişeyle ama aynı zamanda kararlılıkla dolu. "O zaman güvende olduğunuzdan emin olmak için hepimiz etrafta olacağız. Endişelenmene gerek yok çünkü Connor sana ya da Hadley'e zarar vermeye çalışan herkesi öldürecek."

Başımı kaldırıyorum, korku beni öyle sıkı kavırıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Ben de bundan korkuyorum. Yarattığım karmaşa yüzünden başka birinin hayatını mahvedeceğim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ELLIE

I Çimenlerin arasında yürüyorum, hedefime yaklaştıkça çiy bacaklarıma yapışıyor. Erken uyandım ve Connor ile Hadley çoktan ahırda çalışmaya başladıkları için, ihtiyacım olan bir şeyler almanın zamanı geldi diye düşündüm.

En sevdiğim insanlardan tavsiyeler.

Buraya gelmeyeli yıllar oldu. Parçalanmış hayatımı elimden gelen en iyi şekilde bir araya getirmeye çalışarak geçirdiğim zaman. Günler geçtikçe, zaman akıp gittikçe ve dünyam düşündüğümünden daha karmaşık hale geldikçe, bir şey hep sabit kaldı. Bu insanları seviyorum ve onların da beni sevdiğini biliyorum.

Yoldan topladığım beyaz papatya demetini tutuyorum, yaklaştıkça ellerim titriyor. Temiz sabah havasının kokusu etrafımda dönüyor, çimen ve biraz da inek kokusu kaçınılmaz.

Yine de onları sekiz yıl önce gömdüğüm güne geri döndüm.

O gün burada yalnız ve üzgün bir şekilde durdum, sanki hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi hissettim. Ve öyle de olmadı. Öldükleri gece hayatımı sonsuza dek değiştirdi.

O kişi ailemi ve geleceğimi çaldı.

Şimdi onları geri alacağım.

Sadece birkaç adım sonra isimlerinin kazılı olduğu plakaları görebileceğim. Küçük, basit ve

Benim için çok değerli olan iki kişinin dinlenme yerlerini işaretledim.

Duruyorum, aşağı bakarken kalbim hızla çarpıyor.

Çimenler öyle büyümüş ki isimleri zar zor seçebiliyorum ama üzerlerinde kurumuş bir buket çiçek var. "Merhaba anne," diyorum çömelerek, asla unutulmaması gereken şeyi ortaya çıkarmak için bıçakları koparıırken. "Biliyorum uzun zaman oldu ve ... şey ... çok şey oldu. Umarım yukarıdan izliyorsundur ve mükemmel bir kızın büyükannesi olduğunu biliyorsundur. Adı Hadley çünkü-" Annemin adı Hadley Joanne Cody'nin harflerini takip ederken konuşmayı kesiyorum. "Sanırım nedenini tahmin edebilirsin. Hâlâ yanımda olmana ihtiyacım vardı. Bana seni hatırlatıyor. Zeki, komik ve kocaman bir gülümsemesi var. Babam da onu çok severdi, en az onun kadar meraklı ve zeki. Sen de onu severdin. İkiniz de severdiniz. Ama benimle o kadar gurur duyacağından emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Görüyorsun ya, bana aile ve saygı hakkında öğrettiğin her şeyden kaçtım. Sanırım bu yüzden buradan bu kadar uzun süre uzak kaldım. Aptal olduğumu düşüneceğinden emindim. Yaptığım seçimler yüzünden kendi kalbim kırılıyordu ve buraya gelmek gidebileceğim son yerdi, ama aptaldım anne. Sen beni yargılamazdın. Bana yardım ederdin."

Annem bu dünyadaki en iyi insandı. Başka her şeye rakip olabilecek bir yoğunlukla severdi. Hadley'e karşı da öyle olmak için çok uğraştım. Onu son günümümüş gibi sevmek için. Pek çok kez, gerçekten öyle olabileceğinden korktum ve ona duyduğum sevginin o kadar güçlü olduğunu bilmenin onu atlatmasını sağlayacağını umdum.

Kendi annem de beni bu kadar çok severdi. Ve ben hala onun için doğru olanı yapmadım.

"Özür dilerim anne. Senin gibi güçlü olamadığım için üzgünüm." Babamın yattığı mezarlığa bakıyorum. "Senin gibi bir adam bulamadığım için üzgünüm baba."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Korktuğum ve birini değiştirebileceğime inanmak istediğim için özür dilerim. Özür dilerim.

Seni götüren kişinin serbest kalmasına izin verdiğim için. O arabayı kimin kullandığını bilmiyorum ama asla unutmadığımı bilmeni istiyorum."

Bir süre için umudum vardı. Ancak polis ellerinde kazayla ilgili herhangi bir bilgi ya da hasar raporu olmadığını söyleyince dosya kapandı.

Kalbim gibi.

"Sana anlatacak çok şeyim var." Sesim titriyor. "Beni daha iyisini yapmam için yetiştiren insanlara bir tür itiraf. Kevin'la evlendim, sana evlenmeyi düşünmediğimi söyledikten sonra bile. Senin umduğun gibi biri olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Sanırım üniversitedeyken bile içinde karanlık bir şeyler olduğunu biliyordum. Şimdi, ben ... şey ... değişiklikler yapıyorum. Senin gurur duyacağın değişiklikler."

Hadley benim durumumda olsaydı ne derdim diye düşünmeye çalışıyorum. Annemin elini benimkinin üzerine koyup sıkacağını biliyorum. Bana akıllı olduğumu ve ne yapmam gerektiğini bildiğimi, sadece şimdi yapmam gerektiğini söylerdi.

"Kevin'dan boşanmak için dava açtım, çünkü o ..." Bir damla gözyaşı oluşurken sesim titriyor. "Bana vurdu. Beni öldürebilirdi ama Connor yüzünden yapamadı. Buraya son geldiğimde sana ondan bahsetmiştim ama adını bilmiyordum. Eminim sürekli ondan bahsettiğim için onunla evleneceğimi düşünmüştür. Bir de Hadley'nin babası olma ihtimali var ki bu da bambaşka bir şey."

O gece Connor'dan ayrıldıktan sonra buraya geldim. Hissettiklerimi bir başkasına asla anlatamayacağımı bilerek ruhumu aileme açtım. Utanmıştım ama aynı zamanda umutla doluydum. Onlara beni nasıl kucakladığını, bana nasıl değer verdiğini ve artık nasıl iyi olacağımı anlattım.

"O geri döndü ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onu düşünmeden edemiyorum. Ona yakın olmak istiyorum. Kendimi gün boyunca onu hayal ederken buluyorum ve geceleri onu tekrar öpmeyi düşünerek huzursuz oluyorum. Bu duyguları hissetmek için çok erken olduğundan endişeleniyorum." Elim ona doğru hareket ediyor

ve delirip delirmediğimi merak ediyorum. Connor ve ben birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama yine de sanki dünyada beni daha iyi tanıyan başka kimse yokmuş gibi. Sabırlı, şefkatli ve nazikti. Beni istediğini biliyorum, bunu gözlerinde görebiliyorum ama o bununla savaşıyor.

İkimiz de biliyoruz.

"Onu önemsiyorum anne. Onun da beni önemsedini biliyorum ama ya onun hakkında yanılıyorsam? Ya Hadley onun değilse bizi istemezse? Ya Hadley'nin onun olduğunu öğrenirse ve bir aile istiyorsa ama ben çok kırıldıysam? Bu çok fazla ve korkuyorum. Tanrım, aynı hataları yapmaktan çok korkuyorum, ama . . . Ona daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyorum. Ve beni en çok korkutan da bu. Keşke burada olup bana ne yapacağımı söyleseydin anne."

"Benden kaçıyor musun?" Ayın karşısında dururken Connor'ın derin sesi irkilmeme neden oluyor.

Kalbim duracak gibi olduğunda başımı sallıyorum. "Senin benden kaçtığından daha fazla değil."

Hadley iki saat önce yattı ve Connor çiftlikte bir şeyler yaparken ben de kağıtlarla uğraştım. Dün geceki öpüşmeden bu yana birbirimizi arada sırada gördük, ama sanki birbirimizin yörüngesinde dönüyormuşuz da dönmeyi durduramıyormuşuz gibiydi. Onunla konuşmak istedim ama ne zamanımız oldu ne de Hadley buralardaydı.

Beni burada bulmasını umuyordum, böylece aramızda ne olduğunu çözebilirdik.

"Ahh, işte burada yanılıyorsun. Öyle bir şey yapmıyorum, Angel. Sadece çalışıyorum ve bu lanet ahırını onarmaya çalışıyorum, böylece inekleri taşıyabiliriz, ki ustabaşın bunu hafta sonuna kadar yapmam gerektiğini söyledi."

Rüzgar esiyor, saçlarımı yüzümün önüne itiyor ve omuzlarıma dolanmış battaniyeyi çekiyorum.

biraz daha sıkı. Yakında kar yağacak ve sığırları daha yakın bir meraya taşımak mantıklı olacak.

"Nasıl oldu da bir süt çiftliğinde büyüdünüz ve çiftliği işletmekle ilgili hiçbir bilgi edinmediniz?"

Connor aradığım o havalı tavırla omuz silkiyor. "Bir gemide yaşamak ya da işletmek gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden önemsedığım bir bilgi değildi."

Sanırım bu mantıklı. "Bana çocukluğunu anlatır mısın?"

"Pek bir şey yok."

Başım yana eğildi. Buna bir an bile inanmadım. "Burada üç ağabeyinle birlikte büyüdün. Bana anlatabileceğin bir şeyler olmalı."

Yaklaşıyor, gözleri önümüzde uzanan tarlalara bakıyor. "Şuradaki ağacı görüyor musun?"

"Evet."

"Kardeşim beni Süpermen'in soyundan geldiğime ve uçmanın kanımda olduğuna orada ikna etti. Ayrıca bana bir şişe kriptoniti olduğunu ve uçma konusunda şansımı denemezsem öleceğimi söyledi."

Bir kez gülüyorum ve ağzımı battaniyeyle kapatıyorum. "Peki sen uçtun mu?"

Öfkelendi. "Hayır, burnumu ve iki kaburgamı kırdım. Ama"- Connor'ın sırtışı büyüyor-"Sean'ın bana bunu yaptırdığı için yediği dayak neredeyse buna değerdi. Yemin ederim üç gün boyunca oturamadı."

"Çocuklar," diyorum hışımla.

"Hiçbir fikriniz yok. Kasabada cehennem azabı çekerdik. Annem özür dileyerek ve bizi daha iyisini yapmamız için yetiştirdiğine yemin ederek dolaşırdı. Ama ellerinde çok fazla zaman ve vahşi hayal güçleri olan dört çocuk, annemin kontrol edemediği bir karışımdı."

Onunla ilgili bu tür hikayeler duymaya bayılıyorum. "Keşke kardeşlerim olsaydı."

"Keşke yapmasaydım."

"Bu koca çiftlikte başını belaya sokacak kimse olmasaydı çok yalnız kalırdın."

Connor başını yana eğiyor. "Belki de haklısın. Kardeşlerim gittiğinde benim için çok zor oldu. Burada sıkışıp kalmıştım.

-Ve bundan nefret ederdim. Gerçi annem hayatta olsaydı belki de böyle olmazdı."

"Nasıl öldü?" Soruyorum ve hemen geri almak istiyorum.

Connor'ın annesinden bahsederken gözlerindeki acıyı hatırlıyorum ve ben de kendi annemi düşündüğümde kendi acımı biliyorum. Bir ebeveyni kaybetmek zordur. Onlar sizi yarattı, sizi olduğunuz kişi haline getirdi ve artık orada olmadıklarında, sanki tüm varlığınızın bir parçası gitmiş gibi oluyor. Ben her ikisini de bir anda kaybetmenin sıkıntısını yaşadım. Ne bir veda ne de ihtiyacımız olan şeyleri söyleme şansı vardı. Benim bir kapanışım yok ve her ne kadar rahatlatıcı olmasa da Connor'ın bir kapanış yapmasını umuyorum.

"Kanser. Hızlı ve şiddetliydi. Öğrendik ve sonra sanki gözümü kırptım ve o gitmişti. Kardeşlerim ve ben . Ama babam," sesi yumuşak ve acı doluydu, "o gün onu da babamın yanına gömdük, sadece bedeni çukura girmede. O asla eskisi gibi olmadı ve sahip olduğumuzu sandığımız hayat da eskisi gibi olmadı."

Uzanıp elini elime aldım. "Trajedi yaşandıktan sonra hiçbirimizin sahip olduğumuzu düşündüğümüz hayata geri dönebileceğimizi sanmıyorum. Biri ya da bir şey onu bizden koparıyor ve biz de sürüklenip gidiyoruz."

Gözleri midemin sıkışmasına neden olan bir yoğunlukla benimkileri izliyor. "Hala sürükleniyor musun, Ellie?"

Başımı salladım. "Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum." "Neden sanmıyorsun?"

"Çünkü bana izin vermiyorsun."

Elini kaldırıyor, bana bakarken yanağımı avuçluyor. "Seni tekrar öpmeme izin verecek misin?"

Bu anı hem istedim hem de kaçındım. Arzu ve korku beni eşit derecede parçalara ayırıyor. Onu tekrar öpmek, dudaklarını dudaklarımda hissetmek ve kendimi o ana bırakmak istiyorum. Sonra da, eğer daha fazlasını umut etmeme izin verirsem ve onu kaybedersem, bunun beni zaten kırılmış olduğumdan daha fazla kıracağından endişeleniyorum.

Ama benim kararlılığım o kadar güçlü değil.

Ona direnmek nafile ve direnmek istediğimi söylerken sadece kendime yalan söylüyorum. Onun olmak kadar istediğim başka bir şey yok.

Bu yüzden korkumu bastırıp geriye kalan tek önemli soruyu soruyorum. "Bana zarar verecek misin Connor?"

"Asla."

Ve ben ona inanıyorum.

"O zaman, evet, beni öpmene izin vereceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

CONNOR

I Fikrini değiştirirse diye bir süre bekledim. İlk öpücük her şeydi ama korkudan kendimi tutamıyordum, kendimi dizginleyemiyordum. Bu sefer, ben Sanırım kendimi tutabilirim.

Ama deneyeceğim.

O istediğim ve ihtiyacım olan her şey ve burada. Onu kollarıma almak, başına gelen her kötü şeyi unutana kadar öpmek ve ona sahip olması gereken her şeyle dolu yeni anılar vermek istiyorum.

Her şeyi istiyorum ve bunu onunla istiyorum.

Yavaşça diğer elimi kaldırıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Bir ay önce tenini çürüten morluklar gitmiş, geriye sadece içinde korkuya dair hiçbir iz olmayan muhteşem mavi gözleri kalmış. Her gün biraz daha iyileşiyor ve umarım her gün ona nasıl bir adam olduğumu gösteririm.

Onu incitmeyeceğim. Vermek istemediği bir şeyi asla almayacağım. Ona sadece değer vereceğim çünkü o lanet bir melek.

Dudaklarımız birbirine yaklaşıyor, her nefesimi o ana veriyorum. Eğildiğinde vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

Onu öpmeden hemen önce, "Hatırladığım her şeysin ve hazırlıklı olduğum hiçbir şey değilsin," diyorum.

İlk başta yavaş davranıyorum, sadece dudaklarımızın birbirine değmesine izin veriyorum ve ona duyduğum delice arzuyla onu korkutmak istemiyorum. I

Kendimi kontrol altında tutuyorum, aldığım eğitimin her zerresini kullanıyorum. İhtiyacı olan şey sabır ve ona bu kadar yakinken hissettiğim son şey de bu.

Elleri sırtımdan yukarı kayıyor ve battaniyenin omuzlarından düşmesine neden oluyor. Ve sonra onu çok istediğim gibi öpüyorum. Dilim onun kine doğru kayıyor ve onun tadı ölmek istememe yetiyor.

Burası cennet.

İşte bu yüzden o bana gönderilmiş bir melek. Onunla ilgili her şey mükemmel.

Ellie'yi uzun zamandır hayal ettiğim şekilde öperken kendimi durduramayarak inliyorum. Onu içime çekerken dillerimiz birlikte hareket ediyor. Bana ne yaptığından haberi yok ve bazı açılardan umarım hiç haberi olmaz.

Ellie düşüncelerimi ve hayallerimi tüketiyor. Sadece bir gülümseme tüm dünyamı ateşe verebilir. Çok uzaklaştım ve nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Bir an burada, nefret ettiğim bu lanet kasabada, hayaletlerle çevriliyken, bir an sonra o ve Hadley orada olduğu için evimden hiç çıkmak istemiyordum.

Geri çekilip alnını benim kine yaslıyor. "Beni böyle öptüğünde düşünemiyorum."

"Düşünmeni değil, hissetmeni istiyorum."

Mavi gözleri benimkilere dikiliyor ve kırılganlığı beni alçaltıyor. "Bu her zaman benim düşüşüm oldu. Aklımı daha fazla kullansaydım, asla içinde bulunduğum konuma gelemesdim."

Ellie geri adım atıyor ve onu kendime karşı tutmak istesem de gitmesine izin veriyorum. İkimizin de şeytanları var ve uyandıklarında onları tekrar susturmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

"Seçimlerinizi elinizden almak istemiyorum."

Çabucak döner. "Anladığımı sanmıyorum. Aynı hataları tekrar yapmam Connor. Benim için doğru olmadığını bildiğim bir adamla ilişkiye balıklama atladım. Beni incitmesine izin verdim. Asla yapmamam gereken bir şekilde ona üzerimde güç verdim. İçimde bir şeyleri kırdı, güvenimi

onarılabileceğini bilmiyorum. Asla bütün olamayacağım ya da biraz hasar görmemiş bir kadın olamayacağım."

Ona doğru ilerliyorum, geri duramıyorum ama kendimi ona dokunmaktan alıkoyuyorum. "Zarar görmüş parçaların olması umurumda değil. Her santiminin yara bere içinde olması umurumda değil. İnan bana, benim de öyle parçalarım var ki, onları düzeltmek için mucize gerekir. Mesele mükemmellik ya da bütün olmak değil, mesele senin sen olman."

Ellie başka tarafa bakarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sen böyle şeyler söylüyorsun ve ben düşmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Düşersen, seni tutarım."

"Ya seni de yanımda götürürsem?"

"Yaralanmaman için seni koruyacağım."

"Peki ya bu süreçte yaralanırsan?" Ellie'nin sesi ancak bir fısıltı.

"Ben halledebilirim." Biraz daha yaklaşıyorum, elimi kaldırıp saçının diğer tarafını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Başa çıkamayacağım şey sana ya da Hadley'e acı çektirmek. Seni mutlu etmek istiyorum Angel, ağlatmak değil."

Avuç içim çenesini kavrarken parmakları bileğimi sarıyor. Ama dokunuşumu geri çekmiyor. "Sadece sen beni öptüğünde kendimi unutuyorum. Bunun olmasına izin veremem."

Dudaklarımı alnına yaslıyor, onu rahatlatmak için ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Kendini unutmasını istemiyorum, sadece etrafındaki şeyleri unutmasını istiyorum. Ona güç ve özgürlük vermek istiyorum.

Tam ağzımı açacakken başını kaldırıp konuşuyor. "Seni istiyorum Connor. Sanırım seni hep istedim, ama sahip olduğum şey bu değildi. O gece ayrıldım ve son sekiz yıl yaşanmamış gibi davranamayız. Hadley'nin senin olduğunu öğrenirsen geri çekilemeyeceğinden endişelendiğini biliyorum, ben de eğer bunu yapmazsak ilerleyemeyeceğimden endişeleniyorum."

Kalbim göğsüme çarpıyor. "Olsa da olmasa d a fark etmeyecek."

"Benim için önemli."

Ben de bundan korkuyorum. Kevin'in Hadley'nin babası olduğunu öğrenirse benden uzaklaşır mı? Hadley'i isteyeceğinden korkup kaçacak mı? İkisini de korumak için kimseye söylemeden çekip gidecek mi? Eğer yaparsa bununla başa çıkamam. Onun bizim olmasını istiyorum. O gece öyle mükemmel bir şey yaratmış olsun ki artık aramızda yaşasın istiyorum. Ancak, eğer onun için önemliyse, ona istediği cevapları vereceğim, sonuçları ne olursa olsun.

"İhtiyacın olan bu mu?" diye sordum. "Sanırım öyle."

"O zaman . . . Eğer seni mutlu edecek ve güvende hissettirecek şey buysa yarın sınava gireceğim."

"Öyle. Öyle ya da böyle bilmek istiyorum."

"Senin için her şeyi yaparım, Ellie."

Ellie kendini bana doğru fırlatıyor, kolları boynuma dolanıyor ve ben de bizi sabitleyip onu kollarımın arasına alıyorum. Bir an sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi ve tüm endişelerim yok oldu.

Belki de haklıdır, arkamızda bıraktıklarımızla yüzleşmezsek yolumuza devam edemeyiz. Tanrım, eğer bu doğruysa, açmam gereken bir sürü bagajım olacak.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ELLIE

I Çok yorgunum. Bugün işte çılgın bir gündü. Konfor alanımdan çıkmaya ve diğer öğretmenlerle tanışmaya çalışıyorum ama sosyal becerilerim berbat. Eğer onlar Çocuklarım var, konuşmaya katacak bir şeyim yok.

Bugün alışverişten bahsediyorlardı ve ben de denedim. Gerçekten denedim. Ama başarısız oldum ve karnım ağrıyormuş gibi yapıp yemek yemek için sınıfıma saklandım.

"Connor?" Eve girerken seslendim. "Hadley?"

Kimse cevap vermiyor.

Belki ikisi de yine traktör üzerinde çalışıyordur. Connor dün gece ahırını bitirdi ve bir sonraki adımda ekipmanları çalıştırması gerektiğini söyledi. Yapılması gereken o kadar çok tamirat var ki, kardeşleri altı aylık cezası bitmeden bunların yarısını bile bitirmesini nasıl bekliyor bilmiyorum.

Altı ay bile olmadı.

Saldırıya uğramamın üzerinden neredeyse iki ay geçti. Zaman farkında bile olmadan azalıyor. Zaman dolduğunda ne olacak? Kalacak mı, gidecek mi? Ben kalacak mıyım yoksa gidecek miyim bu da başka bir soru. İki sorunun da cevabı bende yok.

İçimi çekiyorum çünkü şu anda bunların hiçbirisiyle yüzleşmeye hazır değilim. Tezgâhtan postaları alıyorum ve faturaları, hiç değiştirmedığım hesabıma ait banka ekstremi

ve sonra son zarfı atmadan önce durun.

DNA testi sonuçları.

Zarfı aldım ve odama koştum. O olmadan açamam. Yine de burada oturup bakmadan edemem. Hadley benim kızım ve bu onun tüm hayatı, ama ya sonuçlar umduğum gibi çıkmazsa?

Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum ama yine de berbat olurdu. Şimdi burada ve sonuçları ne olursa olsun üstesinden gelebileceğimi düşünürken . . . belki de yanılmışımdır. Connor'ın onun babası olmasına hazır mıyım? Kevin'ın onun bir parçası olabileceğini Kevin onun bir parçası olabilir ve ondan asla kurtulamayız. Burada tehlikede olan çok şey var.

Kendime tavşan deliğinden aşağı inme izni vermek yerine, kendimi tutmaya zorluyorum. Connor iyi bir adam ve zorlamayacaktır, bundan eminim. İsteyebilir ama asla Hadley'i ya da beni incitecek bir şey yapmayacaktır. Bu test ne derse desin, yolumu bildiğime inanmak zorundayım.

Boşanacağım ve hak ettiğim hayatı yaşamaya başlayacağım. Connor'ın bunun bir parçası olup olmaması önemli değil. Paramı biriktiriyorum, sevdiğim bir işte çalışıyorum ve bir şekilde müstakbel babamla yaşıyorum çünkü evim kızımın on dakikadan fazla kalamayacağı kadar korkutucu. Evet, artık her şeyi topladım.

Yatağa oturuyorum, yüzümü tavana doğru eğiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu iş bende. Adım adım ilerlemem gerekiyor. Birincisi kızımı ve Connor'ı bulmak, onu kızımdan uzaklaştırmak ve sonuçları açmasını sağlamak. Sonra çıldırabilirim.

Bunların hiçbirini yerine, elimi yere koyuyorum ve yorganı hissetmiyorum ama sateni buluyorum. Ne?

Ayağa kalkıp aşağıya baktığımda, evimdeki dolapta asılı duran siyah saten elbisemi görüyorum. Sahip olduğum tek güzel şeydi ve onu da sadece çok özel günlerde giymiştim. Kevin dikkatleri üzerime çekebileceğim için güzel giyinmemi istemedi.

"Nedir bu?" Notu elime aldığımda sordum.

Ellie,

Akşam 8'de buluştuğumuz barda buluşalım. Hadley bu gece Syd'le, her şey yolunda. Biraz zamanı hak ediyoruz. Sadece biz.

Connor

"Tam olarak neyin peşindesin Connor Arrowood?" Notu göğsüme bastırırken yüksek sesle soruyorum. Her ne olursa olsun, daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şey yaptı.

Denedim.

Dışarı çıktığımda evin önünde park halinde duran siyah Town Car'dan inerken çok heyecanlıydım. Oldukça etkileyici ve çok düşünceliydi. Elbisemi düzelttim ve saçlarımı geriye attım. Notu yedi buçuğa kadar bulamadığım ve oraya gitmemin yaklaşık yirmi dakika süreceğini bildiğim için hazırlanmak için acele ediyordum.

Yine de acele etmeme rağmen yaklaşık on beş dakika geç kaldım. DNA testinin sonuçlarını içeren zarf çantamda ve konuyu ne zaman açacağım konusunda endişeliyim.

Kaldırıma çıkıyorum ve zamanda geriye gidiyorum. Tam olarak hatırladığım gibi. Bar eski, neon tabelası hâlâ kısmen yanıyor ve BAR yerine AR yazıyor. Pencereilerin tamire muhtaç eski panjurları var ve müzik buraya gelenlerin hüznünü anlatan alçak bir taşra sesi.

Ama içimde hüznü beni beklemiyor, Connor bekliyor.

Onu görmek için aniden heyecanlanarak kapıyı itiyorum ve karşımdakini gördüğümde nefes alamıyorum.

  erideki tek kişi Connor, başka müşteri ya da barmen bile yok.   erisi temizlenmiş ve odanın her tarafında yanan mumların kokusu altında hafif bir  am ve limon kokusu var. Dans pistinin ortasında bir masa örtüsü, iki yer takımı ve bir buket g lle donatılmış küçük bir masa var. Gülümseyip beni izlerken eli sandalyenin arkasına rahatça dayanıyor.

"Geç kaldın."

Ben de gülümsüyorum. "Yeterince haber alamadım."

Bana doğru ilerlemeye başlıyor, acelesi yok ama çok yavaş da değil. Adımları kendinden emin, sanki biraz zaman alsa da boşalacağımı biliyormuş gibi. " ok güzel görünüyorsun."

"Sen de  yle. Yani, yakışıklı. Yakışıklı görünüyorsun," diye düzeltiyorum.

Beni rahatsız eden tüm endişeler yok oldu. Connor sadece yanımda olarak hepsini uzaklaştırıyor. "Gerçek bir randevumuz olsun istedim."

"Anlıyorum. Genelde biri kıza sorar, değil mi?"

Önümde durduğunda omuz silkiyor. "Aramızda tipik bir şey olduğunu sanmıyorum Angel."

Bu konuda haklı.

Connor'ın eli kolumdan yukarı doğru kayıyor ve başparmağı  eneme değmeden önce tüylerimi diken diken ediyor. "Kendini kaybetme." Sesi alçak ve uyarıcı bir tonda. "Seni  peceğim ve ikimizden birinin kontrolü elinde tutması gerekiyor."

Nefeslerim arka arkaya geliyor ve söylediklerine tam olarak ayak uyduramıyorum. Kontrol m ?  p şmek mi?

Ben daha fazla d ş nemeden dudakları dudaklarıma yapışıyor. Beni önce usulca öpüyor, tatlı tatlı, ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden olan yavaş öpücükler. Omuzlarına tutunuyorum, desteğe ihtiya ım var çünkü eridiğime yemin edebilirim.

Sonra öpücük daha da yoğunlaşıyor ve artık hangi gezegende olduğumdan bile emin değilim. Kendimi ağırlıksız hissediyorum, var olan tek şeyin o olduğu bir arzu denizine doğru süzülüyorum.

Müzik gitti, bar kayboldu ve sadece ikimiz kaldık.

Ağızlarımız birlikte hareket ediyor, sert ya da muhtaç değil, ama keşifsel - sanki şimdiki zamandan başka zamanımız yokmuş gibi. Bu büyü, harika ve asla bitmesini istemiyorum. Dudaklarımı onun için açtığımda kalp atışlarımın sesi kulaklarımı dolduruyor. Dili dudaklarımda eriyor ve ben inliyorum.

Tanrım, bu şekilde öpmek suç.

Başımı yana yatırarak ona daha iyi erişim sağlamam için beni zorluyor ve ben de bunu özgürce yapıyorum. Bu öpücüğün sonsuza dek sürmesi için her şeyden vazgeçebilirim.

Dudakları boynumu öpmek için aşağı inerken parmaklarım omuzlarına gömülüyor. Boğazımın çukuruna yumuşak bir öpücük daha kondurmadan önce tenime karşı "Aklını koruman gerekiyordu," diyor.

"Seni öpmek bana ne yapıyor biliyor musun?"

Doğruldu, kibirli yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı. "Evet ve sonuçları beğendim."

Sırıtiyorum ve bir adım geri atıyorum, biraz yalpalıyorum, bu da onun daha da sırtmasına neden oluyor. "Kendine dikkat et."

"Evet, sen de kendine dikkat et. Rol yapmak istediğin kadar etkilenmemiş değilsin."

Connor kıkırdıyor, gırtlaktan gelen derin bir ses onu tekrar öpmek istememe neden oluyor.

"Öyle olduğumu hiç söylemedim. Konu sen olunca, Ellie, kendimi hiç tutamıyorum."

"Bence itiraf etmek istediğinden çok daha fazlasına sahipsin." Tek kaşını kaldırıyor. "Nasıl yani?"

"İki aydır senin evindeyim ve sen beni öpmekten başka bir şey yapmadın."

Kelimeler ağızımdan çıktıktan sonra kendimi tokatlamak istiyorum.

"Daha fazlasını yapmamı mı istiyorsun?"

Evet. Hayır. Hayır. Bilmiyorum. "Yapmamalıyım ve bu yüzden yapmadığına sevindim. Teknik olarak hâlâ evliyim ve bir yanım bu nedenle sahip olduğumuzdan daha fazlasını yapmamızı istemiyor." Yaşadığım onca şeyden sonra cennetteki herhangi bir Tanrı'nın beni anlamayacağını sanmıyorum. Yine de bunun daha çok yeni bir şeye başlamak olduğunu düşünüyorum. Connor'la olan ilişkimin hiçbir zaman kara lekeler taşımasını istiyorum.

Yıllar önce birlikte bir gece geçirmiştik ve bunu asla yapmamalıydım.

"Hayır, bu ..." Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Bunların hiçbirinde iyi değilim, o yüzden lütfen bunu söylediğimi unutun."

Otururken "Lütfen açıkla," diye ısrar ediyor.

"Bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda, bunun doğru olmasını istiyorum. Koca yok, sır yok, kafamızı kurcalayan şeyler yok. Sen ve ben her şey olalım istiyorum."

Elini masanın üzerine uzatıyor ve ben de elimi onun elinin içine koyuyorum. "Sana sonsuza dek seni bekleyeceğimi söylemiştim ve bunda ciddiym. Bu sekiz yıl benim eğitim görevimmiş gibi hissediyorum."

Gülümsemeye çalışıyorum ama kendimi aptal gibi hissediyorum. "Özür dilerim."

"Ne için üzgünsün?"

"Boşanmam sonuçlanana kadar beklememiz gerektiğini söylüyorum."

"Bana şunu söyle, seni öpebilir miyim?" "Evet."

"Sana sarılabilir miyim?" Başımı salladım. "Tabii ki."

"Çıkabilir miyiz?"

"Umarım çıkarız."

Connor gülümser. "O zaman, sen daha fazlası için hazır olana kadar, sadece bunu yapacağız. Acelem yok."

"Peki altı ayın dolduğunda ne olacak?" diye sordum. "O zaman karar veririz."

Neden başka bir şey umduğumu bilmiyorum. Ondan daha

fazlası için söz vermesini beklemek haksızlık olur ve vermediği için gerçekten minnettarım. Connor bana her zaman doğruyu söyler. Oyunlarla başa çıkamayacağımı bildiği için bana karşı dürüst.

"Tamam, bir yolunu buluruz," diyorum dayanışma içinde.

"Bu gece ilk resmi randevumuz var ve sana kur yapmayı planlıyorum."

Arkama yaslanıyorum ve elimi uzatıyorum. "Elbette, kur yap."

Yemek harikaydı. Connor ve ben gülüyoruz, gençliğimize dair hikâyeler anlatıyoruz ve güzel zamanlardan bahsediyoruz. İkimiz de ağır konulardan uzak durduk ve birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık. Barda bize evden getirdiği tabaklarda meze olarak mozzarella çubukları, ana yemek olarak çizburger ve garnitür olarak da patates kızartması servis ettirdi. Çok şirin, düşünceli ve kesinlikle mükemmeldi.

Oturmuş çölü beklerken Connor, "Bana aileden bahset," diyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. İnanılmazlardı, gerçekten harikaydılar. Trajik bir şekilde öldüler ve ne olduğu hala bir muamma."

"Bir gizem mi?"

Başımı salladım. "Onlara çarpan arabayı asla bulamadılar, bu yüzden dava kapandı."

"Çok özür dilerim." Sesi empatiyle doludur.

İlk defa bu kadar üzgün hissetmiyorum. İyileşmenin farkına varmadığınız şekillerde gerçekleşmesi çok komik. Önceden onlar hakkında konuşmak beni depresyona sokardı ama şu anda kötüyü değil iyiyi hatırlamak istiyorum. Her zaman öldükleri zamanki hallerine geri dönmekten yoruldum.

"Çok uzun zamandır sıkışmış durumdayım ve ... Bilmiyorum. Sanırım annemle babamın birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini unutmuşum. Bazen izlemek neredeyse iğrenç oluyordu. Babam sürekli onu öpüyordu." Bir kez güldüm. "Bir keresinde mutfağa girdiğimde onu duvara yasladığını hatırlıyorum. On altı yaşındaydım, yani ne yaptıklarını tamamen biliyordum."

Connor gülümsüyor. "Tanrı'ya şükür bunların hiçbirini görmedim. Bana göre annem yeniden doğmuş bir bakire olarak öldü."

Çok aptal. "Bana babanın ona olan sonsuz sevgisinden bahsettiğine göre, bunun doğru olmadığını tahmin ediyorum. Ayrıca, beş yıl içinde dört erkekle birlikte olmuş. Bu çok fazla seks demek."

Yüzü buruşuyor. "Hayır, birer kez oldu ve bir daha hiç dokunmadılar."

"Birlikte olsaydık bunu mu isterdin?" Parmaklarım avucuna doğru kayıyor.

Boğazını temizliyor. "Hayır. Sana sahip olduğumda, Ellie, sen de benimle daha fazla zaman geçirmek isteyeceksin."

"Öyle mi?"

Ondan zerre kadar şüphe ettiğimden değil. Onu şimdi istiyorum. Ona dokunmak, onu öpmek, bırakmadığım bir uyuşturucu. Sonunda tekrar seviştiğimizde nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

"Kesinlikle."

"Bu mücadeleyi dört gözle bekliyorum."

Connor ayağa kalkıyor ve masanın etrafına geliyor. "Dans etmenin giysilerinizle seks yapmak gibi olduğunu söylerler."

"Öyle mi?"

"Evet. Benimle dans eder misin?"

"Şimdi mi? Ama müzik yok."

Elini uzatırken sırtlıyor. "Buna ihtiyacımız yok."

Elimi onun elinin içine koyuyorum ve dans pistinin büyük bir kısmını kaplayan masadan biraz uzaklaşıyoruz. Connor durdu ve ben kollarına girdim. Birlikte sallanıyoruz, yanaklarımız birbirimizin yanaklarına yaslanıyor, kollarımız birbirine tutunuyor. O haklıydı. Müziğe ihtiyacımız yoktu.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu anı hafızama kaydediyorum. İşte buradayız, yıllar önce tanıştığımız barda, tıpkı o gece yaptığımız gibi dans ediyoruz.

Her şeyi hissediyorum, vücudunun sıcaklığını, beni güvende hissettiren güçlü kaslarını ve ona mükemmel bir şekilde uyduğumu.

Connor geri çekiliyor, böylece gözlerimiz buluşuyor. "Seninle sonsuza dek böyle kalabilirim."

"Ben de."

Ben de istiyorum. Onunla birlikte dünya olasılıklar ve güvenlikle dolu.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye ısrar ediyor Connor.

Ona her şeyi itiraf etmek istiyorum çünkü ne hissettiğimi bilmesi gerekiyor. "Seninleyken, bazen hissettiğim o kırık dökük kadın olmadığımı. Bana sadece mümkün olduğunu hayal ettiğim bir şekilde bakıyorsun. Bu beni korkutuyor, evet, ama aynı zamanda alçakgönüllülük de veriyor. Çok yakında olması gerekiyormuş gibi gelse de seninle daha fazlasını ne kadar çok istediğimi düşünüyorum."

Başparmağı yanağına okşuyor. "Sanırım başka biri olsaydık, öyle olurdu. Bu barda tanıştığımız geceden beri benimsin. Birbirimize kendimizi verdiğimizde, bu ikimizin de planladığı şekilde olmadı. Seni tanıyorum, Ellie. Seni olduğun gibi görüyorum ve sanırım sen de kendini yeni yeni g ö r m e y e başlıyorsun."

O ejderhaları öldürmek isteyen ve bunu yapacak cesarete sahip bir adam. Ona bir şeyler söylemekten korkmuyorum. O, etrafımda kopan fırtınanın içindeki sakinlik.

Başımı sallıyorum, başka tarafa bakıyorum. "Seni hak etmiyorum." Başparmağı çenemi kaldırıyor, böylece bakışlarımız bir kez daha kilitleniyor.

"Seni hak etmeyen benim Angel, ama senden vazgeçersem ne olayım."

Böyle kalıyoruz, sadece kalp atışlarımızın sesine göre hareket ediyoruz, kendi müziğimizi yapıyoruz.

Birkaç vuruş daha yaptıktan sonra ona bakıyorum, söyleyeceğim şeyin keyfini çıkardığımız mükemmel geceyi mahvetmemesini umuyorum. "Bugün bir şey aldım."

"Davayla mı ilgili? Ben de bugün mahkeme celbimi aldım."

"Hayır, mesele o değil," diyerek gergin bir şekilde dudağıma çiğniyorum. "Ellie." Connor'ın endişesi ismime sinmiş. "I

Söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Hemen yanında olacağım.

Yargıcın geçen seferki kararı gibi, eminim ki sizin lehinize sonuçlanacaktır."

"Hayır, biliyorum. Mesele o değil. Bize zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyorum," diyorum. "Aslında başka bir şey var -sonuçlar, gerçekten." Çantama doğru yürürken gözlerindeki korku kırıntısını görmezden gelmeye çalışıyorum. Zarfı çıkarıp elimde tutuyorum. "Açmadım. Gerçekten açmak istedim ama bunun birlikte yapacağımız bir şey olması gerektiğini düşündüm - yani eğer istersen. Ya da ben açıp sana söyleyebilirim."

Connor yaklaşıyor, zarfı alırken parmakları benimkileri okşuyor. Gözlerini bana çevirmeden önce üzerinde şirket adı ve adres etiketi olan sade zarfı inceliyor.

"Bunu birlikte yapıyoruz."

Başımı sallıyorum, istesem bile sesimi kullanamıyorum. Bu anın muazzamlığı üzerime çökerken sanki boğazıma bir şey oturmuş gibi hissediyorum.

Onun olup olmadığını öğreneceğiz.

Kağıdı zarftan çıkarırken benim ellerim titriyor, onunkiler de öyle.

Connor bir kez daha bana bakıyor. "Ciddiyim Ellie, bu hissettiklerimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hadley'i seviyorum ve aramızda her ne oluyorsa bu yüzden durmayacak. Eğer o benimse, şu anda yemin ederim ki onu hayatım pahasına koruyacağım. Bunu nasıl halledeceğimiz konusunda seni takip edeceğim çünkü önemli olan o. Eğer değilsem, o zaman asla farklı bir şey bilmeyecek. Ama onun babası olsam da olmasam da, o adamdan bir daha asla korkmayacak. İkiniz de korkmayacaksınız."

"Ama görmüyor musun, her şey değişecek."

Başını sallıyor. "Hayır, değişmeyecek."

"Eğer o sizinse, kaybettiğiniz tüm zamanı telafi etmek isteyeceksiniz. İhtiyaçlarınız olacak çünkü bir ebeveyn olarak bu böyledir. Hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağınız bir şekilde seveceksiniz. Olması gerektiği gibi o sizin dünyanız olacak,

ve bu hepimiz için büyük değişiklikler getirecek. Yani, siz olmayacağını düşünseniz de ... olacak. En azından bunu kabul edelim."

Connor kâğıdı masanın üzerine bırakıyor ve beni kollarına çekiyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Tanıştığımız o gecedan beri seni düşünüyorum. Sekiz yıldır seni istedim, seni arzuladım, seni bir şekilde sevdim. Bunun değiştireceği tek şey, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm ailenin şimdi karşımda olması. Hayal ettiğimi sandığım kadın hâlâ gerçek ve hâlâ bir şeylere sahip olma şansımız var. Belki bir şeyler değişecek ama bizim hakkımızda hissettiklerim ve yaptıklarımız değişmeyecek."

Elimi dudaklarına götürüyorum, söylediği sözlerin bir şekilde içime işlenmesini diliyorum çünkü daha önce hiç kimse bundan daha güzel bir şey söylememişti. "Benim için de olmayacak."

"Güzel."

Onu bir kez öpüyorum, çünkü bana çok yakın ve elimde değil, sonra kucağından inip mektubu alıyorum.

Titreyen ellerimle bir katını kaldırıp diğerini indiriyorum ve ilk satırı okuduktan sonra gözlerim doluyor.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CONNOR

I bir kızım var.

Küçük bir kızım var. Ellie ve benim bir çocuğumuz var. Zihnimde sürekli tekrarlanan şey bu. Sanki önümdeki mürekkebin değişmesini ve bana bunun gerçek olmadığını söylemesini bekliyorum. Hadley benim kızım.

Ellie'nin elleri kâğıttan ayrılıyor ve ben onun mavi gözlerine bakıyorum. "O benim."

"Öyle."

Bundan daha fazlasını söylemek istiyorum ama hiçbir şey yeterli gelmiyor. Bunu çok istiyordum ama bunun gerçekten gerçekleşebileceğini umut etmeme izin vermiyordum. Hadley ve ben anında bağlandık ve son birkaç ayda ağaçta bulduğum kızıdan çok daha fazlası oldu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyorum kelimeleri tekrar okurken. Ellie gözlerini siliyor ve bu beni kendime getiriyor. "Sen iyi misin?"

Çabucak başını sallıyor. "Bunun sonuç olmasını istedim. Tanrım, neredeyse kendimi bunun olması gerektiğine ikna ettim, ama Olmayacağından çok endişelendim. Bir geceydi ve dikkatliydik - en azından ben öyle sanıyordum, ama sonra zamanlama ve ben ..."

"Çok mutluyum."

Ellie gözyaşlarının arasından güler. "Ben de öyle. Senin olmanı istedim."

Onu kendime çektim ve kabaca öptüm. Ayın üzerindeyim. Böyle hissedeceğimden gerçekten emin değildim. Elbette Ellie'nin söylediği andan beri onun kızım olmasını istiyordum ama kızım olduğunu öğrenmenin nasıl bir his olacağını bilemezdim.

Çok uzun zamandır bekâr olmayı ve asla çocuk sahibi olmamayı kabullenmiştim.

Şimdi, sevdiğim ve bir kızım olduğunu yeni öğrendiğim bir kadının önünde duruyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve aynı anda çılgılık mı atmak, gülmek mi yoksa her ikisini birden mi yapmak istediğimden emin değilim. "Sanki içimdeki her şey patlamaya hazır. Bunu açıklayamıyorum. Keşke pek çok şey farklı olsaydı, ama sonra ..."

Ellie gözlerini kaçırıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. "Connor, özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm."

"Pardon?"

Neden üzgün olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Seni hiç bulamadığım için üzgünüm. O korkunç adamla evlendiğim ve onu büyütmesine izin verdiğim için üzgünüm. Hayatın seninle nasıl olabileceğini bilmediği için çok üzgünüm!" Ellie hıçkırıyor ve ben onu göğsüme çekiyorum. Ağlıyor ve ben de ona sarılıyorum. "Onun için daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm! Özür dilerim!"

Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum çünkü eğer onun duyguları da benimkine benziyorsa, bunalmış durumda.

Büyümesini izlemeyi özlediğim küçük bir kızım var ama Ellie'yi suçlamıyorum. Beni nasıl bulabilirdi ki? Yaşamadığım bir kasabada dolaşıp, adını bilmediği bir adamı sorarak mı? Elbette, bir Arrowood olduğumu bilseydi, farklı olurdu, ama o kadarına bile sahip değildi.

"Elinden geleni yaptın. Şu ana kadar onun benim olduğunu bilmiyordun. Onu korudun, Ellie."

Başını kaldırıyor ve ben de gözlerinin altındaki nemi siliyorum. "Buna hiç ihtiyacı olmamalıydı."

"Yaptığımız hataları değiştiremeyiz. Tanrı biliyor ki ben kendi hatalarımı telafi etmeye çalıştım."

Unutmak istediğim şeyleri silmek için yaptığım şeyleri bilseydi, kaçabilirdi. Bu kasabayı terk ettiğim gün, bir zamanlar olduğum kişiden kurtulduğum gündü. Tüm kardeşlerim de aynısını yaptı. Buradayken, istemediğimiz bir hayata zorlandık. Babam bizi yıktı ve ben yeniden inşa etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ülkeme hizmet ettim ve iyi şeyler yapmaya çalıştım. Başıma gelenlerin şu anda olduğum kişiyi etkilemesine asla izin vermedim.

"Bunu ne onun ne de senin için asla düzeltmeyecekmişim gibi hissediyorum. Seni tanıması gerekirdi. Bak seni şimdiden ne kadar çok seviyor."

"Ve hayatımın sonuna kadar onun yanında olacağım."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. . . boşanmayla ilgili endişelendiğim hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Kevin ona asla dokunamayacak. Onun babası değil ve onun üzerinde hiçbir hakkı yok," derken gözleri rahatlamıştı.

Hayır, eski sevgilisi bir daha asla Hadley ya da Ellie'nin etrafında olmayacak.

"Bunun gerçekleşmesi için ona söylememiz gerekecek."

Bir adım geri atıyor ve sonra dönüyor.

"Biliyorum." "İstemiyor musun?"

Ellie arkasını döner. "Hayır, biliyorum. Ama bunu onun üzerine yıkamayız. Daha önce tanıştığımızı bilmiyor. Kevin'i sadece babası olarak biliyor. Kötü tepki vereceğini sanmıyorum ama kafası karışacaktır."

Başımı sallıyorum. Yapmak istediğim son şey, bu durumu ikisi için de zorlaştırmak. Şiddet uygulayan bir ebeveyniniz olsa bile, yine de onları sever ve sizi sevmelerini istersiniz - belki de sevgi dolu bir ebeveyniniz olduğundan daha fazla. Babamın bizim iyi çocuklar olduğumuzu görmesi için Tanrı'ya yalvarırdım. Bizimle gurur duymasını isterdim ve sık sık onun onayını kazanmak için bir şeyler yapardım.

Hiçbir zaman gelmedi ve sonunda umursamayı bırakana kadar daha fazla hayal kırıklığına uğradım.

"Ve ikimiz de ona yardımcı olmak için orada olacağız."

Ellie bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Bir kızımız var."
Ona doğru bir adım atarak mesafeyi kapatıyorum. "Var.
Ve yakında, umarım sana da sahip olurum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ELLIE

"**M**om, şunu izle!" Hadley, Connor'ın kendisi için kenara astığı lastik salıncakta dönerken bağıyor ağaç evin.

Her gün en az bir saat onun üzerinde çalışıyor ve onu hayal edebileceğinden çok daha özel kılıyor. Son bir haftadır, bizden biri gelip onu eve götürene kadar buradaydı.

"Hadley, hava soğuyor ve senin ödevin var." "Ama ben burayı seviyorum!"

"İstediğini biliyorum ama ödevlerini yapman gerekiyor. Bizim de eve gidip bir şeyler almamız gerekiyor."

Ayaklarını bana doğru sürüyerek ilerlerken nefesinin altından mırıldanıyor. "Gidemez misin?"

Aylardır böyle ve artık bunun gerçek bir korku olmadığını ve Connor'da olmayı sevdiğini düşünmeye başladım.

"Hayır, ikimizin de gitmesi gerek."

Çünkü boşanma gerçekleştiğinde artık benim evim olmayacak, bu yüzden her şeyi dışarı çıkarmamız gerekiyor. Kevin çiftliğindeki tüm arazinin ve evin sahibi. Orası hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve orası onun ailesinin eviydi, benim değil, bu yüzden istesem bile hiçbir hakkım yok.

"Oradan nefret ediyorum."

"Orada bize hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Hadley bana bakıyor, yeşil gözleri kocaman ve güven dolu. "Biliyorum. Babam hapiste."

Ve bu en üzücü şey. Kevin hapiste olduğu için kendini güvende hissediyor.

Ona Connor'ın babası olduğunu söylemeye o kadar çok yaklaştım ki. Söylemek istediğim her kelimeyi düşünmek yerine ağzımdan kaçırmak istedim. Gerçeği bilmek ve bunu ondan saklamak zordu ama Connor ve ben beklemeye karar verdik. Kevin'a belgelerin tebliğ edilmesini istiyorum, ki bu da bu hafta olacak. Bu aynı zamanda DNA'nın Kevin'in babası olmadığını kanıtlaması nedeniyle babalık haklarının feshi için başvuruda bulunacağım hafta.

Sydney, Kevin'in DNA testini kabul etmesini sağladı ve bu sonuçları yasal işlemler için saklıyor.

Bunların hepsi karmaşık ve çirkin ama her adım onu hayatımdan çıkarmak için gerekliydi.

"Pekala, sen geri dönüp ödevine başlasan ve ben de birazdan orada buluşsak nasıl olur?"

Hadley sırtlıyor ve koşmaya başlıyor.

Eve doğru dönmeye başlıyorum, sonbaharın serin havasının tadını çıkarırken acelem yok. Bu bana annemi hatırlatıyor. Yılın bu zamanlarını çok severdi. Evimiz elma, balkabağı ve baharat kokardı. Yemek pişirmek ona büyük bir keyif verirdi ve babam korku temalı her şeyi severdi, bu yüzden Cadılar Bayramı onun en sevdiği bayramdı.

Uzun otların arasında ilerliyorum, endişelenmeden sadece nefes alıyorum. Artık benim için tamamen farklı bir hayat var. Akşam yemeğinin masada olması ya da evin tertemiz olması konusunda endişelenmiyorum. Connor'a teşekkür etme biçimim olarak yemek pişiriyor ve temizlik yapıyorum ama bu takdir ediliyor, beklenmiyor.

Ve aşçının temizlik yapmamasını istiyor. Ben de yemekten sonra hiçbir şey yapmadan oturuyorum.

Eve yaklaştığımda, güneşi arkasına almış uzun boyunu görüyorum.

Tanrım, o muhteşem.

Kasketi arkaya doğru yatmış, parmaklarımı geçirmeye bayıldığım saçlarını saklıyor ve beyaz gömleği saman balyasını kaldırırken kaslarını zorluyor.

Görünüşe göre, çiftçilik gerçekten çok seksi.

Birkaç adım ötede duruyorum, onu içime çekerken başparmağımı çiğniyorum.

Balyayı çok az bir çabayla fırlatıyor ve ben yumuşak bir iç çekiyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve bana o zahmetsiz gülümsemelerinden birini gösteriyor. "Merhaba."

"Merhaba, sen."

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Ben hiç. Verdiğim cevaptan tatmin olmasını sağlamak yerine omuz silkiyorum. "Sorun değil, sanırım ..."

Sesi eğlenceyle dans ediyor. "Tahmin mi ediyorsun?"

"Yani, sen iyisin ve her şey yolunda."

Ve sonra bana doğru hamle yaptı. Ciyaklayıp kaçıyorum ama beni yakalamaması için hiçbir şansım yok. Connor beni yakaladı ve kollarının arasına aldı. Bacaklarım tekmeleniyor ve Hadley dışarı fırlıyor.

"Connor!" diye bağılıyor ve o da beni kollarına alıp kaçıyor.

"Bizi yakalayamazsınız!"

O dönerken kollarım boynuna dolanıyor ve Hadley de onu takip ediyor. "Annemi yakaladın!"

"Biliyorum ve eğer onu geri istiyorsan, bizi yakalamak zorundasın!"

Adam eğilip ondan kaçarken ben gülüyorum. Onu kovalarken histerik bir şekilde gülüyor ve o anda hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum.

Bana yük olan hiçbir şey yok.

Onun kollarında, bu tarlada koşarken, kızımız peşimizdeyken gülümsüyorum ve sanki dünya da bizimle birlikte gülümsüyormuş gibi hissediyorum.

"Boşanma dilekçesi resmi olarak verildi. Yargıç davayı inceleyecek ve Kevin imzalasa da imzalamasa da bir karar verecek çünkü Kevin hapiste yargılanmayı bekliyor."

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Aylardır bu aptal zaman kısıtlamasının bitmesini bekliyorduk ve Sydney saldırmak için geri sayım yaparken tetikteydi.

"Peki ya babalık?"

Bir kopyasını çıkardı. "Sonuçların kendi versiyonunu aldığı anda aynı zamanda ona da servis edildi. Görmek ister misiniz?"

Başımı salladım. Hadley'nin ona ait olmadığını biliyorum ama kendi gözlerimle görmek güzel olacak. "Baktın mı?"

"Hayır, bunun benim görevim olduğunu düşünmedim."

Gülümsüyorum. Sydney güvenilir bir arkadaş oldu, ki bu daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi. Hadley onu seviyor ve o da Connor'a bok atmayı seviyor. Onunla vakit geçirmek eğlenceliydi. "Teşekkür ederim, Syd."

"Lafı bile olmaz ama lütfen şu lanet şeyi aç da içerideki gerilimi durdurabileyim."

İstediklerini yapıyorum, sonuçları okurken sırtıtıyorum. "Anladığım kadarıyla babası o değil?"

"Hayır," diyorum sevinç gözyaşlarıyla. "Hayır, değil, ama bunu zaten biliyorduk, bu bir tür ... her şeyi yeniden doğruluyor."

"Yani . . . Connor mı?"

"Evet, onun babası."

Sydney sandalyesinde arkasına yaslanır, yüzündeki şaşkınlık ifadesi belirgindir. "Ben de öyle düşünmüştüm, yani Hadley'de Arrowood gözleri var ama bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değildim."

"Hep ummuştum."

Gülümsüyor. "Ben de bir zamanlar öyleydim. Dinle," diyor Sydney duraklamadan önce. "Bir arkadaş olarak seni uyarmak isterim, Arrowood kardeşlerin çok fazla yükü var. Declan'la hayatım boyunca çıkmışım gibi geliyor. Sekiz yaşındayken beni öptü, bana evleneceğimizi söyledi ve

şuydu. Onu tüm kalbimle sevdim ve gerçekten sonsuza dek benim olacağına inandım, ama o değişti. Günden güne, tanıdığım çocuk babasının ellerinde kayboldu. İzlemesi imkansızdı ama bir planımız vardı. Sonra gitti ve bir daha geri dönmedi. Bu çocukları sevmek kolay, ama onları kaybetmek, gerçekten üstesinden gelebileceğimiz bir şey değil."

İlk içgüdüm Connor'ı savunmak, ki bu da bastırdığım bir dürtü. Sydney bunu beni incitmek için söylemiyor, arkadaşça davranıyor. Ayrıca sesindeki acıyı da duyuyorum. Declan'ın kaybını asla atlatamadığı çok açık.

"Zor bir çocukluk geçirdiklerini biliyorum."

Homurdanıyor. "Ellie, sana ne söylediyse . . . iki katını. O çocuklar cehennemden geçtiler ve bunu izlemek korkunçtu. Connor muhtemelen bildiğimizden daha fazla yüklendi çünkü evde yaşayan son kişi oydu. İlk ayrılan Declan oldu ve ben üniversitedeyken o da gitti. Aramız iyiydi, hatta harikaydı. Birbirimize yakın okullara gittik ama Connor eğitim kampına gittiğinde Declan'ın benimle işi bitti. O gidince depresyona girdim ve kendimi kapattım."

"Seni incittiği için üzgünüm."

"Ben de öyle. İşin üzücü yanı, onunla birlikte kaçabilirdim. O adamın peşinden dünyanın öbür ucuna kadar giderdim ama o bana kalmamı ve artık beni istemediğini söyledi. Her şeye yeniden başlamak istiyordu ve bu da işimizin bittiği anlamına geliyordu."

Sydney sesindeki acıyı gizlemek için elinden geleni yapıyor olabilir ama ben her hecede bunu duyuyorum. Hâlâ ona duyduğu aşkı da duyuyorum. Ama Connor Declan değil, ben de o değilim. Bazı şeyler hakkında konuştuk ve yaşadığım onca şeyden sonra Connor'ın benden tekrar kaçmasına neden olacak derin ve karanlık bir şey saklamadığına inanmak zorundayım.

O kısmı çoktan hallettik.

"Kardeşiyle aranızda sorunlar olduğunu biliyorum ama genç değiliz ya da bu işe gözümüz kapalı girmiyoruz. Connor

benim şeytanlarımı biliyor, o da bana kendi şeytanlarından bahsetti. Bana yardım etmek istemeni takdir ediyorum ve sözlerini duyuyorum, gerçekten, ama aramızda bir şey var. Birlikte bir çocuğumuz var ve ... Bilmiyorum Sydney, bu çok ..."

"Onu sevmek kolay mı?"

İnkâr ederek başımı sallamak istiyorum. Onu sevmiyorum, en azından henüz öyle değil. Sevebileceğimi biliyorum. Kalbimin yerinden fırlamak istediğini biliyorum ama aklımı kontrol altında tutuyorum. Aşk güçlüdür ve taşıyıcısı iyi niyetli değilse birine karşı kullanılabilir ve neye atladığımı bilmeden tekrar atlamayı reddediyorum.

"En azından onu sevmeyi istemek kolay."

Syd elini uzatıyor ve benimkini kapatıyor. "Sana ondan uzak durmanı falan söylemiyorum, sadece dikkatli olmanı istiyorum. Senin ya da Hadley'nin benim çektiğim acının yarısını bile çektiğini görmek ... bunun olmaması için her şeyi yaparım."

"Bunu takdir ediyorum."

Gülümsüyor. "Şimdi, yaklaşan boşanmanızı kutlayalım ve yemek yiyelim!"

Geniş bir sırtışla çantamı kapıyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet.

Yapalım."

Bugün olasılıklar ve neşeye dolu ve ben her ikisinin de tadını çıkarmayı planlıyorum, ancak kafamın arkasında bir şey var, bana henüz orada olmadığımı söylüyor.

Neden burada olduğumdan emin değilim.

Her içgüdü ve kırmızı ışık yanıp sönüyor, geri dönmem için beni uyarıyor.

Ama burada Luzerne İlçe Hapishanesindeyim ve beni boş bir odadan ayıran camdan bir duvar var.

Ellerim karıncalanıyor çünkü sinirlerim tavan yapmış durumda. Bana zarar veremeyeceğini, dokunamayacağını ya

da bir Şey yapamayacağını biliyorum.

Bu noktada. Yine de Kevin'ı göreceğimi bilmek bile midemi bulandırıyor.

Yine de bunları söylemem gerekiyor. Onunla yüzleşmeli ve korkmadığımı bilmesini sağlamalıyım.

Öyleyim ama göstermeyeceğim.

Cam bölmenin diğer tarafında, turuncu tulumlarını giymiş bir sıra mahkûm içeri girmeye başlıyor. T e z g â h ı n altında ellerimi kucağında kavrayıp bekliyorum.

Yavaşça yürüyor, oturana kadar gözleri benimkilerle buluşmuyor.

Bu adam çok uzun zamandır korkumun sebebiydi, bana eziyet etti, peşimi bırakmadı ve şimdi ona baktığımda çok küçük görünüyor.

Kevin oturuyor ve telefonu duvardan alıyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Düştüğümde beni tekmelemek için mi buradasın?" Derin sesi hat boyunca yankılanıyor.

"Bana yaptığından hiçbir farkı olmazdı." Gözleri kapanıyor, başı öne düşüyor ama telefonu kulağından ayırmıyor. "Bunun için burada değilim. Buradayım çünkü ... şey, gerçekten bilmiyorum bile, ama duruşma nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bir kapanış yapmak istediğimi hissettim."

Bir kez gülüyor. "Kapanış. Sen benim karımsın, Ellie. Beni aldattın ve kapanış istiyorsun. Nasıl olur da," diyor dişlerini sıkarak, "yedi yıl boyunca kızım olduğu konusunda bana yalan söyleyebildin. Sevmek için bu kadar çaresiz miydin ki bunca zaman beni manipüle ettin? Sana her şeyimi verdim ve öğrendiğim bu mu?"

"Bana her şeyi verdin mi? Bana vurdun, Kevin. Beni kontrol edemediğinde bana vurdun. Bana şişman, çirkin, değersiz dedin. Sevgiyi, şefkati esirgedin ve seksi bir silah olarak kullandın. Beni hem fiziksel hem de duygusal olarak dövdün. Hadley'nin senin olup olmadığını bilmiyordum ve seni manipüle etmedim. Dürüst olmak gerekirse bu, benim

"Evlenmeden *önce* başka biriyle birlikte olduğum tek sefer için hamile kaldım."

Elini tezgâha vuruyor ve ben sığıyorum. "Bir kere. Sen lanet bir yalancı ve hilekarsın. Boşanmak mı istiyorsun? İyi! Seninle ve onunla işim bittiği için çok mutluyum."

Göğsüm sıkışıyor ve gözyaşlarım oluşmakla tehdit ediyor. Benimle işi bittiği için mutlu olduğunu söylemesi umurumda değil, gerçekten umurumda değil ama belki Hadley'e karşı biraz sevgi besliyordur diye düşünmüştüm. Her anlamda bir piç olduğu için nedenini bilmiyorum ama Hadley ona tapıyordu. "Senin için o kadar az şey mi ifade ediyordu?"

Kevin başını sallayarak bana ne kadar duygusuz olduğunu hatırlatıyor. "Neden buradasın? Gözlerinin içine bakıp sana ne söylememi istiyorsun? Lanet kâğıtlarını imzaladım. Başka erkeklerle yatan bir servet avcısıyla evli olmak istemiyorum. Boşanmak istiyorsan, git. Piç çocuğunu da al ve git."

"Geldim çünkü bir parçam senin için üzüldü, aptal ben. Belki de seni gerçekten incitmiştir ve cevaplar istiyorsundur diye düşündüm."

Kevin öne doğru eğildiğinde gözleri öfkeyle doluyor. "Beni hapse attın, boşadın ve sonra yedi yıldır büyüttüğüm veledin benim bile olmadığını söyledin. Kötü mü hissediyorsun? Seninle işim bittiği için rahatladım ve yargıç senin nasıl bir fahişe olduğunu duyduğunda, duruşmadan sonra burada olmayacağımdan eminim. Senin yerinde olsaydım Ellie, benimle karşılaşmamak için elimden geleni yapardım."

Ve telefonu kapatıp ayağa kalkıyor.

Bir zamanlar sevdiğim ve mutlu etmek istediğim adama bakıyorum, şimdi benim için bir yabancı. Buraya kapanış için geldim ve sanırım tam olarak bunu elde ettim. Aramızda sevgi yoktu. Sadece sahip olma ve kontrol vardı. Onun için biz buyduk, başından beri harcanabilir bir maldan başka bir şey değildik.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CONNOR

"W "Çocuğum var mı demek istiyorsun?" Declan, ona ne olduğunu anlatmayı bitirdikten sonra soruyor. geçen hafta oldu.

Telefonlarının çekmediğini söyleyerek aramalarını engelliyorum ve bunun yerine ona güncellemeleri mesaj atıyorum. Bir nasihate ya da kardeşlerimle birbirimize verdiğimiz sözü hatırlatmaya ihtiyacım yok. Bunların hiçbirinin artık önemi yok. Bizler yetişkiniz ve eğer içlerinden biri anlamıyorsa, siktirip gidebilir.

"Benim bir kızım var."

Telefonun diğer ucunu sessizlik kaplıyor. "Ne kadardır oradasın, neredeyse dört ay mı? Bu kadar kısa sürede nasıl çocuk sahibi oldun?"

İçimi çektim ve Ellie ile Hadley'i anlatmaya başladım. O geceyi kendime sakladım. Kimseye anlatmak için bir neden yoktu çünkü sadece bana aitti. Şimdi Declan'a her şeyi anlatmak kendimi bir araç gibi hissettiriyor. O her zaman her şeyden çok bir baba oldu ve katlandığımız ve yaptığımız şeyler yüzünden en çok suçluluk ve hayal kırıklığı yaşayan kişi oldu.

"Tanrım, Connor."

Ağabeyimi lüks ve yüksek ofisindeki koltuğuna yığılmış, elini yüzüne kapatmış bir halde hayal ediyorum.

"Bak, muhtemelen bana kızgın olduğunu biliyorum ama ben mutluyum. Bu küçük kıızı seviyorum ve Ellie'ye aşık oluyorum. I

Açıklayamıyorum ama sanki o benim mükemmel bir diğer yarım gibi. Senden izin istemiyorum ya da anlayışından başka bir şey istemiyorum."

Declan alçak sesle uzun bir iç çeker. "Bunu herkesten daha iyi anlıyorum kardeşim. Daha önce de böyle bir aşk yaşadım."

"Syd'den bahsetmişken, o Ellie'nin en iyi arkadaşı."

"Onu gördün mü?" Sesinde bir dakika önce olmayan bir canlılık var. Başkalarına rol yapabiliyor ama bana yapamıyor. Onu seviyor. Her zaman sevdi ve kardeşimin mutluluğu asla bulamamasının sebebi de o.

"Geçen gece buradaydı." "Lanet olsun. Onu göremiyorum."

"Altı aylık cezan için Sugarloaf'a geri döndüğünde başka bir seçeneğin olmayacak," diye hatırlatıyorum ona.

Kardeşim New York'ta önemli biri olabilir ama Sydney ona diz çöktürecektir.

"Peki yeni ailenizle ne yapmayı planlıyorsunuz? Taşınıyor musunuz? Bir işe mi gireceksin? Başka bir şey mi yapacaksın?"

Aramamın ana sebebi bu. O kendini kaybedecek ama diğer kardeşlerim daha da kötü olacak. Bu fikri onlara kabul ettirmek için Declan'ın yanımda olması gerek.

"Araziden bir parsel satın almak istiyorum."

"Özür dilerim, *ne*?" Neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Hadley sadece Sugarloaf'u evi olarak biliyor,

ve bir kısmını satın alabilecek kadar arazimiz var. İpotek yok, bu yüzden bir kısmını satın almak istiyorum."

"Delirdin mi sen? Sugarloafta mı kalmak istiyorsun? Neden ayrıldığımızı hatırlıyor musun Connor? Dinleyeceğimi düşündüğüm onca şey arasında bu şimdiye kadarki en saçma şey olmalı!"

Şimdi bağırma sırası bende. "Evet, ben deliyim çünkü çocuğuma babalık yapmak istiyorum! Ona bizim sahip olmadığımız istikrarı vermek istiyorum. Bir şeylerden kaçabilirsin

Sen seviyorsun Declan, ama ben sevmiyorum. Sekiz yıl boyunca tam anlamıyla hayalini kurduğum kadını buldum ve gitmesine izin vermeyeceğim. Eğer burada yaşamamı ve bu topraklara gömülmemi istiyorsa, bunu yapacağım."

Ofluyor ve hiçbir şey söylemiyor. İkimiz de sinirliyiz ve öfkelerimizin bizden daha iyi olduğu biliniyor. Birbirimizle sözlü atışmayı da seviyoruz, bu yüzden söylenecek sözlerin kalıcı bir etkisi olacağından şüpheliyim.

"Peki çalışmak için ne yapacaksın? Bu araziyi nasıl satın almayı planlıyorsun?"

"Ben aptal değilim. Bir iş bulabilirim."

Henüz o noktaya gelmedim çünkü cezamı çekmekle meşguldüm ama bir yolunu bulacağım. Diplomamı donanmadayken aldım ve süt çiftçiliği yapmak istediğim şey olmasa da, muhtemelen daha küçük bir sürü ile iyi iş çıkarabilirim.

Olabilir.

"Düşünmüyorsun."

"Hayır, dinlemiyorsun. Sana harika olan yeğeninden bahsetmek için aradım ve aslında iyi olduğumu ve mutlu olduğumu söyledim ama sen bunu duyamayacak kadar bencil bir pislisin."

"Bu tıpkı senin gibi, sadece kendini düşünüyorsun. Sean ve Jacob ne olacak? Size miras kalacak arazinin bir kısmı için hepimiz ne ödeyeceğiz? Hadi ama. O lanet çiftliği ya da araziyi istemiyorum ama hepimiz asla geri dönmeyeceğimize dair söz verdik!"

Bu söz beni onunla bu konuyu konuşmaktan alıkoyan tek şeydi. Kardeşlerim bu dünyada benim için önemli olan tek şeydi ve onları seviyorum ama hayatımı bu şekilde yaşayamam.

"Her şeyin değiştiğini en iyi senin bilmen gerekir Dec. Artık eskisi gibi değiliz."

Hemen bir şey söylemiyor ve ben de telefonu kapatıp kapatmadığını anlamak için telefonuma bakıyorum. "Hayır," sesi sessizliği bozuyor, "Sanırım değiliz. Bana Hadley'den bahset ..."

Sonra ağabeyimin kötü biri olmadığını hatırladım. O sadece koruyucu.

Hadley koşarak ahıra geliyor, kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış ve burnu soğuktan kıpkırmızı olmuş. "Annem nerede?"

"Sydney'i görmeye gitti. Eminim saatlerce konuşacaklardır. Anahtarı bana ver," diye talimat veriyorum bu aptal traktör üzerinde çalışırken.

Neyi tamir edersem edeyim, değiştirirsem değiştireyim ya da kurcalarsam kurcalayayım, lanet olası şey çalışmıyor. Onu ateşe verip yenisini almaktan daha çok istediğim bir şey olmasa da, sadece üç yaşında ve çalışması gerekiyor. Bu noktada bu bir irade testi ve pes etmeyi reddediyorum.

"Kahverengi inekler çikolatalı süt yapar mı?" Hadley rastgele soruyor.

"Uhh, hayır."

"Gerçekten çünkü hipopotamların sütü pembe olur, ki bu çok garip. Acaba çilek aromalı mı? Eskiden çilek severdim ama bir keresinde çok fazla yedim ve hastalandım."

Bu hikâyeler daha önce aptalca gelebilirdi ama şimdi her şeyi bilmek istiyorum. Hadley'e daha farklı bakmamak ya da ona çok sıkı sarılmamak için gerçekten çok çalıştım. Tek yapmak istediğim ona gerçeği söylemek, onu kendime çekmek ve ona dünyaları vaat etmek.

Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istiyorum ama bu mümkün değil.

"Evet, çilekleri severim."

"Onları yeniden sevebilirim," diyor hemen.

Gülümsüyorum. Bu çocuğu gerçekten seviyorum. "Başka neleri sevmiyorsun?" "Ördekler."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Ördekler mi?"

Başını sallıyor. "Sydney ikimizde de anatidaephobia olduğunu söyledi. Büyük bir kelime, biliyorum."

Sydney de mi bu işin içinde? Harika. "Sydney tam olarak ne dedi?"

"Bana ördekleri sevip sevmediğimi sordu, ben de fena değiller ama garip gözleri var dedim. O da bana hak verdi ve senin de ördekleri sevmediğini söyledi, yani ördeklerin gerçekten aptal olduğuna karar verdim. Sydney'e söylediğimde, sende anatidaephobia olduğunu söyledi. Araştırdım ve ikimizde de olduğuna karar verdim çünkü bana bakmalarından hoşlanmıyorum ve sen de hoşlanmıyorsun. Pek çok ortak noktamız var."

Gülsem mi yoksa Sydney'in evine gidip yatağına yüz tane sahte örümcek bıraksam ve o zaman kim gülecek görsem mi emin değilim. Ama sonra kızıma bakıyorum, ördeklere olan nefretimiz onun benim dünyamdaki yerini sağlamlaştırmış gibi görünüyor ve umurumda değil.

"Gerçekten istiyoruz."

Işıl ışıl gülümsemesi daha da parlaklaşıyor. "Başka neden korkuyorum biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

"Diş Perisi."

Kıkırdıyorum.

"Gerçekten mi?"

"O çok ürkütücü! Kim sen uyurken odana gelip dişlerini çeker ki? Eğer havalı bir şey olabilseydim, bu o olmazdı. Muhtemelen Noel Baba olmak isterdim çünkü o hediyeler veriyor ve insanları mutlu ediyor. İnsanları mutlu etmeyi severim. Seni mutlu ediyor muyum Connor?"

İngiliz anahtarımı yere bırakıp onun yanına oturuyorum ve çalışmak için ahıra gelmeden önce Ellie'nin bize hazırladığı su şişelerimizi alıyorum. "Beni kesinlikle mutlu ediyorsun, Squirt. Seni o ağaç evde bulmak uzun zamandır başıma gelen en güzel şeydi."

"Gerçekten mi?" Yeşil gözleri parlıyor. "Gerçekten."

"Seni seviyorum!" diyor ve sonra kollarını bana dolayarak beni sersemletiyor.

Kolumu ona doluyorum ve yarattığım kuralları umursamadan onu sıkıca çekiyorum. "Ben de seni seviyorum, evlat. Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ELLIE

"D Film izlemek ister misin?" Oturma odasına geri döndüğümde sordum.

Hadley'i yeni uyuttum ve aklımın bugün olanlara gitmesini engellemek için elimden geleni yapıyorum. Yorgunum, gerginim ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

"Evet, çoktan hazırladım." "Şimdiden seçtin mi?"

Başını salladı. "Eminim öyledir."

"Endişeleniyorum."

"Olman gerektiği gibi, Angel, ama bu gece bana bir randevu teklif ettiğine göre, seçme hakkım var."

Mantığından emin değilim ama ona bu galibiyeti vermeye hazırım çünkü savaşıacak enerjim yok. "O zaman atıştırma hakları ben seçerim."

Connor çoğunlukla sağlıklı besleniyor. Kahvaltısı ve öğle yemeği tamamen makrolar ve diğer bazı terimlerle ilgili ve iyi bir atıştırma fikri havuç veya biber. Bu gece Oreos ve süt lazımmış gibi hissediyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş ve başının belada olduğunu biliyormuş gibi gözlerinde neşe dans ediyor. "Bu uzlaşmayı kabul etmek istediğimden emin değilim."

"Seni ikna etmek için ne yapabilirim?" "Beni öpebilirsin."

Yaklaşıyorum, kanepenin kenarında oturduğu yerin önünde duruyorum. Onun üzerindeki bu pozisyon hoşuma gidiyor. "Sanırım buna mecbur kalabilirim."

Eğiliyorum, saçlarım etrafımızda bir perde oluşturuyor ve Connor onu öpmemi istemiş olsa da, dudaklarımız birbirine değdiğinde kontrolü ele alan o oluyor. Eli saçlarımın arasına giriyor, beni istediği yerde tutuyor ama ben ona daha yakın olmak istiyorum, bu yüzden onu kanepeye doğru itiyorum ve üzerine oturuyorum.

Gözlerindeki şaşkınlık ifadesi sırtımama neden oluyor ama bu uzun sürmüyor çünkü öpücüğüne ihtiyacım var.

Onun dokunuşunda, sıcaklığında ve şefkatinde kaybolmak istiyorum.

Kolları sırtıma dolanıyor ve onu tüm benliğimle öpüyorum. Dillerimiz birlikte hareket ediyor, parmaklarım saçlarında geziniyor ve ona sürtünüyorum. Bugün olanlar yüzünden mi ona karşı bu kadar çaresizim bilmiyorum ama her şeyi unutmak istiyorum. Dünyanın sadece Connor'ın benim için yapabileceği şekilde yok olup gitmesini istiyorum.

Onu tekrar öperken, "Sakin ol Angel," diye mırıldanıyor. "Sana ihtiyacım var."

Yüzümü ellerinin arasında tutuyor, beni inceliyor. "Ben buradayım."

Suçluluk duygusu bana saldırıyor çünkü onu bu şekilde kullanmak doğru değil. Kevin'i görmeye gittiğimi ona söylemek gibi bir planım yoktu. Kimseye söylemeyi planlamamıştım ama ne olursa olsun gerçeği öğrenmeyi hak ediyor.

"Bugün hapishaneye gittim."

"Lütfen bana uzak bir akrabanız hapse girdiği için olduğunu söyleyin."

"Kevin'la konuştum."

Vücudu gerginleşiyor ve ben irkiliyorum, öfkeyi bekliyorum ama dehşete kapılmayı beklemiyorum. "Sana zarar vereceğimi mi sandın?" Yerimden kalkmaya başlıyorum ama Connor kalçalarımından tutarak beni kalmaya zorluyor. "Ellie, seni öfkeyle asla incitmeyeceğim."

"Biliyorum..."

"İnanana kadar anlatacağım. Az önce üzgün müydüm? Evet, üzüldüm. Sen gittiğin için değil, o pisliğin sana yakın olması fikrinden nefret ettiğim için. İsteseydin seninle gelirdim. Tek istediğim -her zaman isteyeceğim- seni ve Hadley'i güvende tutmak ve sizi tehlikeye atacak her şey beni sinirlendiriyor."

"Güvendeydim. Orada bana zarar veremez."

Connor burnundan bir nefes bırakıyor. "O zaman neden gerginsin? Sana ne söyledi?"

Bu, en rahatsız pozisyonda en rahatsız edici konuşma olmalı. Birlikte yaşamaya başladığım ve aşık olduğum adamın kucağında oturuyorum ve şu anda boşanmakta olduğum adam hakkında konuşuyorum.

"Benim değersiz olduğumu söyledi ve boşanma kağıtlarını imzaladı. Ayrılmak istiyor ve benim piç çocuğumun onun sorunu olmamasını istiyor. Kısaca bana bu konuda hiç üzgün olmadığını ve benim bir fahişe olduğumu söyledi."

Connor dişlerini sıkarak, "Onu öldüreceğim," diyor.

Elimi yanağına koyuyorum. "Sonra ne olacak? Seni yine mi kaybederim? Hadley seni kaybeder. O buna değmez."

Gözlerini kapatıyor ve açmadan önce bir süre bekliyor. "O adam seninle bir daha asla konuşmayacak, anlıyor musun? Bununla başa çıkamam. Hadley'nin yanına asla yaklaşmayacak ve yemin ederim Ellie, onunla yalnız kalamazsın."

"Öyle bir niyetim yok."

Bugünden sonra söyleyecek bir şey kalmadı. Evrakları imzaladığı için boşanmış olacağız. Suçlamalar ve hakim olanlarla ilgili notları göz önüne alındığında, bizi araboluculuğa zorlamak yerine bunu imzalayacaklar. Sydney istismar iddiasını desteklemek için fotoğraflar da dahil olmak üzere birçok not ve kanıt sundu. Hadley'le hiçbir şey yapmak istemediği belli olduğuna göre, işimiz daha kolay.

"Sadece onun yanında olduğunu düşünüyorum..."

Ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum ve buna sebep olduğum için nefret ediyorum. "Bu yapmam gereken bir şeydi. Zaten bildiğim bir şeyi doğrulamış olsa da ..."

Anlayış dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Anlıyorum."

"Baban mı?" Sanırım.

Bir nefes veriyor ve sonra bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bu çok basit bir hareket ama öfkesinde bile gösterdiği şefkat, herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Bana isim takmıyor ya da bağırıyor. Bana anlayış gösteriyor.

"Onunla sayamayacağım kadar çok kez yüzleştim. Ona asla ulaşamadım ve bize yaşattıklarından dolayı hiç pişmanlık duymadı, bu yüzden gittiğimde bir daha geri dönmedim. Canavarların ışığı görmesini sağlayamazsın, Angel. Onlara daha iyi bir yol gösteremezsin çünkü onları çağıran şey karanlıktır."

Tekrar kucağında kayıyorum, ilk kez böyle olduğumuzda bunu unutmak için yaptığının biraz bilincindeyim. "Connor," diyorum usulca, ellerimi saçlarında gezdirerek.

"Evet?"

"Bu geceye baştan başlayabilir miyiz? Bu gece bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey verdiğin için seni öpebilir miyim? Bir film izlerken kollarına uzanabilir ve bunun mümkün olmasının keyfini çıkarabilir miyim?"

Ellerini yüzüme götürüyor, yanaklarımı nazikçe kavıyor ve sonra ağzımı kendi ağzına götürüyor. Bu öpücük sadece ve sadece ona ait. Başım, dudaklarına aşılacağı hisler ve duygularla dolup taşıyor. Onun sevgisini hissediyorum ve bundan daha fazlasını. El üstünde tutulduğumu hissediyorum.

İkimiz de birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini bilmeden öpüşmeyi derinleştiriyoruz. Parmaklarım göğsüne gidiyor ve kaslarının dokunuşum altında esnemesinden zevk alıyorum.

Sonra elleri boynumdan aşağıya ve sırtıma doğru kayıyor, kırıma inmeden önce göğüslerimin yanlarını sıyrıyor.

Beni kavlıyor, ereksiyonunun büyüdüğünü hissedene kadar beni biraz daha yukarı çekiyor.

"Connor." Onun adı bir dua.

"Seni çok istiyorum."

"Ben de seni istiyorum." Ve öpüşürken daha da çok istiyorum. Onunla ilgili muhteşem ve mükemmel olan her şeyi tadabildiğimde, koklayabildiğimde ve soluyabildiğimde. "Beni çok iyi hissettiriyorsun."

"Bunu sen yönet Ellie. Benden istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım." Beni tekrar öpüyor ve sonra geri çekilerek inlememe neden oluyor. "Söyle bana bebeğim. Ne istersen."

Kalbim öyle yüksek atıyor ki başım dönüyor. "Öp beni." Öptü. Sanki yapmak için yaratıldığı tek şey buymuş gibi öpüyor beni. Dillerimiz tekrar tekrar çarpışıyor ve beni çıldırtıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasını istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum.

ve beni sev.

"Dokun bana." Dudaklarına geri dönmeden önce kelimeleri zar zor çıkarıyorum.

Beni böyle hissettiren tek erkek o. Hayatımda hiç kimse Connor kadar derinlemesine öpmemişti. Bu dolu dolu bir deneyim ve şu anda vücudum daha fazlasını istiyor.

Daha önce onun tarafından sevildim. Onu içimde hissettim.

Ve her şeyi yeniden hissetmek istiyorum.

Connor'ın elleri sırtımdan yukarı doğru kayıyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. Öpüşmeyi kesiyor ve elleri göğsüme doğru ilerlerken birbirimizi izliyoruz. Tepkimi ölçtüğünü bildiğim için tişörtümü yırtıp göğüslerimi ona gösteriyorum ve sonra onu oraya yönlendirebilmek için bileklerini kavriyorum.

Bakışlarındaki sıcaklık beni eritmeye yetiyor ve başparmaklarını meme uçlarıma sürüp göğüslerimi yoğururken başım geriye düşüyor. Yemin ederim bu şekilde boşalabilirim. Başımı tekrar yukarı kaldırıyorum ve dokunuşu, gözleri ve bana verdiği güç çok fazla.

"Sen çok mükemmelsin. Sen her şeysin, Ellie. Bana ne istediğini söyle."

"Daha fazla."

Sırıtıyor ama başını sallıyor, sıcak nefesi çıplak tenimi okşuyor. "Açık konuş. Ağzımı muhteşem göğüslerinin üzerinde ister misin? Dudaklarını tekrar öpmemi ister misin? Ne istiyorsun, Angel?"

Hiçbir zaman sesimi çıkarmadım. Aslında, her zaman sessiz olmaya ve itaat etmeye zorlandım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama işte bu büyük, güçlü adam kendini bana teslim ediyor, ki bunu başka hiç kimse için yaptığını sanmıyorum. Onun için cesur olmak istiyorum.

"Ağzını göğüslerimde istiyorum."

Yeşil gözlerinde ısı parlıyor ve sonra, bağlantımızı kesmeden, dili meme ucunun etrafında dolaşıyor, bu şimdiye kadar gördüğüm en sıcak şey. O bana taparken parmaklarım saçlarının arasına kayıyor. Diğer tarafa geçmeden önce tenimi öpüyor, emiyor ve okşuyor.

Aynı anda hem cennet hem cehennem. Kalçalarımı oynatmaya başladım, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"İşte böyle Angel, istediğini al. Kullan beni. Bana bin ve ihtiyacın olanı al."

Sözleri beni utandırmalı, ama utandırmıyor ve dediğini yapıyorum, kendime umutsuzca ihtiyacım olan sürtünmeyi veriyorum. Daha iyisini bilmeyen gençler gibi devam ediyoruz, ama bu mükemmel.

Connor'ın ağzı göğüslerimdeyken ve siki tam da ihtiyacım olan açıda kot pantolonuna yaslanırken ben inşa etmeye başlıyorum. Kalbim güm güm atıyor, serbest bırakılmayı ararken vücudum gerginleşiyor.

"Bırak Ellie. Bırak, seni yakalayacağım. Seni kollarıma aldım ve düşmene izin vermeyeceğim."

Daha sert itiyorum, o inlerken daha hızlı hareket ediyorum. Dili meme ucumu yuvarlıyor ve sonra dişlerinin yeterince ısırıldığını hissediyorum ve sonra Uçuyorum.

Gözlerim kapanıyor, başım geriye düşüyor ve ben hayatımın en iyi orgazmını yaşarken o tam orada, tenimi öpüyor.

Utancı üzerime çökerken nefesim geri gelmeye başlıyor.

Connor bana bakıyor. "Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Seni bırakırken izlemek çok güzeldi."

Ben yer değiştiriyorum, o da yüzünü buruşturuyor. "Ama sen . . ."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnımı kendi alnına yaslamadan önce beni şefkatle öpüyor. "İstediğim her şeyi aldım, ama bir dakikalığına tuvalete gitmem gerekiyor. Döndüğümde sana sarılacağım ve zorla film izleteceğim. Hiçbir yere gitme, tamam mı?"

Denesem bile bacaklarımın çalışacağından emin değilim. "Tamam."

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

Connor bana utangaçlığımı eriten bir gülümseme veriyor. "Bana güvendiğin için."

Onu tekrar öperim. "Güvenebileceğim bir adam olduğun için teşekkür ederim. I . . ." Kendimi durduruyorum, ona aşık olduğumu söylemek için çok erken olduğunu biliyorum.

Onu sevmem gerektiğinden bile emin değilim, ama işte buradayım, umutsuzca sanki başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Onu seviyorum. Sanırım sekiz yıl önce o gece ona aşık olmuş olabilirim ve bunu kabul etmeme daha yeni izin veriyorum.

"Sen mi?"

"Bunun benim için çok şey ifade ettiğini söylemek istedim." "Benim için çok şey ifade ediyorsun, Ellie."

"Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

Avucumu ağzına götürüyor ve öpüyor. "Hemen döneceğim."

I olsun yukarı ve İzle onu Yürümek doğru ve tatmin edilmediği için kendini suçlu hissediyor, ama sonra dönüp

ve göz kırpmıyor. O gerçekten dünyadaki en iyi adam ve şimdilik benim.

Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve Connor kollarını bana sarıp kanepede birbirimize sokulurken ben doymuş ve memnuniyetle dolmuş oluyorum. Oynat tuşuna bastı ve film seçimine kahkahalarla güldüm. Sadece Connor *Güzel ve Çirkin'i* seçerdi.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELLIE

I Hayatımda gördüğüm en güzel sonbahar günü. Serin hava temiz ve berrak, güneş ise parlak, yapraklardaki her muhteşem rengi aydınlatıyor. Elimde bir fincan kahveyle verandada durmuş, kırmızıların bereketine bakıyorum ve ruhumu yatıştıran portakallar.

Connor, Hadley ve ben bugün bir maceraya çıkıyoruz. Ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok ama dışarıda olacağımız için kalın giyinmem söylendi.

Eskiden sürprizler hoş karşılanmazdı ama Connor'la birlikte hiç endişelenmiyorum. Düşünceli olmanın ötesinde ve onun yanında olduğum her gün ona daha da aşık oluyorum.

Bir hafta önce kanepede geçirdiğimiz gecedен bu yana hiç şakalaşmadık ve tek düşündüğüm bu. Koridorda yanımdan geçerken onu tutup öpmek istiyorum. Bana gerçekten *dokunmadan dokunmak* için küçük yollar buluyor. Bu beni deli ediyor.

"Anne! Nereye gittiğimizi sanıyorsun?" Hadley, tadını çıkardığım sabahın erken saatlerinin sakinliğini bozarak soruyor.

"Emin değilim, fıstığım. Sen ne düşünüyorsun?" "Sanırım bizi ata bindirecek."

Başımı eğiyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Atı var mı?"

Dürüst olmak gerekirse, Connor'ın bu çiftlikte çok çalışmaktan başka ne işi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Buraya geldiğimizden beri ahır ve içindeki tüm ekipmanlar üzerinde çalışıyor. Dün traktörü tamir ettiğinde, piyangoyu kazandığını düşünebilirdiniz. O kadar sevinçliydi ki izlemesi komikti.

"Hayır..." Çarkların döndüğünü görüyorum. "İneklere binebileceğimizi düşündüğünü sanmıyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bence o daha iyi biliyor." "Emin misin? İneklerle arası pek iyi değildir."

Haksız değil. Neyse ki ustabaşı Joe ve çiftliğimde çalışan işçiler beni seviyorlar ve Connor'a yardım etmek için buraya geldiler. Kevin'den nefret ediyorlardı ve onu terk etmekten çok mutluydular, özellikle de beni dövdüğünü öğrendikten sonra.

Walcott'un ineklerine bir şey olmadığından emin olmak için onları Arrowood arazisine taşıdık, ancak Kevin'in çiftliği artık çalışmıyor.

"Sanırım denerse ona haber verebiliriz," diyorum komplocu bir tavırla. "Ama gerçekten heyecanlı görünüyordu."

"Anne, Connor'ı sevmemin bir sakıncası var mı?"

Sorusu ciğerlerimdeki havayı söndürdü. O ve Connor çok yakınlaştılar ve Connor, Hadley ve beni hayatında istediğini açıkça belirtti. "Evet bebeğim, onu sevmen çok normal."

"Güzel, çünkü ben biliyorum."

"Sevindim. O da seni seviyor."

Işıldıyor. "Biliyorum, bana söyledi. Sence babam kızarmı?"

Kahretsin. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama yalan da söylemek istemiyorum. Son zamanlarda Kevin hakkında hiçbir şey söylemedi. Aslında, onunla uzaktan yakından ilgili olan her şeyden tamamen kaçınıyor. Ona Kevin'in biyolojik babası olmadığını henüz söylemedik ve Connor'ın bunu özel bir şekilde öğrenmesini istediğini biliyorum.

Bunu ondan almak istemiyorum.

"Hadley," çömelip bileklerini ellerimin arasına alıyorum, "sana aşk hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"İşte benim kızlarım. Maceramıza devam etmeye ne dersiniz?"

Onunla her yere giderim.

Hadley elimi bırakıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan verandadan ona doğru atlıyor. Neredeyse çılgılık atacaktım ama o hiç vakit kaybetmeden onu yakaladı. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor kollarını onun boynuna sararken.

"Bu bir sürpriz."

"Hadi gidelim!" Hadley haykırır.

Ceketlerimizi alıp onun arabasına bindik. Hadley kulaklığını takmış, nereye gittiğimizden habersiz bir program izliyor. Yolculuk boyunca ona gizlice bakıyorum ve beni her yakaladığında sırtıyor. Kurnazca elini orta konsola koyuyor ve benimkine yaklaştırıyor. Onu izleyerek, parmak uçlarımız birbirine değene kadar ben de aynısını yapıyorum.

Gösterisine dalmış olan Hadley'e dönüp bakıyorum.

"Bugün seni ve bizi sordu."

Önce aynaya sonra da bana bakıyor. "Ve?" "Bence ona söylemeliyiz."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Benim var. Bu yaptığımız şeyin gerçek olduğu anlamına geliyor. Bu, bizim bir aile olmamızı istediği ve onunla birlikte yaşamamızı ve daha fazlasını yapmamızı istediği anlamına geliyor.

Her ne kadar korku çok yerinde bir duygu olsa da, ona baktığımda başka bir sonuç hayal edemiyorum. Ondan uzaklaşmak mümkün değil. Onu seviyorum. Hızlı olabilir ama kalbimde hissettiğim bu.

Connor özverili biri ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. "Her şeyi istiyorum ama yavaş gitmeliyim."

"Biliyorum."

"Bunu anladığınız sürece."

Eli kayıyor ve ellerimizi birbirine biraz daha sıkı bağlıyor. "Ona söyleyebiliriz ve gerisi senin hızına bağlı. Sadece şunu bil ki konu ona geldiğinde frene basamayabilirim."

Bu kısmı gayet iyi. Onu sevmesini istiyorum ve onun her şeyden çok sevdiği tek şey olmasını istiyorum. O ve ben kendimizi biraz hızlandırabiliriz ve bir zaman çizelgesi üzerinde çalışmamız gerekmiyor, ancak onları birlikte daha fazla zaman geçirmekten mahrum etmeyeceğim.

"Ona karşı nazik ol ... eğer sana izin verirse."

Gülümsüyor. "Beni ne kadar mutlu ettiğini bildiğini sanmıyorum."

Yanaklarım yanıyor. Tek yapmak istediğim bu ve onun benim için ne yaptığından haberi yok. Connor'la geçirdiğim her dakika bir hediye.

"Sen de benim için aynısını yapıyorsun." Dinlemediğinden emin olmak için tekrar arkama bakıyorum. "Umarım bundan sonra bizden nefret etmez."

"Dikkatli davranacağız."

Bu konuda gergin ve endişeli olmaktan kendimi alamıyorum. Connor'ı sevse de onu arkadaş olarak görüyor. Connor ebeveyn rolüne adım attığında, onunla olan ilişkisi değişecek. Her şey eğlence ve oyun olmayacak - onun babası olacak ve onu ilk kez disipline etmesi gerektiğinde zorlanacak.

Bu, yaptığım şeyler hakkında nasıl hissedeceğini hesaba katmıyor bile. Yalan söylediğimi bilecek ve umarım bu bana olan güvenini azaltmaz.

Umarım, çok fazla darbe almadan geçiş yaparız, ama yine de, hayatımın teması gerçekten bu gibi görünmüyor.

Toprak bir yola sapıyoruz ve merakım tavan yapıyor. Bizi hangi cehenneme götürüyor?

Hadley kulaklıklarını çıkardı ve yüzü pencereye yapıştı. "Geldik mi?"

"Öyleyiz," diyor Connor patikada ilerlemeye devam ederken. "Burada inek var mı?"

Bir kahkaha patlattım ve Connor bana deliymişim gibi baktı. "Bizi inek sürmeye götürdüğünü düşünüyor çünkü yetiştirdiğin hayvanlar söz konusu olduğunda çok beceriksiz görünüyorsun."

"Hey! Rodeo yapmadığınız sürece ineklere eyer takmadığınızı biliyorum!" diye itiraz ediyor şakacı bir tonla.

"Bunlar boğa!" diye bağırdıktan sonra elleriyle gözlerini kapatıyor.

"Aynı şey. Bir şeyler biliyorum."

Eli düşünüyor ve başını sallıyor. "İnekleri sağlamak zorunda olduğunu da düşünmedin."

"Biliyor musun, sen benim favorimdin, şimdi sana yeni doğan buzağı Betsy'yi vermeyi yeniden düşünüyorum."

"Elmalar!" Hadley cevap vermek yerine bağılıyor, dikkati tamamen pencereden dışarı odaklanmış durumda. "Bizi elma toplamaya getirdin!"

Connor başını sallarken ona bakıyorum. "İkimiz de elmalı turtaya bayılırız, belki biraz alıp anneni pişirmeye ikna edebiliriz diye düşündüm."

Ayakları çılginca tekmelerken kıkırdıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi gün!"

Hadley'i her yıl balkabağı ve elma toplamaya götürürdüm ama Kevin hiç bizimle gelmezdi. Bizimle bir şeyler yapmak için her zaman çok meşgul ya da çok kızgın olurdu. Connor sadece burada değil, aynı zamanda bunu planladı. Bizimle vakit geçirmek istedi. Yapmaktan hoşlandığımızı bilemeyeceği ama yine de bir şekilde bildiği bir şey için kafa yordu ve çaba sarf etti.

Adam, hayatımın en kötü gecesinde yaptığım elmalı turtalar hakkındaki küstahça bir yorumu alıp neşeli bir ana dönüştürmeyi başardı.

Arabayı park ediyor ve Hadley dışarı çıkıyor.

Ona dönüyorum ve kendimi durduramadan dudaklarım aralanıyor. "Seni seviyorum."

Connor'ın güzel yeşil gözleri duygularla doluyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

"Sanırım ben de öyle ama daha çok erken ve çözmemiz gereken çok şey var."

O sırtıyor ve alır benim el içinde onun.

"Biz Ayrıca zamandan başka bir şeyimiz yok. Şimdi elma toplamaya gidelim, ve belki

Bu gece, bu işlevsiz üçlüyü nasıl bir aile haline getirebileceğimize dair bir plan yapmaya başlayabiliriz."

Böylece arabadan iniyor ve ben de Connor Arrowood'u beni bulabilmesi için geri dönmeye zorlayan korkunç babasına nasıl teşekkür edebileceğimi merak ediyorum.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

CONNOR

"H Gerçekten kaç elmaya ihtiyacımız var?" Hadley arabaya iki tane daha koyarken soruyorum. Evet, biz

Çocuk bahçenin yarısını topladığı için bir arabası var.

"Elmaları severim. Sizin için iyidir."

Tamam, haklı olduğu bir nokta var ama elliye ihtiyacımız yok. "Adil, ama bence yeterince var."

Hadley duruyor, bana doğru dönüyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Eğer yeterince elmamız olmazsa, annem turta yapamaz."

Buna nasıl itiraz edeceğimi bilemiyorum ama dikkatini başka bir şeye çekebilirim. "Balkabağı turtası sever misin?"

Burnunu kıvrıyor. "Ewww."

Şimdi onun benim çocuğum olduğundan emin değilim. Nasıl olur da balkabağı turtasını sevmez? "Hiç yedin mi?"

"Hayır, çünkü iğrenç. Balkabağı sebze gibidir."

Ellie yanımda iç geçiriyor. "Bunun ne kadar eğlenceli olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu tartışmaları daha az umursayamayacağımı anladığını sanmıyorum. Milyonlarcasını yapmak *istiyorum*. Yanımdaki küçük kız ne tartışmak isterse tartışırım, yeter ki onunla vakit geçireyim.

"İlginç bulmadığım bir şey yapabileceğinden emin değilim."

Ellie başını sallar. "Bunu bir ay sonra söyleyip söylemeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Ben de yapamıyorum. Umarım hiç eskimez, gerçi ben daha iyi biliyorum. Kardeşlerim muhtemelen bir noktada sevimli ve ilginç olduğumu düşünmüşlerdir. İki yaşına geldiğimde, onların pazarlık aracı ve günah keçisi haline gelmiştim. En küçük olmak aptal olduğum ve onları dinlediğim anlamına geliyordu.

"Eminim beş yıl içinde etkisi geçecektir."

"Connor, Connor! Bak, kocaman bir balkabakları var!" Şimdiye kadar gördüğüm en büyük şeyi işaret ediyor. "Alabilir miyiz?"

"Güçlüyüm ama o kadar da güçlü değilim."

Ellie yanımda homurdanıyor. "Hadley, bunu arabaya sığdıramayız."

Hadley'nin gözleri diğerinden çok az daha küçük olan bir başkasını buluyor. "Bunun gibi büyük bir tane alabilir miyiz?"

"Traktörü getirdin mi?" diye sordum.

"Çalışıyor mu?" Ellie homurdanarak cevap veriyor.

Gözlerim kısıldı. "Henüz değil. Görünüşe göre başka bir parçaya ihtiyacı var."

Hadley elimi tutuyor ve beni ona doğru çekiyor. "O zaman onu getiremeyiz çünkü *hala* kırık."

Yedi yaşındaki bir çocuk nasıl bu kadar iğneleyici olabilir? Şimdiden mi?

"Ve araba büyüklüğünde bir balkabağı alamayız."

Hadley dramatik bir iç çekiş yapar. "Peki. Bir midilli alabilir miyiz?"

"Uhh," diyorum, balkabağından midilliye nasıl geçtiğimizi anlamadan.

Ellie sanki bu çok komik bir şeymiş gibi sırıtıyor ve *Connor'ın bu soruyu nasıl karşılayacağını görmek için sabırsızlanıyorum* der gibi bir ifade *takınıyor*. "Bunun için söz veremem, Squirt. İnekleri zar zor idare edebiliyorum."

Yan tarafa bakıyor ve bunu düşünüyor gibi görünüyor.
"Tamam."

Bu kolay oldu.

"Belki yakında," diye ekliyor elimi tutup daha fazla bir şey söylememi engellemeden önce. "Hadi gidip balkabaklarına bakalım, Connor'ın vinç olmadan kaldırabileceklerine."

Bir sıra balkabağının olduğu yere doğru yürüyoruz ve o her birini dikkatle inceliyor.

"Bunu kaldırabilir misin?" Hadley eli büyüklüğünde bir tanesini kaldırırken soruyor.

Ona sert bir bakış attım ve o da kıkırdadı. "Sadece benimle dalga geçiyorsun."

"Bence bütün balkabaklarını kaldırabilirsin." "Gerçekten güçlü olduğumu düşünüyor olmalısın."

Başını sallıyor. "Büyük kasların var, değil mi anne?"

Sinsi bir sırıtışla Ellie'ye bakıyorum. "Evet, anne, büyük kaslarım var mı?"

"Büyük bir egon var."

Hadley başını kaşıyor. "Ego nedir?"

Ellie iç geçirir. "Kendin hakkında ne düşündüğündür. Görünüşe göre Connor kendini süper güçlü ve yakışıklı sanıyor."

"O yakışıklı. Sydney'e onun yakışıklı olduğunu düşündüğünü söylemişsin," diyor Hadley.

Ellie'nin dudakları ayrılıyor ve onunla biraz dalga geçmekten kendimi alamıyorum. Bu çok eğlenceli. "Yaptın, ha?"

"Bir kez bahsetmiş olabilirim."

Hadley elindeki balkabağın bırakıp yanımıza geliyor ve iki elimizi de avuçlarının içine alıyor. "Bence sen yakışıklısın."

"Teşekkür ederim, Squirt," diyorum elini sıkarken.

"Bence annen çok güzel."

"Sence ben güzel miyim?"

"Bence çok güzelsin," diyorum ona. "Dünyadaki en güzel kızsın."

Hadley övgülerimin altında ısıldıyor ve sonra Ellie'nin elini bırakıyor. Kollarını bacaklarıma doluyor ve sıkıca sarılıyor. En güzel sarılmaları o yapar. Vücudunun merkezinden geliyorlar ve sanki dokunaçlar sizi sarıyor.

"Bana bir midilli almak zorunda değilsin Connor."

Gülüyorum çünkü zihni bir anda zıplıyor. "Bu çok iyi."

"Onun yerine bir köpek yavrusu alacağım."

Ellie homurdanıyor. "Balkabağıyla başlayalım ve oradan devam edelim."

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

CONNOR

T Bugün mükemmeldi. Her şey planladığımdan çok daha iyi gitti. Hadley çok eğlendi, bir sürü elma, balkabağı ve Ellie'nin su kabağı denir.

Ellie şu anda elmaları kaldırıyor ve Hadley de ağaç eve gitmek için bekliyor. Sadece ev için balkabağı almakla kalmadık, ağaç ev için de aldık çünkü Hadley her yerin süslemeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Bu çocuğu mutlu etmek için inek otlaklarından birini balkabağı tarlasına dönüştürebilirim.

"Hazır mısın?" Ellie iki balkabağı ve bir masa örtüsüyle dışarı çıkarken soruyor.

"Bu ne için?"

"Perdeler." "Perde mi?"

"Hadley'nin burayı biraz daha ev haline getirmesi ve perdelerin bir evi yuva haline getirmesi gerekiyor."

Bu kadar önemli olduklarını hiç bilmiyordum. Perdesiz olan eve dönüp bakıyorum. Sanırım babam bir keresinde sarhoş olmuş ve tüm perde çubuklarını duvarlardan sökmüş. Perdelerin *bu* evi bir yuva yapacağını düşündüğümünden değil. Bunu yapan tek şey babamın ölmesi ve artık burada olmamasıydı.

Onu göğsüme çekerken "Bence bunu içindeki insanlar yapıyor," diyorum. "Bu evi bir yuva yaptın."

Ellie usulca gülümsüyor ve bana hızlı bir öpücük veriyor. "Bence ona şimdi söylemeliyiz."

"Şimdi mi?"

Kalbim çarpmaya başladı ve sinirlerim gerildi. Ben korku hisseden biri değilim. Orduda geçirdiğim zamandan sonra, korkuya izin vermeden nefes almayı öğrendim. Şu anda, onu durduramıyorum. Hadley'e söylediğimizde, onun dünyası değişecek. Benimkinin eksenini çoktan kaymış durumda ama ben bir yetişkinim. O bir çocuk ve bu haberle nasıl başa çıkacağı konusunda endişeleniyorum.

"Ne kadar beklersek, bunu ondan o kadar çok alıyormuşuz gibi hissediyorum. Babasının ona böyle bir gün yaşatacak kadar değer verdiğini bilmeli. Babası olarak ona bunu vermek istiyorum."

Ağzım açılıyor ama kelimeler çıkmıyor. Avuçlarımla terlemeye başladığımı hissedebiliyorum ve kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum, olduğum yetişkin adam gibi değil.

Sinir, heyecan, adrenalini ve beklenti.

"Hazır değil misin?"

"Hayır, hazırım," diyorum hemen. Bunun hazır olmakla hiçbir ilgisi yok. Hiçbir şey için bu kadar hazır olmamıştım. "Eminim ve ona söylemek istiyorum. Sadece senin hazır olduğunu düşünmemiştim."

"Vakit geldi."

O haklı. Vakit geldi. "Hadi ağaç eve gidelim."

Hadley elinde bir sepet ve bebeğiyle koşarak dışarı çıkar. "Elma şarabı, fincan ve kurabiye getirdim."

"Kurabiyeleri nereden aldın?" Ellie soruyor.

"Mutfaktan."

"Bunu ben istedim."

Kıkırdamamı tutuyorum çünkü Hadley yedi yaşındaki bir çocuk için harika bir zamanlamaya sahip. Üçümüz, benim için tahmin edebileceğimden çok daha fazla şey ifade eden ağaca doğru yola çıktık.

biliniyor. Korktuğumda saklandığım ve kaybettiklerimi bulduğum yer burası.

Şimdi, umarım, hayatımın bir parçası daha yerine oturacak.

Sessizce yürüyoruz, yani Ellie ve ben sessiziz, Hadley ağaç evi görene kadar yavru köpekler ve balkabakları hakkında sohbet ediyor. Sonra bir ok gibi fırlıyor ve onun için yaptığım merdivene tırmanıyor. Sahip olabileceğim hiçbir ağaç eve benzemiyor. Bir çatısı, iki penceresi ve arkasında küçük bir sundurması var, bu da benim bu hafta eklediğim bir şeydi.

Buranın onun saklandığı bir yer olmasını istemiyorum, onun için başka bir anlam ifade etmesini istiyorum. Ağaç ev ona neşe getirmeli ve anıların oluştuğu bir yer olmalı. Bu yüzden muhtemelen işim bittiğinde ona bir banyo, mutfak, elektrik ve su tesisatı vereceğim.

"Deste mi taktın?" Ellie soruyor.

"Bunun buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerini deviriyor. "Biliyorsun, sen onunla buraya geldiğin sürece zemin olarak sadece bir kontrplak parçasıyla mutlu oluyordun."

İşte tam da bu yüzden burayı inşa ederken her şeyin ötesine geçtim. "Biliyorum ama ona verebileceğim her şeye sahip olmalı. O çocuk cehennemi yaşadı ve eğer bu onu gülümsetebilecek tek şeyse, bunu yapacağım."

Ellie iki elimi birden tutuyor ve bana bakıyor. Bana daha önce söylediği sözler hala kalbimde yankılanıyor ve onları tekrar duymak için sabırsızlanıyorum.

Yanımızdan Hadley'nin sesini duyana kadar ikimiz de habersizdik. "Annemle evlenecek misin?"

Kimse bu çocuğun kurnaz olduğunu söyleyemez.

"Belki bir gün, ama şu anda günü gününe yaşıyoruz." Umarım doğru cevap budur.

"Connor'ın sonsuza kadar hayatında olmasını ister misin?" Ellie sorar ve bu konuşmayı nereye taşımayı planladığı açıktır.

Sinirlerime hakim olamıyorum. Eğer Ellie ona biyolojik babası olduğumu söylemenin onu üzeceğini düşünseydi, şu anda burada olmazdık.

"Evet! Onu seviyorum ve o benim en iyi arkadaşım. Ayrıca komik ve yakışıklı ve bana bir köpek yavrusu alacak."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Seveceksin, beni seviyorsun ve ben çok sevimliyim." Kirpiklerini kırıştırıyor ve dudakları gergin bir çizgi halinde. Çok sevimli ve muhtemelen haklı olduğuna dair bir his var içimde. Söz konusu o olduğunda enayinin tekiyim, bu yüzden ağaç evdeki güverteyi tercih ettim.

"Öyle de olsa," diyor Ellie hızla, onun cazibesinden etkilenmediği belli. "Peki ya sana uzun zaman önce, sen doğmadan önce Connor'la tanıştığımı söylesem?"

"Birbirinizi tanıyor muydunuz?" Hadley aramızda bir ileri bir geri bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Yaptık."

"Bir kez karşılaştık ve bu ... şey, çok özeldi," diye devam ediyor Ellie. "Büyükannen ve büyükbaban kısa bir süre önce ölmüştü ve ben çok üzgündüm. Connor o gün beni mutlu etti ve kalbime yardım etti."

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Benim için yaptığı gibi mi?" "Kesinlikle," diye araya girdim. "Siz ikinizi bir araya getirmek hoşuma gidiyor. mutlu."

Ellie titrek bir nefes veriyor. "Sana söylemek istediğim şey şu... şey, o gece Tanrı bana bir bebek verdi."

"Ben mi?"

Gülümseyerek hızlıca başını sallıyor. "Evet, sen. Benim güzel, mükemmel, tatlı küçük kızım. Connor ve ben, onun aslında senin gerçek baban olduğunu gösteren bir test yaptırдық."

"Ama . . . Benim zaten bir babam var."

Yanına çömelıyorum. "Öyle, ama sen ve ben aynı kanı taşıyoruz."

Ellie dizlerinin üzerine çöker ve Hadley'nin ellerini kendi ellerinin arasına alır. "Birkaç gün öncesine kadar bilmiyorduk ve babanla ben

Connor'la tanıştıktan hemen sonra evlendim. Ama Connor senin baban, Kevin değil."

Hadley'nin bir şey söylemesini beklerken ikimiz de taş gibi hareketsiziz. Orada durmuş, öğrendiklerini düşünüyor.

"Babam benim babam değil mi?" diye soruyor, sesi biraz titriyor.

Kahretsin, bu kalbimi kırıyor. Onu seviyorum ve acı çekmesine neden olmak istemiyorum ama aynı zamanda ona söylediğimiz için de mutluyum.

"Hayır bebeğim, ama onu sevmekten vazgeçmek zorunda değilsin. Onu bir daha ne zaman görürsün bilmiyorum ama her zaman kalbinde olabilir."

Ellie'ye söylediklerini düşünüyorum ve Hadley'nin ona bu kadarını bile vermemesi talebimi geri çevirmek zorunda kalıyorum.

Kadın iyilik ve bu dünyadaki iyi olan her şey, adam ise zehirden başka bir şey değil.

Onları vermeye bu kadar istekli olmasına sevindim çünkü ben onları saklamaktan çok daha fazlasını istiyorum.

"Hadley," diyorum kalbim boğazımda, "kafanı karıştırmak ya da seni üzme istemiyorum. Sen isteyene kadar bana baba ya da başka bir şey demek zorunda değilsin ve eğer hiç demezen, ben her zaman senin Connor'ın olacağım. Benim olduğumu bilseydim seni hemen bulurdum ama sen ne kadar istersen o kadar hayatının bir parçası olacağım ve sen hazır olana kadar bizim için hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor."

Bana bakıyor, gözleri şaşkınlıkla dolu. "Sen benim babam mısın?"

"Öyleyim ve kızım olduğun için gerçekten çok mutluyum."

Hadley, Ellie'nin elini bırakıp bana doğru yürüyor. Küçük elleri yüzümü çevreliyor ve gülümsüyor. "Ben de senin babam olmanı istiyordum."

Bununla birlikte tüm dünyam değişiyor ve yemin ederim ağlayabilirim.

"Yorgun değilim," diye yakınıyor Hadley.

"Eğer şimdi yatağa gitmezsen, okul için asla kalkamazsın." Ellie onun pazarlık yapmasına izin vermiyor. "Git dişlerini fırçala."

Bir yanım Ellie'den evde kalmasına izin vermesini istiyor. Yaşadığımız gibi bir günden sonra, etrafımızdaki dünya biraz daha yokmuş gibi davranabiliriz.

"Devam et, Squirt," diyorum Ellie'ye, çünkü Hadley'i evde tutmak istiyor olabilirim ama aptal değilim.

Yüzündeki takdir ifadesi bana iyi yaptığımı ve iyi yapmak istediğimi söylüyor. Onu destekleyen bir ortak olmak istiyorum, bu da her zaman iyi adam olamayacağım anlamına geliyor.

Dempsey ve Miller beni şimdi görebilselerdi . . .

İşte buradayım, Bay Domestic ve bununla uğraşmaktan çok mutluyum. Bunu daha önce hiç anlamamıştım - bir çocuğun tüm dünyanızı nasıl değiştirebileceğini. Liam'ın birkaç ay içinde yılın bekârından bir aile babasına dönüşmesini izledim. Natalie'nin altın gibi bir amcığı falan olduğunu düşünmüştüm, ama ben lanet bir aletim. Bu aşktı.

Başka bir insanın tüm aptal kurallarınızı unutmaya razı olacak kadar önemli olduğunu keşfetmekti. Ellie kalbimin eksik olduğunu bilmediğim parçası. Beni dizlerimin üstüne çöktürdü ve bir daha ayağa kalkamayacak olsam bile umurumda değil. Onun için, o yanımda olduğu sürece burada, ayaklarının dibinde kalırım.

Hadley huysuzlanarak banyoya gidiyor ve bir saniye sonra yatma rutinine başlarken suyun aktığını duyuyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Ellie yanıma gelip kollarını belime dolayarak, genellikle Hadley uyuduktan sonra yaptığı bir sevgi gösterisiyle soruyor.

"Seni sevdiğimi."

Bunun üzerine gülümsüyor, gözleri sevgi ve biraz da endişeyle doluyor. İkinci bölümü görmeyeceğim günü iple çekiyorum. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Hiç duraksamadan söylerim ve o inanana kadar milyonlarca kez tekrar ederim. Bunu bana duraksamadan söylemesinin ne anlama geldiğini asla bilemeyecek.

Ellie ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Ben de seni seviyorum Connor ve bugün ... her şey çok güzeldi. Hayal edebileceğimden çok daha iyi karşıladı ve sanki dünya bize gülümsüyor gibi hissediyorum."

"Çünkü öyle. Mutlu olmayı hak ediyoruz ve bence ikimiz de hayatımız boyunca yetecek kadar boktan şeyler yaşadık."

"Katılıyorum ve umarım" -beni tekrar öpüyor ve gözleri biraz kararıyor- "bu gece biraz daha mutlu oluruz."

"Ne kadar mutlu?"

Ellie omuz silkiyor. "Göreceğiz."

Tanrım, bu kadın beni öldürmeye çalışıyor. Çok ama çok mutlu olmak isterdim ama onunla ne elde edebilirim edeyim. Sabırlı olabilirim ama ben kollarımdaki kadına çok aşık bir adamım ve bunu ona göstermek istiyorum.

Hadley oturma odasına daldığı anda kendini çözer ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır.

"Connor bu gece bana kitap okuyabilir mi?"

Ellie bana bakıyor. Bu normalde Hadley için yaptığı bir şey, bu yüzden bana izin vermesini bekliyorum.

"Elbette," diyor Ellie okuyamadığım bir gülümsemeyle. "Emin misin?"

"Yüzde yüz eminim."

"Teşekkürler anne!" Hadley ona doğru koşuyor, sıkıca sarılıyor ve sonra bana doğru koşuyor. "Hazır mısın?"

"Hazır."

Sonra Hadley beni neredeyse kendi odası haline gelen yatak odasına sürüklüyor. Dışarıdaki bir şeyden korktuğu için yatak pencereden uzaklaştırılmış ve çarşafklar eskiden Sean'ın yatağında olan koyu mavi yerine pembe.

Babamın bizi dövecek kadar bizden nefret etmesi ama biz gittikten sonra ona bizi hatırlatacak hiçbir şeyi atmamış olması bana garip geliyordu.

Her şey biz burada yaşarken olduğu gibiydi.

Annemin bıraktığı gibi. Ta ki biz onu temizleyip yüklerinden kurtulana kadar.

Son birkaç aydır bir şeyler ortaya çıkmaya başladı. Oturma odasında bir bitki, masanın üzerinde çiçekler ve banyoda yerde paspaslar var.

Ellie gün geçtikçe bu evi daha da güzelleştirdi. Artık bir aile oluyoruz.

Ve bu beni mutlu ediyor.

"Peki, annen bunu genellikle nasıl yapıyor?"

Hadley yatağa oturur ve battaniyeyi okşar. "Önce bir kitap seçmelisin. Şuradakileri seviyorum."

"Tamam, kitabı seç." Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Bu kadarını bilmem gerekirdi. Yığına doğru yürüyorum ve daha yıpranmış görünen bir tanesini arıyorum. Bir favorisi olduğunu varsayıyorum. "İçlerinde daha çok sevdiğin var mı?"

Omuz silkiyor. "Bunların hepsini seviyorum."

"*Yeşil Yumurta ve Jambon*?" Ben soruyorum. Dr. Seuss'u kim sevmez ki? Kardeşlerim ve ben *Go Dogs Go'ya bayılırdık*. Hiç şaşırmadım. Hızlı gitmek ve şapka sevmemekle ilgiliydi.

Hadley'nin gözleri parlıyor. "Ben yeşil yumurta ve jambon sevmem. . ."

"Ben sevmiyorum ama Hadley sevebilir." Ona göz kırpmıyorum ve yatağa geliyorum, nereye oturacağımdan pek emin değilim.

Hadley yana kayıyor ve ben de onun işaretini alıyorum. Sırtımı duvara yaslıyorum ve o da benim pozisyonumu taklit ediyor ama başını arkaya yaslamak yerine koluma yaslıyor. Küçük elleri pazumu kavırıyor ve yemin edebilirim ki onun yerine kalbimi tutuyor.

Ona bakıyorum ve Tanrı'nın benim baba olmaya layık olduğumu nasıl düşündüğünü merak ediyorum. Yaptığım onca kötü şeyden sonra, onu hak etmiyorum.

Yine de o benim ve şu anda yeni bir söz veriyorum. Onu utandıracak hiçbir şey yapmayacağım. Dürüst, sadık ve güvenilir olacağım.

"Okuyacak mısın?" diye soruyor bana bakarak.

"Yapacağım," diye cevap veriyorum, ama soruya değil, kendi sessiz yeminime.

"Annemle nasıl tanıştınız?" diye soruyor ilk sayfayı okuduktan sonra.

Saçmalık.

Cevap vermemelik edemem, bu yüzden belirsiz olacağım. Bence iyi bir plan.

"Bir restoranda tanıştık." Yalan değil. Orada yemek servisi yapıyorlar ve aslında geçen hafta Ellie'yi bir randevu için oraya götürdüm. Haklısın.

"Onu öptün mü?"

Oh, Tanrım. Ellie nerede? "Onu öptüm, evet." Hadley bunu düşündü. "Onu sevdin mi?" "Annen çok sevimli."

Kafamda sürekli şu kelimeyi duyuyorum: kaçmak. Olası tüm sorulardan kaçmak ve hikâyeyi okumak istiyorum. Kitabı tekrar açıp başlıyorum ama Hadley buna izin vermiyor.

"Onunla evlenmeyi düşünüyor musun?"

Belki de soruya soruyla cevap vermek en iyi seçenektir? "Onunla evlenmemi istiyor musun?"

Başını sallıyor. "O zaman gerçekten babam olacaksın."

İşte yine aynı noktaya geldim. Tüm bunların onun için ne anlama geldiği gerçeğiyle onu korkutmak istemiyorum, ama aynı zamanda, söz konusu ben olduğumda, sonsuza kadar burada olacağıma dair ona güvence vermek istiyorum. Onu asla terk etmeyeceğim.

"Ben artık senin gerçekten babanım. Her zaman senin baban olacağım, Hadley. Her zaman. Sen ve ben kan bağımızla ve kalplerimizle bir aileyiz."

Bunun üzerine gülümsüyor. "Yani, ne olursa olsun, ben her zaman senin kızın mı olacağım?"

"Her zaman."

"Annemle sen evlenmeseniz bile."

"Bu hiç gerçekleşmese bile."

Hadley başını koluma koymadan önce gözleri parlıyor.
"Buna sevindim."

"Ben de, Squirt. Ben de."

"Artık okuyabilirsin."

Ben de öyle yapıyorum. Yirmi dakika ve iki kitap daha okuduktan sonra, çünkü onu hiçbir şeyden mahrum edemiyorum, mutlu bir Ellie bulmayı umduğum oturma odasına gidiyorum.

Onu kanepede kitap okurken buluyorum ve ona bakmak için kapının pervazına yaslanıyorum. O kadar güzel ki. Koyu kahverengi saçlarını tepesinde toplamış ve gözlüklerini takmış. Güzelliğinde hiçbir çaba yok, sadece öyle. Alt dudağını çiğniyor ve sonra sayfayı çeviriyor.

Onu kollarıma alıp öpmek istiyorum. "İyi bir şeyler okuyor musun?" Uzak duramayarak soruyorum.
ondan bir dakika daha.

Biraz sıcıyor ve sonra gülümsüyor. "Birbirlerini yeniden bulan iki insan hakkında bir aşk romanı. Bir süre ayrı kalmışlar, ikisi de diğeri merak etmiş ama engeller onları ayrı tutmuş."

"Yani, bu bir otobiyografi mi?"

"Biraz bize benziyor, sadece daha az dramatik."

Sırıtıyorum ve ona doğru ilerliyorum. "Daha az drama ile yapabilirim."

Ellie kitabı bırakıyor ve ben oturduktan sonra kollarıma sarılıyor. "Yine de dram onu gerçek kılan şey. Hayat inişler ve çıkışlarla doludur. İyi kısımları hissetmemizi sağlayan şey acıdır. Sugarloaf'a geri döndüğünde yanlış adamla birlikte olmanın verdiği üzüntüyü hiç yaşamamış olsaydım, her şey aynı olur muydu bilmiyorum."

Belki durum budur ama bu Ellie'nin böyle bir üzüntü yaşamış olması fikrinden hoşlandığım anlamına gelmiyor.

"Seni o cehennemde bulmaktansa onunla mutlu bulmayı tercih ederdim. Bu sana asla sahip olamayacağım anlamına gelse bile."

Yan tarafıma yerleşiyor. "Sana sahip olmayı tercih ederim. Kalbimin başka birine ait olduğunu hiç sanmıyorum. Ait olduğum yerdeyim."

"Seni tekrar bulmam için geçen sürede bu kadar çok şey yaşamandan nefret ediyorum."

Ellie yüzünü bana bakacak şekilde eğiyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Artık her şey bitti. Boşanma davam yakında sonuçlanacak ve Hadley artık bizim. Gerisini halledebilir ve geçmişimizi geride bırakabiliriz."

Daha fazlasını söylemeye başlıyorum ama kapıya vuruluyor. "Burada kal," diye emrediyorum.

Buraya hiç kimse uğramaz. Gizli bir silah kasasının bulunduğu rafa gidiyorum. Parmağımı taraması bir saniye sürüyor, ama sonra önü açılıyor ve silahı alıyorum.

Ellie'nin gözleri açılıyor ama kıpırdamıyor. Muhtemelen evde bunun gibi birçok şey olduğunu söylemeliydim. Onu koruyacağıma söz verdiğimde ciddiye aldım.

Silahı yanımda tutuyorum, herhangi bir tehdidi ortadan kaldırmaya hazırım.

Bir kapı daha çaldı.

"Sizin için ne yapabilirim?" Elim tepki vermeye hazır, diyorum.

"Kıçım donmadan şu lanet kapıyı açabilirsin."

Hay sikeyim. Bu gece buna gerçekten ihtiyacım yoktu.

Silahı yan sehpaye bırakıyorum, kapıyı açıyorum ve verandada duran pisliğe ters ters bakarken bir iç çekiyorum. Declan ziyarete gelmişti, neden acaba?

"Ne? Beni gördüğüne sevinmedin mi? Eve hoş geldin demek yok, kardeşim... Seni görmek güzel mi?"

"Seni görmeyi beklemiyordum Dec, geleceğini bilmiyordum."

"Evet, Jacob ve Sean'la konuştum ve işleri kontrol etmek, yaptığımız konuşmanın bir kafa travması yüzünden olmadığından emin olmak ve kız arkadaşınla tanışmak için kısa çöpü çektim."

Aferin ona ama ben onu burada istemiyorum. Mutlu bir gece geçirmek üzereydim ama o da yok oldu.

"Git bir otel bul," diyorum ve kapıyı kapatmaya çalışıyorum. "Connor?" Ellie diğer taraftan sesleniyor.

"Her şey yolunda mı?

Tamam mı?"

Ağabeyim kapıyı iterek içeri giriyor, gülümsemesi her zamanki gibi geniş ve çekici. "Sen Ellie olmalısın, ben Declan, bu nankörün daha büyük ve daha gösterişli kardeşi." Elini omzuma vurdu. "Gecenizi bölmek istemezdim ama birkaç gün toplantım yoktu ve dışarı çıkmak istedim."

"Oh!" Elini uzatarak öne doğru atıldı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Ellie, sizin de bildiğiniz gibi, hakkınızda çok şey duydum." Ellie'nin sesi yumuşaktı ve sonra yere baktı. "Berbat durumdayım. Lütfen beni bu konuda yargılamayın."

"Tabii ki hayır, geç oldu ve beklenmedik bir anda uğradım. Lütfen kardeşimin sahip olmadığı görgü kurallarıyla beni yargılamayın ve ödeşmiş olalım."

O gülüyor ve ben de kafasının arkasına hançer saplıyorum. Lanet olası bir alet. "Dec bir otel bulacaktı."

Ellie'nin yanına doğru ilerliyorum. Kardeşimin buraya gelme nedeninin tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece dostça bir ziyaret için olduğunu sanmıyorum. Tahmin etmem gerekirse, Ellie'nin gerçek olduğundan ve arazi talebimin horozum tarafından koşturulduğum için olmadığından emin olmak için burada. Tanrı beni mutlu etmekten korusun. İsteddiği şeyi yapamayacak kadar korkak olması, benim de öyle olduğum anlamına gelmez.

"Otel mi?" Ellie soruyor.

Declan önce bana sonra da Ellie'ye bakıyor. "Sugarloafta otel var mı ki? En azından bana bir oda teklif edersin diye düşünmüştüm."

Ellie göğsümü tokatlıyor. "Onu otele gönderemezsin!"

"Evet, zorlayabilirim."

"Önemli bir akşamı bölmüyordum, değil mi?" Declan'ın sırtışı onu yumruklamak istememe neden

oluyor.

"Evet."

Ellie aynı anda, "Hayır," diye cevap verir.

Sanki bu gece neyi mahvettiğini biliyormuş gibi bana sırtıtıyor. Sorun değil, diğerine karşı kullanacak bir şeyi olan tek kişi o değil. Declan bu kasabanın küçük olduğunu, cep telefonlarının olmadığını ve biriyle görüşmek için gizlice dışarı çıkmamız gereken günlerde olmadığını unutuyor. Kaçtığı bir kıza çok hızlı bir şekilde mesaj gönderebilirim.

"Hadley'i yeni aldık ... bizim ... benim ..."

"Kızımız," diye cevap verdim, onu ona söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışmaktan kurtardım.

Gülümsemesi sıcak, yüzü sevinçle parlıyor. "Kızımız yatağına. Eminim arayı kapatmanız gereken çok şey vardır ve saat de geç oldu, ben yatmaya gidiyorum."

"Lütfen, benim yüzümden kaçmak zorunda hissetme kendini." Declan onu durdurmaya çalışır.

"Hayır, hayır, ondan değil. Sabah işim var ve gerçekten çok yorgunum."

Kardeşimi boğmak istiyorum.

"Dec, neden yatağa gitmiyorsun, eminim buraya kadar davetsizce geldiğin için yorgunsundur. Ellie ve ben konuşacaktık."

"Connor, gerçekten sorun değil, istediğimiz zaman konuşabiliriz. Sen ve kardeşin muhtemelen arayı kapatmak istersiniz." Bana doğru yürüdü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi geceler."

"Gerçekten mutlu olmamızı istedim." Huysuz bir çocuk gibi görüldüğümü biliyorum ama umurumda değil.

Gülümsüyor. "Yarın mutlu olabiliriz."

Declan güler ama öksürerek üstünü örter.

Adam ölmüş.

Ellie kızarır ve bir adım geri çekilir. "İyi geceler, sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de Ellie."

O gözden kaybolunca kardeşime döndüm. "Burada ne halt ediyorsun, Declan?"

"Konuşmamız gerekiyor ve bunu yüz yüze yapmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Dönüp dışarı çıkıyor ve bana takip etmekten başka bir seçenek bırakmıyor.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CONNOR

Decan ve ben sessizce yürüyoruz ve onun üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum.

Devam ediyor ve her ne kadar onu durdurup dökmesini istesem de kardeşimi tanıyorum. Sean ve Jacob zorlanabilir ama Dec zorlanamaz. Saldırmadan önce her olasılığı tartarak kafasında bir şeyler tasarlıyor. Bu yüzden işinde başarılı. Bir hamle yapmadan önce sahayı görüyor.

Tamir ettirmek için kışımı yırttığım ahıra geldiğimizde nihayet durdu. "Çok güzelmiş."

Önce ahır mı yoksa Ellie'yi mi kastettiğinden emin olamıyorum ama sonra eve doğru bakıyor. "O sadece güzel değil."

"Bu mudur yani? Bir aşk ya da a d ı n a ne dersiniz deyin?"

"Bana bunu sorduğun için bile siktir git," diye karşılık verdim ona. "Benim bir çocuğum var, Dec. Lanet olası bir çocuk. O kadını seviyorum ve kızımı da seviyorum."

İki elini de kaldırır. "Sakin ol! Soruyorum çünkü seni son gördüğümde *burayı* sikip *yakmıştın*. Şimdi de asla geri dönmeyeceğimize yemin ettiğimiz çiftlikteki arazinin bir kısmını satın almak istiyorsun. Bizden birinin gelip gelmeyeceğini nasıl düşündün bilmiyorum.

Uzaylılar seni kaçırdı ya da her neyse. Tek bildiğimiz benim kim olduğumu öğrendiği ve senden para sızdırdığı."

Yumruklarımı sıkıyorum ve bir dakikalığına uzaklaşmam gerektiğine karar vermeden önce en az üç kez serbest bırakıyorum. Kardeşlerime karşı öfkeyle yumruklarımı kaldırmak istediğim bir an hiç olmadı. Diğer sözlerimi tutmayabilirim ama bu asla tutmayacağım bir söz. Declan ne kadar kızgın olduğumu biliyor olmalı çünkü ben bunu düşünürken o sessizliğini koruyor.

Yeterince sakinleştikimde dönüp ona bakıyorum. "İstediğiniz şeyden vazgeçmeye istekli olabilirsiniz ama bu bir seçenek değil. Eğer üçünüz bana araziyi satmak istemiyorsanız, sorun değil. Satıştan elde edeceğim parayla kendi arazimi satın alırım. Beni anlamak ya da benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsiniz ama en azından kararına saygı duyacağınızı düşündüm."

"Saygı duyuyorum! Bu yüzden buradayım! Sean ve Jacob'ı aradım, senin deli olduğunu düşünüyorlar ama mutlu olmanı da istiyorlar. Ellie hakkında ne biliyorsun?"

Beni bilerek kızdırmaya çalıştığına yemin edebilirim. "Yeterince biliyorum."

"Anladığını sanmıyorum Connor." Bana neler olduğunu anlatmasını istediğim küçük bir sessizlik oluyor ama kendimi onu beklemeye zorluyorum. "Geldim çünkü bilmen gereken bir şey var ve dediğim gibi, bunu telefonda yapmayacaktım."

"Madem bu kadar önemli, söyle gitsin." Yorgunum ve kardeşim güzel geçecek gibi görünen bir geceyi mahvetti. Onun daireler çizerek konuşmasını dinleyecek sabrım yok.

Declan iç geçiriyor ve alışılmadık bir hareketle elini yüzünde gezdiriyor. Declan'ı üzgün, kızgın, hayal kırıklığına uğramış ve gururlu gördüm ama bu duyguyu bilmiyorum. Neredeyse üzgün görünüyor.

"O gece hakkında ne hatırlıyorsun?"

Vücudum kilitleniyor çünkü geçmişimizde konuştuğumuz onca şey arasında o gece yok. Bu konuyu hiç açmıyoruz, olmamış gibi davranmaktan memnunuz. O zaman anladım ki, hayır

Ne olursa olsun, babamı asla affedemezdin. O gece dört çocuğa asla yapmamaları gereken bir şeyi yaptırdı. Hepimizi ömür boyu sürececek bir pişmanlık ve öfkeye zorladı.

Declan üçümüzü korumaya çalıştı ama bunu yapmasının imkânı yoktu. Babam, biri ölürse hepimizin öleceğinden emin olmak istedi. Suçluluk duygumuzla onu koruyacağımızdan emin olmak istiyordu çünkü biz her zaman birbirimizi koruruz.

"Her şeyi hatırlıyorum."

"Ben de öyle. Ne kadar unutmaya çalışsam da unutamıyorum." "Neden bu konuyu açıyorsun, Dec?"

İç geçiriyor ve sonra saman balyasının üzerine oturuyor. "Kafayı yemeden ve roller tersine dönseydi yapmayacağın bir şey yapmışım gibi davranmadan önce beni dinlemen istiyorum."

"Tamam."

Söylüyorum ama ciddi değilim. Eğer Ellie ve Hadley ile ilişkiyi tehlikeye atacak bir şey yaptıysa, sonuçları kardeşimin hoşuna gitmeyecektir.

"Doğru. Her şeyi anlatacağım ve sen de beni dinleyeceksin çünkü inanmak istesen de istemesen de bu aileden başka bir şey umurumda değil ve bunu tehdit eden herkes benim sorunum. Dördümüzün hapse girmemesi ya da babamız gibi yozlaşmış ayyaşlara dönüşmemesi için çok çalıştım."

"Mesele, Dec."

Artık oyalamanın kardeşimin iyi olmadığı bir şey olduğunu ekleyebilirim. Ortaya çıkacak, o yüzden bir an önce halletse iyi olur.

Ancak Declan, bana anlatmak için dört saat araba kullandığı şey her neyse onunla mücadele ediyor gibi görünüyor.

"Görüşmemizden sonra güvenlik ekibime Ellie'yi kontrol ettirdim." Şimdi kendimi kaybedeceğim.

"Pardon?"

"Tanrım, hepimizin yapacağı şeyi yaptım Connor. Onu araştırdım."

Dudaklarım düzleşiyor ve burnumdan nefes almaya odaklanıyorum. "Çizgiyi aştın Declan. Bunu yapmaya hakkın yoktu."

Ellerini havaya kaldırır. "Hiç hakkım yok muydu? Ben senin yanında duran, seni koruyan, tıpkı senin gibi her şeyden vazgeçen lanet olası kardeşinim! Oyun oynamıyorum Connor. Bundan büyük bir keyif almıyorum. Yapmak istediğim son şey buraya gelmek ve sana bunu göstermek zorunda kalmaktı!"

"Bana neyi göstereceksin?" Sesimi eşit tutuyorum. Declan'ın üzgün olduğu belli, bu da beni geriyor.

Ellerini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Önce ne bulduğumu açıklayayım."

Ona devam etmesini işaret ediyorum.

"Sugarloafta olduğu ve yakınlarda yaşaması gerektiği dışında elimde fazla bir şey yoktu. Biraz araştırdıktan sonra Ellie Walcott'un kısa süre önce tutuklanan Kevin Walcott ile evli olduğunu ve bir kızları olduğunu buldular."

Gözlerimi deviriyorum ve ofluyorum.

"Bunların hepsini biliyorum." "Sadece kapa çeneni ve bırak da şunu çıkarayım."

"Tamam." Sabrım tükeniyor.

"Ellie'nin geçmişini bulmakta zorlandılar. Tahmin ettiğim gibi o bölgeden değildi çünkü kim Sugarloafa taşınır ki? Bu yüzden daha derine indiler ve geçmişini o zaman keşfettik."

"Bir tür uyuşturucu satıcısı mı ve ailesi hain bir şekilde mi öldü?" Onunla alay ediyorum çünkü bu biraz melodramatik.

Sonra bir zarf uzatır. "Tam olarak değil, ama o kadar da uzak değilsin."

"Ne hakkında?"

"O zarfın içinde doğum belgesi, evlilik cüzdanı ve polis raporu var. Hepsini bir araya getireceksin."

Hâlâ anlamıyorum. "Bunların herhangi bir şeyle ne alakası var?"

Declan bekler, tereddütü neredeyse iğrenç derecede yoğunudur. "Dosyayı aç Connor."

Burnumdan derin bir nefes çekiyorum ve dediğini yapıyorum. Belgeleri kaldırıyorum, önce doğum belgesini, sonra Kevin'la evlendiğini gösteren evlilik cüzdanını, sonra da polis raporunu görüyorum. Üzerinde asla unutmayacağım bir tarih olan.

Ona bakıyorum, yüzümdeki kan çekiliyor. "Hayır."

"Soyadı," o da benimle aynı anda soyadını söyledi.

Tekrar oku.

Bu doğru olmalı. Kardeşim sırf bana yalan söylemek için dört saat araba kullanıp beni görmeye gelmezdi. Her şeyi yok edebilecek bir isim olmasaydı gözlerinde bu korku dolu bakış olmazdı. "Cody."

Ve sonra günün mükemmelliği kaybolur.

Çünkü Ellie'nin ailesini öldüren babamdı ve ben de örtbas edilmesine yardım ettim.

Declan başını sallar. "Özür dilerim."

Saçımı tutup inliyorum. "Hayır! Lanet olsun! Bu benim lanet hayatım olamaz! Tanrım, asla anlamayacak."

"Bak, bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama ona söyleyemezsin Connor. Hepimizi korumak zorundasın. Bu sadece seninle ilgili değil, bu hepimizi mahvedebilir."

Kardeşıme on tane kafası varmış gibi bakıyorum. Bunu ondan saklamam gerektiğini söylüyor olamaz. "Bunu benden isteyemezsin."

"Bunu kolayca yaptığımı mı sanıyorsun?"

Umurumda değil. "Onu seviyorum Dec! Benden ona yalan söylememi isteyemezsin."

"Hepimizi hapiste mi görmek istiyorsun? Sen de orada olacaksın, kardeşlerinin yanında." Eli omuzlarımı kavradı. "Biz bir aileyiz. Hepimiz birbirimize sahibiz ve birbirimizi korumak zorundayız."

Bir adım geri atıyorum. "O zaman neden bana söylüyorsun?" Bağırıyorum ve onu itiyorum. Declan hafifçe sendeliyor ama kendini tutuyor. "Neden bunu benim üzerime yıktın, seni orospu çocuğu? Sen söyledikten sonra hayatıma devam edebileceğimi nasıl düşünebilirsin? Bunun ne anlama geldiğini görmüyor musun? Hadley'nin büyükbabası, büyükannesini ve büyükbabasını öldürdü. Tanrım, bu sırrı nasıl saklayabilirim?"

Ağabeyimin gözleri acıma duygusuyla doluyor ve iç geçiriyor. "Bilmiyorum ama Sean ve Jacob'la konuşana kadar bu henüz senin sırrın değil. Sana söyledim çünkü Ellie'den öğrenseydin, tam olarak bunu yapardın."

Şimdiye kadar kardeşimin net düşünme yeteneğine hep hayranlık duymuşumdur. Şu anda, anlamıyor. Anlayamaz. Ellie sadece bırakıp gideceğim bir kış parçası değil. O benim geleceğim.

"Bunu daha ne kadar tutabilirim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Onu kaybetmeyeceğim, Dec. Eğer bunu kendi başına çözerse, her şey biter. Onu ve Hadley'i kaybederim ve üzgünüm, seni, Sean'ı ve Jake'i seviyorum ama Onu seçiyorum. Ve eğer sen, onca insan arasında, bunu anlamıyorsan, o zaman canın cehenneme."

Declan sekiz yıl önce bir seçim yaptı ve bu ona sevdiği her şeye mal oldu.

Sydney.

"Birkaç güne ihtiyacım var. Onlarla konuşmama izin ver, bir yolunu buluruz. Özür dilerim kardeşim. Gerçekten üzgünüm. İnan bana, bilgileri üç kez kontrol ettirdim ve sonra polis raporunu çektim çünkü doğru olmasını istemedim. Birini bulduğun için hepimizin kızgın olduğunu düşündüğünü biliyorum ama senin adına mutluyuz. Bundan vazgeçmeni istemiyoruz. Sadece bana birkaç gün ver, sonra ne olacaksa olsun."

Birkaç gün yalan söyleyip rol yaptım. Tanrı yardımcım olsun.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ELLIE

I Öğretmenler odasında oturmuş, işime odaklanmaya çalışıyorum. Bugün patronum beni gözlemleyecek ve Connor'ı düşünebiliyorum.

Kendimi toparlamam
lazım.

Bu sabah kalktığımda o ve kardeşi çoktan dışarı çıkmışlardı ve Connor'la ön verandada kahve içmeyi kaçırdım. Bu bizim sabah ritüelimiz haline gelmişti ve şimdi bunu kaçırdığımız için günüm kötü geçiyor.

Hadley bu sabah tamamen başka bir raydan çıktı. Onu ayağa kaldırmak neredeyse imkansızdı. Normalden daha yavaştı ve her üç saniyede bir soru sormak zorundaydı. Bugün işe zamanında gidebilmem bir mucizeydi.

Kapı açılır ve Bayan Symonds içeri girer. "Bugün için hazır mısınız?"

Hayır.

"Elbette," diye cevap veriyorum.

"Yalan söylemene gerek yok, öğretmenlerim benim gelmemden korkuyor biliyorum ama bu heyecan verici bir gözlem Ellie."

Bu sonuncusu. Eğer bugün iyi notlarla geçersen, büyük olasılıkla bana kalıcı bir pozisyon teklif edecekler. Gerçekten böyle olmasını umuyorum.

Bana seçenek sunan hiçbir şeyim olmadı. Bu işe sahip olmak bana bağımsızlık sağlayan bir gelir sağlıyor.

İhtiyacım var. Connor ve Kevin birbirlerine hiç benzemeseler de, bu başka bir erkeğe borçlu olacağım anlamına gelmiyor.

Connor'ı sevmek ve onunla eşit olmak istiyorum.

"Aslında buna gerçekten hazırım ve sonucun ikimize de uyacağı konusunda çok umutluyum."

O masaya oturuyor ve ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. "Son birkaç aydır gerçekten çiçek açtın. Hem daha önce hiç görmediğim kadar çok gülümsüyorsun hem de öğrencilerin çok başarılı. Özel hayatına asla burnumu sokmak istemedim, hiçbir öğretmenime bunu yapmamaya gayret ediyorum ama daha iyi bir yerde olduğun için rahatladığımı bilmeni isterim."

"Ben de mutluyum. Böyle olması gerektiği için üzgünüm ama şimdi mutluyum."

"Connor benim öğrencilerimden biriydi," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Arrowood çocuklarının en tatlısıydı. Jacob başımın belasıydı ama Connor her zaman iyi kalpli biriydi, öyle olduğunu düşünmese bile." O zamanlar nasıl biri olduğunu hayal etmek zor değil. O sadece on sekiz yaşındaydı, ben de öyleydim. Neredeyse yetişkin değildik, oldukça hızlı büyümek zorunda bırakılmış çocuklardık.

"O iyi bir adam."

"O çocukların bu şekilde büyümesi çok üzücü. Annelerini tanırdım, harika bir kadındı ve babaları onu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir vahşilikle severdi. Anneleri öldüğünde, babaları kendini kaybetti. Bir keresinde uğramaya çalıştığımı hatırlıyorum, o kadar sarhoştı ki, bırakın benimkini, kendi adını bile bildiğini sanmıyorum."

Sessiz kalıyorum, paylaşmaya istekli olduğu her bilgiyle besleniyorum. Connor'la bazı şeyler hakkında konuşuyoruz ama ondan zamanda geri gitmesini istemek yapmak istediğim bir şey değil.

"Her neyse ..." Kendini hatırlar gibi oldu. "Keşke müdahale etseydim. Morlukları hepimiz gördük ama o zamanlar öğretmenlerin çok sık rapor ettiği bir şey değildi. En azından böyle küçük bir kasabada. Bu yüzden

hepimiz sessiz kaldık, birbirimize Arrowood'da yaşanan trajediden bahsettik.

Kardeşlerim ve o zamandan beri pişmanlıklarla yaşıyorum. Bu bana bir şeyler gördüğümde sessiz kalmamayı da öğretti."

"Daha fazla insanın konuşamayanlar için konuşması gerekiyor" diyorum ve onun beni uyanmaya zorlayan şeyin bir parçası olduğunu anlamasını umuyorum. "Beni ve Hadley'i önemseyen insanlar olmasaydı, bugün burada oturuyor olur muydum bilmiyorum."

Bayan Symonds ellerini birbirine kenetler ve iç çeker. "Ve bu asla telafi edemeyeceğim bir kayıp olurdu. Umarım bugün iyi geçer, Ellie. İleride daha fazla görüşmemizi isterim."

O kadar da ince olmayan iması beni gülümsetiyor. Hayatımda minnettar olacağım bir şey daha var.

"Ben de."

"Birazdan görüşürüz, gidip bir fincan kahve almam lazım."

Bayan Symonds gider gitmez telefonumu aldım ve Sydney'den gelen bir mesaj gördüm.

Hey! Yargıçla konuştum ve boşanma evraklarınız bugün imzalanıyor! Kararnamenin bir kopyası çok yakında elimde olacak.

Sırtım sandalyeye çarpıyor ve bir nefeslik hava dışarı çıkıyor. Her şey çok hızlı olmuş gibi hissediyorum. Sydney bugün benim için mahkemeye çıktı ve boşanma anlaşmalı olduğu ve Kevin'in mal varlığından hiçbirini istemediğim için yargıç imzalamış olmalı.

Bugün boşanacağım.

Farklı hissedeceğimi, hatta belki biraz üzüleceğimi düşünmüştüm. Onu sevdiğim ve işlerin yürümesini istediğim için değil, evliliğin yürümesini sağlayamadığım için. Zihnimin bir köşesinde ailem gibi olacağıma dair bir inanç vardı. Mutlu, aşık ve bir aile kurmak istiyorlardı.

Sanırım işler bu kadar kötüyken bile kalmamın bir nedeni de bu.

Onlar gibi olmak istedim.

Annem Kevin gibi olmayan bir adamla evlendi. Öfke, yumruklar ve hiç bitmeyen yeterince iyi olamama hissi onu rahatsız etmiyordu.

Bazen benim yerimde olsaydı kalır mıydı diye merak ediyorum. Kalmayacağını düşünmek hoşuma gidiyor.

Sydney'e bir mesaj gönderdim.

Ben: Şoktayım ama aynı zamanda büyük bir rahatlama hissi de var. Teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.

Sydney: Bir şey değil. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim.

Neredeyse Declan'ın şehirde olduğunu söyleyecektim ama bunun hoş bir haber olmayacağından oldukça eminim. Ayrıca, ne kadar kalacağını da bilmiyorum. Connor'ın bu sabah bıraktığı notta, halletmeleri gereken bir işleri olduğunu ama benimle daha sonra görüşeceklerini yazıyordu, onların benimle daha sonra görüşeceklerini değil.

Hadley'e onun burada olduğunu söyledim, belki etrafta Connor'a benzeyen uzun boylu bir adam görür diye.

Sen harika bir arkadaşsın, Syd.

Birden kendimi öyle hissetmemeye başladım.

İsteyeceğim son şey onun gafil avlanmasıdır, bu yüzden belki de en azından onu şu ihtimaller konusunda uyarmalıyım

Onunla karşılaşmasını. Mesajı yazmaya başladığımda zil çalıyor ve sınıfıma geri dönmem gerekiyor.

"Kahretsin," diyorum telefona bakarak. Bunu şimdi gönderirsem, onun kaçınılmaz sorularına cevap veremeyeceğim ve muhtemelen önümüzdeki bir saat boyunca çıldıracak.

Ona daha sonra söylemem
gerekecek. Şu anda güvence
altına almam gereken bir işim
var.

"İşi aldım!" Kapıdan girdiğimde Connor, Hadley ve Declan'ı oturma odasında bulduğumda bağıriyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Başımı salladım. "Başardım. Bayan Symonds başardığımı söyledi ve sonra bana tam zamanlı bir iş teklif etti! Bu, sosyal haklar ve izin anlamına geliyor. Çok heyecanlıyım!"

Hadley koşup kollarını bacaklarıma doluyor. "İyi iş anne!"

"Tebrikler," diyor Connor ve hızla geri çekilmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Neden garip davrandığını bilmiyorum ama kardeşi burada oturduğu için olduğunu varsayıyorum.

"Bugün pek çok harika haberin
olduğu bir gün." "Başka ne var?"

Parmağımı kaldırıp bana bir dakika vermesini istedim. Bu son kısım için Hadley'nin burada olmasını istemiyorum. Her şeyi ne kadar harika karşılıyor olursa olsun, bunu bu şekilde söylememeyi tercih ederim. Her zaman babası olarak bildiği kişiden boşandığımı biliyor ama tüm detayları bilmesine gerek yok.

Hadley'e bakıyorum. "Bütün ödevlerini bitirdin mi?"

"Evet."

"Peki ev işlerini yaptın mı?"

"Evet."

Elbette, hayatının zirvesinde olduğu tek gün, bir iki dakikalığına yapacak başka bir şey bulmasına ihtiyaç duyduğum gündür. Biraz yardım için Connor'a bakıyorum.

Elini kızın omuzlarına koyar. "Neden kardeşıme ağaç evi göstermiyorsun?"

Gözleri açılıyor ve gülümsemesini Declan'a çeviriyor. "Görmek ister misin?"

Connor'a bakıyor ve onun coşkusuna ayak uydurmaya çalışıyor ama bu neredeyse acı verici görünüyor. "Uhh, elbette."

Belli ki  ocuk gibi bir adam değil ve eğer Connor'a Sydney'den aldığım haberi söylemek istemeseydim, Hadley ve Declan'ı ağaç eve kadar takip ederdim, sırf adamın pahalı görünümlü takım elbisesiyle tırmanışını izlemek için.

Connor sırtıyor. "Buna bayılacaksın Dec. Tekrar bir ağaca tırmanabilirsin ve umarım d şmezsin."

"Harika. Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Ona acele etme Hadley. O yaşı ve muhtemelen hızlı hareket etmek onun için zor olacak," diyor Connor gülerek.

Declan ona ters ters bakar. "Sana eskiyi göstereceğim."

"Deneyebilirsin ama kal anı kırabilirsin. Eğer yaralanırsan, sana yardım etmeye gelmem."

Sesinde alaycı bir ton var ama alttan alta başka bir şey de seziyorum. Neredeyse ona kızgın gibi, ki bunu anlamıyorum. Declan buraya geldiğinden beri çok iyi davrandı. Umarım yakında diğer kardeşleriyle de tanışır ve bir gün Hadley ve beni kabul ederler. Yeğenleri olduğu için.

Bu düşünce beni ayılıyor.

Bütün bir aile kazandı. Önceden Kevin ve ben varken, şimdi Connor ve onun tüm ailesi var.

Declan onu sırtından alkışlarken, " ok uzun sürmeyecek ama zaten o kadar zamana da ihtiyacın yok," diyor. "Sen her zaman çok hızlı bitiren bir adam oldun."

Şimdi kendimi tutamıyorum, kahkahayı patlattım.

"Gördün mü?" Declan'ın sesi neşeyle dans ediyor. "Ellie bile bunu biliyor."

"Oh, hayır. Ben bir şey söylemedim," diye savunmaya geçtim hemen. "Hadley, yukarıda bir çay partisi verdiğinden emin ol."

Declan bebeklerle konuşmayı ve onlarla oynamayı çok seviyor."

"Tamam!" diyor toplayabildiği tüm neşeyle.

İkisi evden çıkıyorlar ve ben daha tek kelime edemedim Connor beni kollarının arasına alıyor ve şimdiye kadar bana verdiği en ateşli, en yoğun öpücüğü veriyor. Normalde bu kadar agresif değildir, ama sanki onu başka bir şey yönlendiriyor gibi hissediyorum.

Ona tutunuyorum ve kendimi ona vererek geri veriyorum. Dün gece buna çok benzer bir şey yapmayı planlıyordum. Kendimi ona vermek istedim, en azından verebileceğim kadarını.

Ağzı benimkine karşı sıcak ve yumuşak ve ben daha fazlasını istiyorum. Dudaklarım ayrılıyor ve ikimiz de aynı anda hareket ediyoruz. Sırtım duvara dayalı ve onun güçlü vücudu bana baskı yaparken, en iyi şekilde kapana kısılmış durumdayım.

Parmaklarım kollarından boynunun arkasına doğru ilerliyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Elleri vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ve sonra uyluklarımın altından kancalanarak beni yerden kaldırıyor.

İçgüdüsel olarak, beni taşırken bacaklarımı beline doluyorum.

"Connor," diyorum nefes nefese.

"Tanrım, beni deli ediyorsun. Seni çok istiyorum." "Sana ihtiyacım var."

Ben de istiyorum. Ona ihtiyacım var, bize ihtiyacım var ve planladığım gibi olmaması umurumda değil. Hayatımda hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor zaten. Öyle olsaydı, bu adamın kollarında olmazdım, ki bu da günah olurdu.

"Ellie," diye mırıldanıyor ve sonra dudaklarını tekrar bana yaklaştırıyor. "Benim güzel meleğim."

Sürekli öpüşüyoruz - her biri bir sonrakine kanıyor ve dudaklarımın saldırı altında dolgunlaşmasına neden oluyor. İstiyorum ki

sonsuzu dek sürececek. Dakikalar geçiyor ve yemin ederim elbiselerimi yırtıp onu hemen almak istiyorum.

Nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum çünkü bu dünyada var olan tek şey Connor ve onun mükemmel ağzı.

Beni duvara doğru itiyor, kalçalarını beni tutmak için kaldıraç olarak kullanıyor ve sonra elleri göğüslerimde. İnliyorum, o bana dokundukça başım geriye düşüyor.

Ona söyleyecek bir şeyim olduğunu biliyorum ama hatırlayamıyorum.

Büyük bir şey. Bir şey hakkında . . .

"Boşandım," diyorum, adım hatırlarken bu sözleri söylemem gerektiğini biliyordum.

Elleri duruyor ve beni izliyor. "Sen"

"Boşandım. Bugün itibariyle."

"Bu şu anlama geliyor. . ." Duraklıyor.

"Bu da demek oluyor ki, sen ve ben, yani umuyorum ki burada yaptığımız şey, birkaç dakika çalmaya çalışmadığımız zamanlarda da yapabileceğimiz bir şey olabilir."

Durumumuza bakıyor ve küfrediyor. "Lanet olsun!"

"Hey," diyorum hızla, yanağına dokunarak. "Ne oldu? yanlış mı?"

"Bu şekilde değil. Tanrım, Ellie, özür dilerim. Bir saniye önce deli gibiydim."

Yavaşça ayaklarımı tekrar yere koyuyor ve az önce göğüslerimde olmasını çok sevdiğim sıcak elleriyle yüzümü kavırıyor. "Ben de seni bu kadar çok istiyordum."

"Konuşmamız gereken şeyler var ve bir an için aklımı kaybettim."

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum. "Söz veriyorum, konuşmak için bolca vaktimiz var."

Gözlerinde tam olarak yakalayamadığım bir şey parlıyor. "Sadece . . . Bunu şimdi ya da burada yapmak istemiyorum. Hadley ve Declan içeri girebilecekken olmaz. Sen ve ben, biraz zamana ihtiyacımız var."

Başımı salladım. "Katılıyorum. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Evet." Kelimeyi soluyor.

"Tamam, kardeşin ne zaman gidiyor?"

Kapıdan dışarı bakıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Bu gece. New York'a dönmek zorunda."

Bu sayede işten çıktığımda Sydney'i arayıp onun burada olduğunu söylemediğim için duyduğum suçluluk duygusundan biraz olsun kurtuldum. "Tamam, belki yarın Syd'den Hadley'e bakmasını isteyebilirim?"

Connor'ı tamamen kendime almayı planlıyorum.

Gülümsemesi gözlerine tam olarak değmiyor. "Yarın o zaman." "Yarın."

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLIE

I eve çekip aynada yüzümü kontrol ediyorum. Keşke seksi bir şeyler giymek ya da gerçekten hazırlanmak için biraz zamanım olsaydı. Neyse ki, güzel bir ekstra yirmi dakika içinde ve duş tıraş ve Son birkaç aydır bıraktığım yerleri fırçalıyorum.

Bu gece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.

Hadley Sydney'in evinde, tırnak, saç ve filmlerle dolu bir kızlar gecesi planlamışlar. Arkadaşım iyi seçimler yapmakla ilgili bir yorum yaparak ve sırtarak kaşlarını oynatarak beni kapıdan kovana kadar kızımın yapacağı her şeyi anlatıp durmasına izin verdim.

Evet, hepimiz bu gece ne olacağını biliyoruz.

Sinirlerim bir ton tuğla gibi üzerime çöktü ve beni yerimde sabitledi. Onu sevdiğimi biliyorum ve bunu istiyorum. Dün gece Declan ve Hadley'nin geri gelmesinden endişe etmeseydik, koridorda beni soymasına izin vereceğimi biliyorum.

Sorun arzu ve güven değil, onun istediği gibi biri olamayacağım korkusu.

Onunla sadece bir gece birlikte olmuşum ve sonra Kevin'la birlikte oldum. Şimdi eski kocama sorsanız, yatakta berbat olduğumu söylerdi.

Connor'ın da aynı şeyi hissedeceğinden endişeleniyorum.

Başım direksiyona düşüyor ve birkaç uzun dakika boyunca yepyeni bir dizi şey için endişeleniyorum, ta ki yanımdaki camın vurulduğunu duyup çığlık atana kadar.

"Ne-"

Connor orada duruyor, gözlerinde endişeyle bana bakıyor. "Burada kalmayı mı planlıyorsun?"

"Önce nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışmayı planlıyorum."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve kapıyı açıyor. "Arabanın sesini duydum ve bekledim ama eve girmedin."

"Bir tür korku yaşıyordum ama şimdi iyiyim."

Arabadan indim ve elini tuttum. Ön kapıya geldiğimizde bana döndü. "Ellie, gergin olmanı istemiyorum. Konuşmak istiyorum ve umarım konuşabiliriz-"

Elim dudaklarına bastırıp onu susturuyor. Konuştuk, konuştuk ve konuştuk. Bu gece daha fazla konuşmaya niyetim yok.

Hayır, bu gece kelimelerle işim bitti.

"Gergin değilim Connor." Ve sonra kendimi durduruyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum. "Tamam, gerginim ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Gerginim çünkü hayatımda ilk kez her şeyin yolunda olduğunu hissediyorum. Sen benim her şeyimsin ve şu anda birlikte olmak istiyorum-"

Ben daha başka bir şey söyleyemeden Connor'ın dudakları dudaklarımda. Yumuşak, tatlı ve dün geceki gibi değillerdi.

Bu gece ne zaman ne de başkaları için endişeleniyoruz. Artık birbirimizi sevmemizi engelleyecek hiçbir şey yok.

Geri çekiliyorum, kalbimden geçenleri söylemem gerekiyor. "Seni seviyorum."

"Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin, Ellie. Bunu açıklamamın hiçbir yolu yok."

Elimi kaldırıp parmaklarımı kirli sakalına sürüyorum. "O zaman göster bana. Sonra konuşabiliriz."

Eğilip beni kollarının arasına almadan önce bir an tereddüt ediyor. Başka bir şey söylemiyoruz çünkü bazen daha fazla kelimeye ihtiyaç duyulmuyor.

Yatak odasına ulaşıyoruz ve kapıyı iterek açıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve kalbinin sabit atışını duyabiliyorum. Bu sesi ezberlemek istiyorum. Bu gecenin her saniyesi beynime kazınsın istiyorum.

Sevilmek, gerçekten sevilmek, tek istediğim buydu. Beni yatağa yatırdı ve bir adım geri çekildi. "Neyin var?"

"Yanlış mı?" diye soruyor.

"Sen . . . iyisin, oradasın."

Connor gözlerini kapatır ve burnundan nefes alır. "Söylemem gereken şeyler var."

Ayağa kalktım ve ona doğru gittim. "Son birkaç aydır çok konuştuk ve şu anda hissetmek istiyorum. Hissetmeme izin verecek misin?"

Benden istediğimi istememi istiyor ve ben de bunu yapıyorum. Geçmişimiz ya da geleceğimiz hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anı istiyorum.

"Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Başımı sallıyorum. "Tek istediğim sensin."

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı birleştiriyorum. Kalbimin göğsümde nasıl çılgınca çarptığını ya da bu sözleri söylemesinin beni nasıl dizlerimin üzerine çökerttiğini bilmiyor ama öyle oldu. Aramızdaki güven sarsıcı.

Daha önce bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Savunmasız olmak korkutucu ve çığ bir şey. Birçok kez bundan kaçınmaya çalıştım çünkü başka bir kişinin sizi incitme gücüne sahip olmasına izin verdiğinizde, inciteceklerini öğrendim.

Ancak, yapacağını sanmıyorum.

Bana asla zarar vermezdi, kasten değil.

Connor'ın elleri kollarımdan boynuma doğru hareket ediyor, böylece yüzümü eğip öpücüğü derinleştirebiliyor. Bizi geriye doğru yürütüyor, ben yatağa düşene kadar ağızlarımız hâlâ bir arada.

"Uzan," diye talimat verdi.

Dediğini yapıyorum ve sırt üstü kayıyorum. Ama o beni takip etmiyor. Geride durup bana bakıyor. "Lütfen beni

yalvartmayın," diyorum titrek bir nefesle.

Ona ihtiyacım var. Bu gece nasıl birlikte olduğumuz konusunda ne kanıtlarsa kanıtlasın, ona ihtiyacım var.

"Asla. Seni asla yalvartmayacağım." "O zaman sev beni."

"Her zaman. Seni hak etmesem de kalbimin sahibi olduğunu bilmeni istiyorum."

"Ve sen de benimkine sahipsin." "Tanrım, umarım öyledir."

Ben bunu daha fazla düşünmeden bana doğru ilerliyor ve gömleğimi bedenimden sıyrılıyor. Aynı zamanda uyumlu iç çamaşırı giydiğimden de emin oldum, bu yüzden Connor hiçbir şeyi zar zor kapatmayan dantelli koyu mor bir sütyen buluyor.

"Tanrım," diyor nefesinin altında ve sonra ağzı boynumda.

Aşağı doğru öpüyor ama kumaşı hareket ettirmiyor. Sıcak ağzı dantelin arasından sert meme ucumu kaplıyor ve bana aynı anda pek çok farklı his veriyor.

Dantelin aşırı hassas meme ucuma sürtünmesi, kumaşın örtmediği tenimi bulan dilinin ıslaklığıyla karışıyor. Parmaklarım saçlarında ve kendimi onun içinde kaybolmaya bırakırken gözlerim kapalı.

Diğer tarafa geçiyor ve yavaşça aşağı çekerken parmakları kayışın altına giriyor. Nasırlı ellerinin tenimdeki hissi bunalıcı.

"Daha fazlasını ister misin Angel?" diye soruyor ağzı tekrar kulağıma doğru ilerlerken.

"Evet, hepsini istiyorum."

Dudaklarını boynumda gezdirirken boğuk bir inilti çıkarıyor. "O zaman sahip olduğum her şeyi alacaksın. Sahip olduğum her şey senin olacak."

Sütyenimin diğer tarafını aşağı çekerek göğüslerimi ona gösteriyor. Dili dışarı fırlıyor, meme ucumun etrafında daireler çiziyor ve sonra onu ağzına alıp sıcaklığıyla kutsuyor.

Ölebilirim. Geçen sefer yaptığımız şeyin ateşli olduğunu düşünmüştüm ama onun yatağında, etrafımdaki her şeyin onun olduğu bir yerde olmak neredeyse çok fazla.

Onun parfümünü koklamadan nefes alamıyorum. Ona ait bir şey görmeden gözlerimi açamıyorum. Ve onu hissediyorum. Her yerde.

Eli vücudumun ön kısmından kot pantolonuma doğru ilerliyor. Yavaşça düğmeyi açıyor ve fermuarın sesi yüksek çıkıyor ama nefes alış verişimin sesiyle kıyaslanamaz bile. Çok tahrik oldum.

Connor beni izliyor, ben de başımı sallayarak bunu hâlâ istediğimi belli ediyorum. Pantolonumu indiriyor, iç çamaşırımı da çıkarıyor ve kendimi hiç bu kadar açıkta ve aynı anda özgür hissetmemiştim.

Bana sanki kazandığı paha biçilmez bir sanat eseriymişim gibi bakıyor. Bakışları çıplak bedenimi okşarken dudakları ayırık ve gözleri sıcak.

"Beni alçaltıyorsun, Ellie." Sesi duygu yüklü.

Gözyaşlarına boğulmaktan korktuğum için bir şey söylemiyorum ve bu şimdiye kadarki en utanç verici şey olmaz mıydı? Bu yüzden doğruluyorum ve parmak uçlarımı çenesinin yamacında gezdirdikten sonra gömleğinin kenarına götürüp kaldırıyorum.

Geçen sefer oynadığımızda bu kısmı anlamamıştım. Ona dokunmama izin vermedi ve bu sefer eşit olacağız. Onun da çıplak olması adil olur.

İkimiz de yavaş hareket ediyoruz, sahip olduğumuz saniyelerin tadını çıkarıyoruz. Bu geceyi aceleye getirmeme gerek yok, aslında yapabilseydim ağır çekime alır, her anın biraz daha uzun sürmesine izin verirdim.

Connor üzerinde tişört olmadan kesinlikle nefes kesici. Bunun erkeksi bir kelime olmadığını biliyorum ama elimdeki tek şey bu. Hayal edebileceğim en iyi erkek örneğine bakarken beynim allak bullak oldu.

Her bir kası sıkı ve derisi onlara karşı gergin. Karnı, parmaklarımın keşfetmek için kaşındığı tümsekler ve vadilerden oluşuyor. Kollarındaki kaslar kalın ve hatta

Beni tuttukları sırada vücuduma sarılmış olsalar da ne kadar güçlü olduklarını tam olarak kavrayamamıştım.

Parmaklarımın uçlarını ön kolundan omuzlarına, oradan da karnına doğru gezdiriyorum ve ona dokundukça kaslarının esnemesinin keyfini çıkarıyorum. Kıpırdamadan duruyor ve keşfetmeme izin veriyor, ben de diğer koluna geçip omzundaki dövmeyle bakıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Üçgen şeklinde Kelt düğümlerine benzeyen bir dizi düğüm. "Bu kardeşliğin sembolüdür."

"Bir okun mızrağına benziyor ve çok güzel."

Gülümsemesi yumuşak. "Her birimizde bir tane var."

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Sonra dizlerimin üzerine kalkıp sırtına doğru ilerliyorum, sergilediği her santim deriyi görmek istiyorum. Kürek kemiğinin hemen altında başka bir dövme buluyorum. "Peki ya bu?"

Parmaklarım bir çeşit üç dişli mızrak tutan bir kurbağa iskeletinin siyah mürekkebini izliyor. "Bu SEAL'ların görev sırasında birini kaybettiğimizde yaptırdıkları bir dövme. Kemik kurbağa çünkü biz kurbağa adamız."

"Birini kaybettiğin için üzgünüm."

Connor'ın eli bileğimi sarıyor ve beni önüne doğru çekiyor. "Hayatımda pek çok insan kaybettim ve Tanrım, seni asla kaybetmemek için dua ediyorum."

"Asla olmayacaksın."

Alnı benimkine yaslanırken gözleri kapanıyor. "Sabırlı olmaya çalışıyorum ama beni öldürüyorsun aşkım. Mükemmel tenine dokunmam gerek," diyor eli yan tarafımda gezinirken. "Her santimini öpmem gerek." Dudakları göğsümün üst kısmında, ağzını tekrar istediğim yerin tam üzerinde kendine yer buluyor. "Kendimi içinde hissetmek istiyorum." Beni tekrar yere yatırırken tutarsız bir zevk sesi çıkarıyorum. "Ama şu anda seni dilimle boşaltmak istiyorum."

Ve sonra unutulup gittiğime eminim. "Connor," diyorum, ne istediğimden pek emin değilim. Onu istiyorum, ama

Tanrım, biri benimle ya da zevkimle ilgilenmeyeli çok uzun zaman oldu.

Neyi sevdiğimi ya da istediğimi bile bilmiyorum. "Ne, aşkım?"

"Ben sadece ... oldu ... oldu ... Bilmiyorum."

"Şşt," diye mırıldandı. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle."

Derin bir nefes alıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Beni asla incitmeyecek ya da istemediğim veya hoşlanmadığım bir şeyi yapmaya zorlamayacak. Ona güvenmek zorundayım ve güveniyorum da.

Bacaklarımı ayırıyor ve uyluklarımın iç kısımlarını öpüyor. Etrafımda eşit miktarda sinir ve arzu dönerken olabildiğince rahatlıyorum. Sonra ağzının bacaklarımın birleştiği yere doğru indiğini hissediyorum ve nefesim o kadar ağırlaşıyor ki başım dönüyor.

"Rahatla Ellie, sana kendini iyi hissettireceğim."

Ve sonra yapıyor. Dili açıklığıma sürtünüyor, ondan beri hissetmediğim bir şekilde benden zevk alıyor. Yalıyor, emiyor ve klitorisimi okşuyor, beni daha yükseğe itiyor ve sonra tekrar aşağı indiriyor. Bunu birkaç kez yapıyor, bu da çılgılık atmak, ağlamak ve asla durmaması için ona yalvarmak istememe neden oluyor. O kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse dayanamıyorum.

Nefes nefese kalıyorum ve orgazm patlamanın eşiğindeyken çarşafı ölümüne tutuyorum. Adını sesleniyorum, daha sert emiyor ve sonra dilini oynatıyor. Sonra ben gidiyorum.

Her şey hafif ve mükemmel ve ben asla aşağı inmek istemiyorum.

Vücudumun uzunluğuna doğru sürünüyor ve ben ona bakıyorum, birbirimizi tekrar nasıl bulduğumuzu ve bunun ne kadar büyük bir şans olduğunu merak ediyorum. Bu pozisyondan yararlanıp kot pantolonuna doğru ilerliyorum, ona dokunma ihtiyacı duyuyorum.

Onları çıkarmama yardım ediyor ve sonra nefesim kesiliyor. O muhteşem. Aleti kalın ve uzun, hatırladığım ve hayalini kurduğum her şeye sahip. Benim

Parmaklarım onu sarıyor ve hareket etmeye başlıyor. Connor'ın gözleri kapanıyor ve konuşmasını istiyorum. Sessizlik sağır edici.

"Doğru yapıyor muyum?"

"Oh, aşkım, yanlış yapamazsın. Bana dokunuyorsun ve ben cennetteyim."

Biraz yana kayıyor, yan yatıyor ve bu açı çok daha iyi. Ben onu okşamaya devam ederken dudaklarımız tekrar buluşuyor. "Benimle sevişmeni istiyorum," diyorum. "Şimdi, Connor. Sana ihtiyacım var."

Beni daha sert öpüyor ve sonra üstüme çıkacak şekilde hareket ediyor.

Aramıza yerleşirken dudakları tekrar benimkilere değiyor. Birbirimize bakıyoruz ve içimdeki her şeyi dışarı çıkarmak zorundayım. Çok fazla. Duygular, zevk, kontrol edemediğim hisler. "Seni seviyorum. Seni seviyorum çünkü beni mutlu ediyorsun. İstmeden veriyorsun ve ben buna hiç sahip olmadım. Seni seviyorum çünkü Hadley'i ve beni gerçekten senin olduğumuzu bilmeden önce sevdin, ama ben seninim Connor. Sanırım bir şekilde hep öyleydim. Lütfen beni al ve sev."

Hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. O muhteşem yeşil gözlerinde kalbindeki her şeyi görüyorum. Dudakları dudaklarımı kavrarken ve yavaşça içime kayarak kendi ruhumu geri dönülmez bir şekilde değiştirirken ruhunun ne söylediğini hissediyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CONNOR

I Cehenneme gideceğim.

Oraya varmak için inişi durduracak kadar önemsiyor gibi görünmüyorum. Yalvardığında tüm planım kapı dışarı edildi. Onu reddetmek imkansızdı ve ona sadece bir kez sahip olmalıydım.

Piçin teki olduğumu biliyorum. Bunun için benden nefret edeceğinden hiç şüphem yok ama en azından o gittiğinde bu geceyi yanımda taşıyabilirim.

"Bu" Ellie nefesini tutmaya çalışarak söylüyor. Şimdiye kadar sahip olduğum her fanteziydi.

Sahip olmayı hiç bilmediğim her fanteziydi.

Umduğum ve korktuğum her şey oldu ve bu son kez olacak.

"Evet," diyorum, sırt üstü uzanıp tavana bakarak ve Tanrı'dan daha fazla zamanım olmasını dileyerek. "Öyleydi."

Yanıma kıvrılıyor, kolu göğsümde duruyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum. Kendime kelimeleri söylememi, ona bildiklerimi anlatmamı ve gerçeği söylememi söyleyip duruyorum ama sonra bir an daha pazarlık ediyorum. Zamanda geriye gitmek, geçmişini geri almak için her şeyi yapmak isterdim ama yapamıyorum ve kendimden ifade edemeyeceğim kadar nefret ediyorum.

Tek istediğim onu mutlu etmek ve şimdi, sekiz yıl önce olan bir şey, onu değiştiren bir şey.

ikimizin de hayatında olan ama ikimizin de yapmadığı bir şey beni onun kalbini kırmaya zorlayacak. Bu da benimkini mahvedecek.

Her zaman, olanları birine anlatırsam üzerimdeki yükün kalkacağını düşündüm. O kadar uzun süre bunu içimde tuttum, kendimle yaşayabilmek için zihnimden uzaklaştırdım. Ne kadar da yanılmışım. Zamanın sonuna kadar onu içimde tutmak için her şeyi yapardım.

Orduda bu kadar çok çalışmamın nedeni buydu, çünkü daha iyi bir insan olmam ve birilerini kurtarmaya çalışmam gerekiyordu.

Buraya geri dönmenin geçmişimdeki pek çok hayaleti dirilteceğini biliyordum ama geleceğimle çarpışacağını hiç düşünmemiştim. Ciğerlerimdeki nefesten ya da göğsümdeki kalpten daha çok istediğim bir gelecek.

Babamı

sikeyim.

Declan'ın canı

cehenneme.

Sevdiği kişi için tek acı kaynağı olacağını bilen ve çekip gitmeyecek kadar bencil olan herkesin canı cehenneme.

Kardeşlerim ve ben sonuçları ne olursa olsun hazırız. Suçu üstlenmeye hazırlar çünkü aramızdaki bu sırla Hadley'ye babalık yapamayacağımı ya da Ellie'nin ihtiyacı olan adam olamayacağımı biliyorlar.

Bunu ona yapamam ama yine de yapmak zorundayım.

O kelimeleri nasıl söyleyeceğim? Hasarı hafifletecek bir plan yapmaya çalışıyorum ama yok.

"Connor?"

Dünyada hiçbir endişesi yokmuş gibi görünen Ellie'ye bakıyorum. "Evet?"

Acaba suçluluk duygumu görebiliyor mu? İçimde yuvarlanıp duran öfkeyi, her geçen dakika büyüyen kendime olan kızgınlığımı hissedebiliyor mu? Onu sevdiğimi biliyor mu? Onun için kardeşlerimle savaşmaya hazır olduğumu biliyor mu? Bunun bir önemi olacak mı?

"Seni seviyorum."

Ve bu benim felaketim. Beni seviyor, babası ondan iki hayat çalmış bir adamı. Bana ne kadar zor olduğunu anlattı

ailesini kaybetmesiydi. Bunca yıldır gizemi çözülemedi ve şimdi babam ona yaşattığı acının bedelini bile ödeyemiyor.

Neden o olmak zorundaydı?

Neden başka biri olmasın?

"Seni seviyorum, Ellie. Seni tüm dünyamla seviyorum ve ..." Bunu söylemek zorundayım. Şimdi söylemeliyim. Burada, yatakta, çıplak, onu tüm benliğimle sevdikten sonra, onu kırmak zorundayım.

Ayağa kalktığında gözleri milyonlarca soruyla doludur. "Neyin var?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

"Tamam." Sesi biraz titriyor.

Birbirimize bakacak şekilde yer değiştiriyorum. Erkek gibi davranmalı ve çocukken olanları itiraf etmeliyim.

Hazır olmadığım şey onu kaybetmek.

"Sekiz yıl önce, tanıştığımız gece, babamla birbirimize girdiğimizi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyor ve başını sallıyor. "Evet, tabii ki." "Geçen gün olan bir şey hakkında tartışıyorduk.

lise mezuniyetimin olduğu gece, yani bir hafta önceydi. Kardeşlerim törenim için evdeydi. Donanmaya katıldığımı biliyorlardı ve yemin törenim için burada olmak istediler."

Parmakları benimkilerle birleşiyor ve ben sertçe yutkunuyorum. Tanrım, beni rahatlatıyor. Midemdeki düğüm o kadar sıkı ki acıtıyor.

"Bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz..."

"Evet, biliyoruz. O gece, Ellie, lise mezuniyetimin olduğu gece tam bir kabustu. Babam her zamanki gibi içki içiyordu ve kontrolden çıkmıştı. Herkese bağırıyor, kardeşlerime ve bana isimler takıyordu. Sean'a yumruk atmaya çalıştı ama o artık çocuk değildi, bu yüzden kavgaya ettiler. Arrowood kardeşler için yine eğlenceli bir geceydi. Dördümüz

kaçmak istediğimizde her zaman yaptığımız gibi ahıra doğru yola çıktık. İşte bir numaralı hata burada gerçekleşti."

"Anlamıyorum." "Biz ayrıldık."

Başını iki yana sallar. "Hâlâ anlamıyorum."

"Arabanın anahtarlarına asla erişimi yoktu. Eğlenceli ya da aptal bir sarhoş değildi. Kavgacıydı ve hepimizden daha iyi ve zeki olduğunu düşünürdü. İyi kalpli babam istediğini yapabileceğini düşünürdü çünkü kimse bir Arrowood'a nasıl yaşayacağını söyleyemezdi."

Ellerini kıpırdatmaya başladı. "Arabayı o mu kullandı?"

Artık geri dönüş yok. İşte burada kelimeleri söylemek zorundayım.

"Evet, o kullandı ama kamyonetini kullanmadı. Sean'a bir ders vermek istedi ve arabasını aldı. Declan evden uzaklaşan farları gördü ve biz de koştuk. Jacob'ın kamyonetinin arkasına bindik ve kaçtık. Ama bir planımız yoktu. Sarhoş bir sürücüyü nasıl kenara çektirirsin?"

"Connor . . . Anlamıyorum."

Tabii ki bilmiyor. İyi bir kalbi var ve iki ile ikiyi bir araya getiremez. Ya da belki anlar. Gözlerindeki bakış bana bu korkunç hikayenin nereye gittiğini bildiğini söylüyor.

"Onu üç kasaba boyunca takip ettik ve durması için bir yol bulmaya çalıştık. Tüm bu süre boyunca ne yapacağımızı tartıştık. Ben onu yoldan çıkarmak, kendini öldürmesine izin vermek istedim çünkü bu bir hediye olacaktı ama Jacob bunu reddetti. Başka bir arabanın geldiğini gördüğümüzde hâlâ tartışıyorduk. Yemin ederim Ellie, dördümüzün de kalbi durdu. Karşıdan gelen arabayı durdurmak için çığlık atıyor, selektör yapıyorduk. Babamın o kadar kötü direksiyon kırdığını görmediler ki, muhtemelen hangi şeritte olduğunu bile bilmiyordu. Jake denedi, Sean'ın arabasının arkasına çarptı, onu bir hendeğe göndereceğini umuyordu ama ..."

"Ama onu karşıdan gelen trafiğin içine gönderdi."
Kelimleri zar zor çıkarıyor.

"Diğer arabaya."

Onun gözler Kapat, ve a Gözyaşı düşer
aşağı onu güzel bir yanak. "Ailemin içine."

Bana bakana kadar bekliyorum, gözlerimdeki pişmanlığı
ve üzüntüyü görmesi için dua ediyorum. "Evet."

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ELLIE

I Burada oturmuş, kelimeleri kafamda tekrar tekrar oynatıyordum. Babası sorumluydu.

Vücudum binlerce buz parçasının beni dürttüğünü hissediyor. Hissin geri gelmesini umarak ellerimi sallamaya devam ediyorum. Ciğerlerime hava çekmek için mücadele ediyorum ve sanki duvarlar çöküyor. Burada kalamam. Burada kalamam.

. . . buraya otur.

Ayağa fırlıyorum, çarşafı yanıma çekip vücuduma sarıyorum, midem çalkalanıyor ve ağızımdan salyalar akıyor. Bir saniye daha oturursam hasta olacağım.

O da oradaydı. Ailemin öldürüldüğünü gördü. Babası tarafından.

O biliyordu. Ne olduğunu biliyordu ve bunca zaman bunu benden sakladı.

"Ellie," dedi arkamdan. "Hayır!

Hayır! Tek kelime daha etme."

Ona bakarken zihnim daireler çiziyor. Connor, kendimi tamamen ona teslim edecek kadar aşık olduğum adam, dayak yedikten sonra beni tutan adam, bana yalan söylüyordu. Beni koruyacağına yemin etmiş, Hadley için bir ağaç ev inşa etmiş, ona inanmamı sağlamıştı ve tüm bunlar ne içindi? Hepsi kalbimi kırsın diye miydi?

Elini bana doğru uzatırken göğsü inip kalkıyor. "Ellie, izin ver açıklayayım."

Bunu yapmasına imkan yok. Beni kullandı, tıpkı Kevin gibi. İçimdeki öfke çalkalanıyor ve patlıyorum. "Biliyordun!" Çığlık attım. "Biliyordun ve sen, ne? Vicdanını rahatlatmak için gelip beni kurtardın mı? Ben bir oyun muydum? Bu senin için eğlenceli miydi? Ailesini öldürdüğün kızı kurtarmak?"

Gözleri büyüdü. "Hayır! Aramızda olanların bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Doğru." Gülüyorum. "Cehenneme gitmedi. Sen de oradaydın Connor! Oradaydın ve büyük sırrını sakladın, şimdi de bana mı söylüyorsun? Tüm *bunlardan* sonra!" Beni sevmesine izin verdiğim yatağı gösteriyorum. Onun sevgisini iliklerime kadar hissettim ve şimdi her birini kırmak istiyorum.

Bunu bana nasıl yapabildi? Beni nasıl böyle kullanabilir?

"Geçen güne kadar bilmiyordum."

Lütfen. "Ben aptal değilim. Elbette, öyle davrandım ve kötü bir evlilikte kalan aptal bir kızdım, ama bunların hiçbiri hakkında yalan söylemiyordum. Sana her şeyimi verdim! Sana kalbimi, aşkımı, *kızımızı* verdim!" Son kelimeyi hıçkırıklar arasında haykırdım. "Tanrım, ona söylememe izin verdin! Seni lanet olası pislik! Bunu ona nasıl yaparsın?"

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılırken gözyaşlarım kolayca dökülüyor. Ona güvenmiştim. Bana yalan söylemeyeceğini düşünmüştüm ama söyledi. Başından beri öyleydi.

Yüzümü siliyorum, kendimi kızgın ve kırılmış hissediyorum.

"Declan gelene kadar bilmiyordum. Bir araya getirdi ve yemin ederim ki gerçek bu. Seni seviyorum, Hadley'i de seviyorum, sana asla bilerek zarar vermem."

Bunun için biraz geç kaldı. Yaptığı şey tam olarak buydu. İstedikini elde etmek için beni kullandı.

"Eğer bu doğruysa, o zaman birlikte bir gece geçirmemize izin vermeden önce de biliyordun. Neden? Böylece daha önce sevişebilirdin.

ailemi kimin öldürdüğünü gördüğünü söylemiştin?" Ona bağırmadan duramıyorum. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum. Onun farklı olması gerekiyordu.

Connor bana bunu asla yapmayacak bir adamdı ama yine de yapıyor.

"Bunu planlamamıştım, Ellie. Sana söylemeye niyetim vardı! Sen buraya geldiğinde denedim bile!"

"Bunu benim üzerime yıkmaya cüret etme! Bir sürü fırsatın vardı ama yapmadın."

Omuzları çökmeden önce başının yan tarafını kavırıyor. "Seni suçlamıyorum. Sana söylemeliydim, haklısın."

"O zaman neden yapmadın?"

Beni izliyor, nefesleri kısa aralıklarla geliyor ve sonra tavana bakıyor. "Çünkü söylemek istemedim. Bu kelimeleri hiç söylemek istemedim, en azından sana. Belki bir piçim ama sana ihtiyacım var. Sana zarar verme fikri beni öldürüyordu ama sen kendimi korumak istediğimden daha fazlasını bilmeyi hak ediyordun."

"Senin piç olmanla ilgili bir şey yok Connor. Bana yalan söyledin. Beni kullandın ve istediğin şeyi elde etmek için seni sevdiğim gerçeğini kullandın."

Tam bir aptalım. Her zaman elini kavanoza sokan, kurabiye bulmayı umarken bir şey tarafından ısırılan lanet bir aptal.

Ben buyum işte.

"Seni kullanmadım. Seninle seviştim çünkü elime geçen tek şeyin bu olacağını biliyordum. Sana gerçeği söylediğimde beni terk edeceğini biliyordum ve seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

Başımı sallıyorum, artık tanımadığım adama bakarken gözyaşlarım akıyor. "Aşk mı? Aşk almaz. Aşk kimsenin seçme şansını elinden almaz. Aşk verir ve aşk önemser. Sen benden bir şey aldın, sadece o gece değil, şu anda da."

Ben onu yırtıp geçerken gözleri pişmanlık ve hüznle doluyor. "Kim olduğunu bilmeden sana aşık oldum."

vardı. Sekiz yıl boyunca olanların suçluluğuyla yaşadım. Bilmiyordum, Ellie. Seni incitmek varlığımın her zerresine aykırı. Bundan kaçınmak için kurşun yerim, kolumu keserim ya da her şeyi yaparım."

Bunu kastettiğini düşünüyor olabilir ama ben ona inanmıyorum. Kurşunu tam kalbime sıktı. "Bilmediğini söylediğin yere geri dön. Ne zaman bilmiyordun?"

Connor dudaklarını yalıyor ve sonra gözlerini kapatıyor. "Seninle tanıştığım günden beri. . ."

"En son ailemin olduğu barda tanıştığımızda," diyorum yeni bir bilgiyle. "Her şeyi bilmek istiyorum. Nasıl olduğuna dair her ayrıntıyı bana anlatmanı istiyorum." Ne olduğunu biliyor, bu yüzden ne kadar kırıldığını biliyor ve bana hiç söylemedi. "Arabaları takla attıktan ve ölüme terk edildikten sonra ne oldu?"

Connor yutkunuyor, konuşmadan önce adem elması sallanıyor. "Hemen kenara çektik, Declan ve ben ailene yardım etmek için arabadan atlادık, Jake ve Sean ise hiçbir şey olmamış gibi arabayı sürmeye devam eden babamın peşinden gitti. Onlara yardım etmeye çalıştık ama ... onlar . . ."

"Adli tabip bana anında öldüklerini söyledi." Sesim kopuk geliyor.

"Arabalarına vardığımda nefes almıyorlardı."

Dedikleri gibi. "Yani, denemedin mi? Onları öylece bırakıp kaçtın mı?"

"Yaptığımız şeyden gurur duymuyorum. Beni bilirsin, Ellie." Connor bir adım daha yaklaştı ama ben geri çekildim. Bana dokunamaz. Kendimi kaybedeceğim ve zar zor dayanıyorum. "Ben bir canavar değilim. Enkaz halindeydim ve beni kamyonu çekmek için üç erkek kardeşim gerekti. Polise gitmek istedim ama daha çocuktuk. Ne yapacağımızı ya da bunların ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Onu eve götürmek, polisleri aramak ve tutuklatmak için bir planımız vardı."

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "O zaman neden yapmadın?"

Bu cevapların hiçbirisi içimdeki fırtınayı dindirmeye yetmiyor. Tek odaklanabildiğim şey, sevdiğim adamın ailemin ölümünden bir şekilde sorumlu olduğu. Bunca zaman boyunca onu ne kadar seveceklerini düşündüm. Bulduğum ve sevdiğim adamla gurur duyacaklarını umdum. Şimdi nasıl böyle hissedebilirler ki?

"Ertesi gün uyandığında dördümüz ona ne yaptığını anlattık. Güldü ve onu ihbar ederek paçayı kurtarabileceğimizi düşündüğümüz için bize aptal dedi. Ne de olsa kazaya neden olan Sean'ın arabasıydı ve büyük olasılıkla kaza sırasında birinin Sean'ı arabayı çiftliğe geri götürürken gördüğünü söyledi. Hepimiz bilinen baş belalarıydık, bu yüzden herkesi arabayı sürenin Sean olduğunu söylemekle tehdit etti."

Babası ne korkunç bir adamdı. "Ya Sean'ın arabası?"

Aklıma takılan tek şey, onları yoldan çıkaran arabaya ne olduğuydu. Bulmayı umduğumuz tek ipucuydu. Bir araya getirdiğimiz tek şey, boya transferi nedeniyle kırmızı bir araba olduğuydu.

Bana doğru ilerliyor ve sonra kendini durduruyor. Ne kadar acı çektiğini görebiliyorum ama bilmem gerekiyor. "Arazideki depo garajlarından birinde."

Aradığım süre boyunca, hemen yan taraftaydı.

"Baban benim kim olduğumu biliyor muydu?" Kelimeleri zar zor çıkarıyorum. Kalbim küt küt atıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Ayrıldığım gecedan beri onu ne gördüm ne de konuştum. Hiçbirimiz görmedik. Kardeşlerim ve ben şehri terk ettik ve onu bir daha asla görmeyeceğimize yemin ettik. Dokunduğu her şeyi kırıp döken çıkarıcı bir pislikti. Asla evlenmeyeceğimize, asla çocuk sahibi olmayacağımıza ve asla onun gibi olmayacağımıza dair bir anlaşma yaptık."

Anlaşması gerçekten umurumda değil. İçimde ölü hissederken değil. Parmaklarım o kadar titriyor ki

ama daha önce de dayak yedim ve bir yumruğu kaldırabilirim. "Soruma cevap ver."

"Oğullarını bir daha asla adım atmak istemeyecekleri bir yere geri dönmeye zorladığı gerçeğine dayanarak tahmin etmem gerekirse, evet, muhtemelen kim olduğunuzu biliyordu."

Gerçek dışı. Bir vur-kaç olayını örtbas etmek için çocuklarını kullanıp sonra da dönüp Hadley ve bana iyi davranması için ne kadar korkunç bir adam olması gerekirdi. Bu çok fazla. Benden bir kez daha aldığı şey için ondan nefret ediyorum.

"Bu nasıl olabilir?" Yüksek sesle soruyorum.

Connor durmadan önce tekrar ileri doğru adım atar. "Eğer onu hayata döndürüp kendim öldürebilseydim yapardım. Ondan nefret ediyorum Ellie. Onunla tekrar tekrar savaşırdım ama hiçbir şeyi değiştiremem. Eğer o gece kavga etmemiş olsaydık, seninle hiç tanışmamış olacaktım ve seni kaybetsem bile, Tanrı yardımcım olsun, sen yine de hayatımdaki en iyi şey olacaktın."

Bir şeyi daha merak ederek gözlerimi siliyorum. "Tanıştığımız o gece babanla *gerçekten* ne hakkında kavga ettiniz, her şey hakkında mı?"

Yatağa oturuyor, gözlerini benimkilere dikerken başı aşağı düşüyor. "Burada yaşayan tek kardeş bendim ama sabah acemi birliğine gideceğimi öğrendi. Beni tehdit etti, kalmamı istedi çünkü kardeşlerim ve ben onun kontrolü altındaydık. Bana gücü olduğunu ve hepimizin hayatını mahvedebileceğini, tutuklanırsam askere gidemeyeceğimi söyledi. Sean üniversitede top oynuyordu, Jacob bir sitcom'da ilk oyunculuk deneyimini yaşıyordu ve Declan da yeni bir şirket kurmak için yola çıkmıştı. Hepimizin kaybedecek bir şeyleri vardı ama onun yoktu. O zaten her şeyini kaybetmişti. Önemseydiği sadece iki şey vardı: annem ve bu çiftlik. Ona bu konuda tek kelime ederse işini mahvedeceğimi söyledim. Bütün çiftçilere, tedarikçilere ve alıcılara onun iki kişiyi öldüren ve oğullarını suçlayan kötü niyetli bir ayyaş olduğunu söyleyecektim. Onu da en az onun kadar mahvedecektik.

bizi mahvetti. Bana gitmemi ve asla geri dönmememi söyledi. Ben de ayrıldım ve seninle tanıştım. . ."

Karnım zonkluyor ve kafam bilgi bombardımanından bulanıklaşıyor. Nefesimi tutamadan çökmeye başlıyorum ve sonra Connor'ın kolları beni sarıyor. Yüzümü onun göğsüne gömdüm. Yolun kenarında hayatlarını kaybeden ailem için ağlıyorum. Babaları cinayetten paçayı kurtarmak için oğullarını kullanacak kadar iğrenç olan dört çocuk için ağlıyorum. Ve kendim ve kaybettiğim her şey için ağlıyorum.

Bu odadan çıktığımda kaybedeceklerim için.

Ağlıyorum çünkü onu sevdiğim gibi başka birini hiç sevmedim ve kalamıyorum. Her şeyi onun kollarının rahatlığında bırakıyorum çünkü bunu başka türlü yapacak kadar güçlü değilim. "Çok üzgünüm, Ellie. Hiçbir fikrin yok. Kendimden nefret ediyorum. Keşke zamanda geri gidebilseydim ama yapamam. Lütfen beni bırakma. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını

Bunu sana kanıtlayan bir hayat. Lütfen beni bırakmayacağını söyle."

Keşke mecbur olmasaydım. Ama bu tutabileceğim bir söz değil. Ailemi yolun kenarında yalnız bırakmasalardı, sağlık görevlilerinin gelmesini bekleselerdi belki tutabilirdim. Eğer gelselerdi, en azından cevaplarım olurdu.

Sonrasında neler yaşadığımı, ipucu aramaktan başka bir şey yapmadan geçirdiğim haftaları bilmiyor. Açıklanamayan bir hasarla bırakılmış kırmızı bir araba bulmak için her kaportacıyı, benzin istasyonunu ve hurdalığı aradım. Polisleri bazen günde üç kez arayıp herhangi bir ipucu olup olmadığını sordum. Cevaplar için çaresizdim, sadece ... bilebileceğimi umuyordum.

O gece hayatımın gidişatını değiştirdi ve belki de cevaplarım olsaydı Kevin gibi bir adamla evlenecek kadar duygusal olarak ç ö k m ü ş olmazdım.

Bu düşünceyi takip eden şey ise, eğer cevaplarımı o zaman almış olsaydım, Connor'la o barda asla karşılaşmayacak olmamdı.

Hadley var olmazdı.

Bunu düşünmek benim için dayanılmaz bir şey ve bu "ya olursa" yolunda yürümeyi reddediyorum.

Tanrım, kardeşi ortaya çıkana kadar bunların hiçbirinden haberi olmadığına inanmayı o kadar çok istiyorum ki.

Gerçekten istiyorum. Ama güvenim gitti ve ona bir daha inanır mıyım bilmiyorum. Bana bir daha asla vurmayacağını söylediği her seferinde Kevin'la bu hatayı yaptım ve ona duyduğum sevgi ne olursa olsun bir adamı körü körüne takip etmeyeceğim. Yaşadığım onca şeyden sonra, kaybetmeyi şimdi göze almayı, daha sonra

çok derin.

Çoktan o noktaya ulaşmadığımı düşünmüyorum. Connor'a duyduğum aşk daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Onu kaybetmek beni mahvedebilir.

Hıçkırıklar bedenim boşalana kadar devam ediyor. İçim boş ve kırık. Yatağa nasıl geri döndüğümü hatırlamıyorum. Sanki yeterince sıkı tutunursam bırakmak zorunda kalmayacakmışım gibi uzuvlarımı ona sardığıma dair hiçbir anım yok ama işte buradayım.

Arkama yaslanıyorum, bunun kötü bir rüya olduğunu söylemesini bekliyorum ama gözlerindeki bakış bana öyle olmadığını söylüyor.

"Gitmeliyim," diyorum, sesim çiğ ve boğuk.

"Hayır," diyor çabucak.

Kendimi onun üzerinden kaldırıyorum, kalbim onun dokunuşunun kaybıyla kırılıyor.

"Sonucun böyle olacağını bilmen gerekirdi." "Ne yapmamı istiyorsun? Teslim mi olayım? Teslim olacağım."

Hemen gidip Şerif Mendoza'yı göreceğim ve itiraf edeceğim."

Başımı sallıyorum, yeni bir gözyaşı dalgası geliyor. "Bunu istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok Connor. Hadley'nin babalarından birinin daha hapse girmesini kesinlikle istemiyorum."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

Mesele de bu, hiçbir şey yok. Onları öldüren arabayı aslında o kullanmadı, hiçbiri kullanmadı. Şerife giderse, babalarının günahlarının bedelini çoktan ödemiş olan

insanlara zarar vermiş olur.

"Bunu benim için olabildiğince kolaylaştırabilirsin. Bu yataktan kalkmama ve kapıdan çıkıp gitmeme izin vererek beni sevdiğini gösterebilirsin, bu zaten olacağından daha zor olmayacak."

Tartışmak ister gibi çenesini sıkıyor ama sonra doğrulup yatağın kenarına geçiyor. Tam olarak istediğim şeyi yapıyor ama yine de başka bir ihanet gibi geliyor. Onu kaybetmek istemiyorum. Çekip gitme fikri beni öldürüyor ama aklımı başıma toplamalıyım.

Aynı hataları yapamam.

Yataktan kaydım, kıyafetlerimi aldım ve banyoya yöneldim.

Giyindikten sonra aynada kendime bakıyorum. Kim bu kadın? Ağlamayalı aylar olmuştu. Aylardır kendimi güçlü, güzel ve akıllı hissediyordum. Hepsi bir anda uçup gitti. Hadley'i ve ona öğretmek için savaştığım dersleri düşünüyorum.

Ezilecek - Kevin'a olduğundan daha fazla. Connor'ı seviyor. Burada yaşamayı seviyor ve ona söylediğimde sis gibi dağılacak umutları var.

Bir kez daha yanlış seçim yaptım.

Banyodan çıkıyorum ve onu duvara yaslanmış buluyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. O benim zayıflığım ve şu anda güce ihtiyacım var.

"Nereye gideceksin?" diye soruyor sonunda, sessizliği bozarak.

"Bu gece Sydney'lere gideceğim. Sonra bilmiyorum. Sanırım bir yer arayacağım."

"Burada kal."

"Burada mı?"

Duvarı itiyor, yaklaşıyor ama bana dokunmuyor. "Evet, Hadley'nin mutlu ve rahat olduğu yer burası. Sen burada kalabilirsin, ben başka bir yer bulurum."

"Bu evde kalmamı mı istiyorsun?"

"Benimle kalmanı istiyorum ama bunu kolaylaştırmaya ve gitmene izin vermeye çalışıyorum."

Bu konuda hiçbir şey kolay değil.

"Biraz zamana ihtiyaçım var. Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranamam. Bilmediğimize ve kardeşinizin size bilgi verdiğine inanmak istiyorum ama her şey çok ..."

"Daha fazlasını söylemek zorunda değilsin. Zamana ihtiyaçın varsa, sana zaman vereceğim."

Kendimi ona atmak, bana sarılması için yalvarmak ve bizi ayıracak herhangi bir alan ya da zamana izin vermemek istiyorum. Ama istekler hayaldir ve benim artık iki ayağım da gerçekte.

"Hadley seni görmek isteyecektir."

Yüzü soluklaşırken boğazından derin bir iç çekiş geliyor. "Ben burada olacağım. İkiniz için de her zaman."

Ön kapıya yöneliyorum, kıyafet ya da başka bir şey umurumda değil çünkü hiçbir şeyin önemi yok. Ön masadan çantamı alıyorum ve elim kapının üzerinde duraklıyorum.

Sadece aç, Ellie. Git buradan çünkü gitmen gerektiğini biliyorsun.

Ama ellerim dondu çünkü onu arkamda hissedebiliyorum. "Ellie . . ."

Gözlerimi kapattığımda bir damla gözyaşı daha düşüyor ve bir hıçkırık boğazıma düğümleniyor. Hiçbir şey bu kadar acıtmamıştı.

Hiçbir şey.

Bu anı bir daha yaşamamak için binlerce dayak yemeyi bile göze alırdım.

Nefesimi dışarı veriyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve ilerlemek için ne kadar gücüm varsa ortaya çıkarıyorum. "Hoşça kal Connor."

Sonra kapıdan çıktım ve arabama ulaştım.

Yolun yarısına geldiğimde ve ev artık görünmez olduğunda, arabayı park ediyorum ve daha önce hiç ağlamadığım kadar çok ağlıyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ELLIE

I İki gün oldu.

İki gündür tam bir sefalet içindeyim. Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Hadley yanımdayken güçlü olmayı başarıyorum ama o bile yarım yamalak.

"Anne, Connor nerede?"

Kaçınmaya çalıştığım gözler bana bakıyor. Dudağı titriyor ve titremesini durdurmak için elimi uzatıyorum.

"O evinde."

"Neden hala Sydney'deyiz?"

Çünkü gidecek başka bir yerimiz yok.

Ona yalan söylemek her şeye aykırı ama ona gerçeği söyleyemem. "Kendini iyi hissetmiyor, o yüzden iyileşene kadar burada kalacağız."

Başını yana eğiyor. "Onun için orada olmamız gerekmiyor mu?"

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Onun yanında olmak istiyorum, ama nasıl yapabilirim?

Tüm olanlardan sonra onu nasıl affedebilirim? Bana yalan söyledi. Bunca zaman ruhumu ona verdim ama ruhum ezildi.

"Şimdi olmaz."

"Eve ne zaman gidebiliriz?" diye soruyor.

Doğrulup ellerini ellerime alıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. O çok şey yaşadı ve ben sanki başarısız olmuşum gibi hissediyorum.

onu tekrar. İnancımı bir kez daha, bunu hak etmeyen bir adama bağladım. Tüm bu yıllar boyunca hayatım, ailesinin yaptığı seçimler yüzünden bir yola girdi.

Şimdi kızımızı yeni yola hazırlamak zorundayım. Kurduğumuz bir ailenin dağıldığı bir aile. "Hadley, Connor ve ben.

biraz ayrı kalalım."

"Ama!" Ellerini benimkilerden ayırıyor. "Onu seviyorum." "Ben de onu seviyorum, ama bazen bu o kadar basit olmuyor."

Hadley'nin kafası inkâr içinde bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Geri dönmek zorundayız anne! Dönmek zorundayız. Connor bizi seviyor ve seni mutlu ediyor. Artık ağlamıyorsun ve Connor sana vurmuyor!"

Fiziksel olmayan yaralar da var. "Biliyorum tatlım ama kavga ettik ve bir ara vermemiz gerektiği konusunda anlaştık."

Gözleri açılıyor ve sonra eliyle yüzüme dokunuyor. "O benim en iyi arkadaşım."

"O senin baban ve her zaman hayatının bir parçası olacak. Bunu senden asla almayacağım."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve içimdeki her şey kasılıyor. Bebeğimin söylediklerimle boğuşmasını izlerken nefes nefes daralıyor.

Elbette, böyle hissetmemeliydim. Kevin'i terk ettiğimde, özgür hissetmişim. Bu özgür hissettirmiyor. Izdırap gibi hissettiriyor.

"Lütfen, anne! Lütfen! Geri dönmek zorundayız. Benim bir ağaç evim var ve o hayvanlarla ne yapacağını bilmiyor! Ona yardım etmeliyiz. Bize ihtiyacı var ve ... ve ... bizi asla üzmez. Connor bizi balkabağı ve elma almaya götürüyor. *Lütfen!*"

Lütfen buna bir son verin.

Yüzümden düşen gözyaşlarına engel olamıyorum. Onun bu şekilde parçalanmasını izlemek beni mahvedecek.

Parmaklarım yanağını okşuyor ve düşen gözyaşını siliyor. "Connor'a her zaman sahip olacaksın Hadley. Her zaman. Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama bazen, bizi balkabağı ve elma almaya götürseler bile, değer verdiğimiz birinden uzaklaşmak zorunda kalırız. Bazen bu işe yaramaz."

Ve bazen, bu süreçte ölmek istersiniz.

Göğsü hızla yükselip alçalıyor, nefesleri gürültülü puflar halinde çıkıyor. "Connor'a geri dönmek istiyorum!"

Benim de var.

"Biliyorum ve üzgünüm. Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin Hadley, senin için her şeyi yaparım ama bunu sana veremem."

"Babamı hep affederdin." Sesi titriyor. "Connor'ı neden affedemediğini anlamıyorum."

Ve koridorda koşarken göğsünden bir hıçkırık kopuyor. Kapı çarptığında sığıyorum ve bir parçam daha paramparça oluyor.

Sydney sabahın dördünde, "Ellie, endişeleniyorum," diyor.

Hadley ile konuşmamdan beri durmadan ağladım. Beni tuttuğu yerde histerik gözyaşları olmasa bile, sürekli bir akış vardı.

Olanları anlatamadım çünkü çok acı verici ve Sydney'in yasal sorumluluklarının ne olacağından yüzde yüz emin değilim. Bunu rapor etmesi gerekip gerekmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Declan'la eskiden çıktıkları için zaten biliyor olabilir.

Her şey
karmakarışık. "Ben
iyi olacağım."

"Ağlayacak mısın? Çünkü daha önce bu kadar ağlayan birini görmemiştim. Ne oldu?"

Biriyle konuşmak istiyorum ama sözcüklerin ağzımdan çıkacağından emin değilim. "O gece çok şey öğrendim. Connor'ın muhtemelen asla bilmememi umduğu şeyler ve ... Onunla birlikte olamam."

"Sana zarar verdi mi? Çünkü yemin ederim onu öldüreceğim." "Hayır, öyle değil. Fiziksel olarak falan değil. Sadece sadece tanıştığımız geceyle ilgili bazı şeyler."

"Oh," diyor sırtımı sıvazlarken. "Bu sekiz yıl önceydi, değil mi?"

"Evet, ama bu biraz karışık."

"Eminim öyledir ama siz çok uzun bir yol kat ettiniz. Daha çocuk sayılabilecek yaşta olan bir şey yüzünden birbirinize düşmenizi görmekten nefret ediyorum."

Ne olduğunu bilseydi, eminim böyle düşünmezdi. Sonuçta, fikirleri önemli olacak iki kişi burada değil.

"Bunu düzeltmenin bir yolu olduğundan emin değilim. İstesem bile bunu nasıl görmezden gelebileceğimi bilmiyorum."

Başını iki yana sallar. "Keşke bana söyleseydin de sana yardım edebilseydim."

"Detaylar önemli değil." Evet, önemli ama onun için değil.

"Tamam, o zaman bana detayları anlatma."

Yastığı göğsüme bastırarak kanepede arkama yaslanıyorum. "Connor aileme ne olduğunu biliyordu."

Gözleri açılıyor. Sydney ailemin nasıl öldüğünü ve davanın yıllar önce kapandığını biliyordu. "Biliyor muydu?"

"Evet, biliyordu. Tanıştığımızda kim olduğumu bilmediğini ve dört gün öncesine kadar gerçekten anlamadığını iddia ediyor ama o gece ne olduğunu biliyordu."

Kafamı en çok karıştıran kısım da bu. Bunu nasıl bir araya getiremedi? Ailemin öldüğü gece babasının bir vurkaç olayına karıştığını bilseydim, bunu bir araya getirirdim.

O yapmadı.

"Peki sen ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

Sydney arkasına yaslanıp bacaklarını poposunun altına sıkıştırıyor. "Connor'ı çocukluğumuzdan beri tanırım, pek çok şeyi vardır ama hilekâr değildir. O çocuğun kafasına silah dayasalar bile yalan söyleyemez. Eskiden bizi görüp ispiyonlamasın diye gizlice dolaşmak zorunda kalırdık. Büyümedi ve değişmedi demiyorum ama aynı zamanda son derece sadık ve korumacı. Sence içinde seni bilerek incitmek var mı?"

Hayır... en azından ben öyle düşünmüyorum. "O zaman bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Bilmiyorum, Ellie. Gerçekten bilmiyorum. İşim gereği ve gönüllü olarak çılgınca şeylerle uğraştım. İyi bir karakter yargıcı olduğuma inanmayı seviyorum ve onun sana zarar verebileceğine inanmıyorum. Asla. Sana nasıl baktığını gördüm ve yemin ederim daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor. Aşkında bir vahşet var."

Bunların hepsini ben de gördüm. Her zaman tetikteydi, beni mutlu edecek her şeyi yapmaya hazırdı. Çoğu erkeğin muhtemelen sabredemeyeceği bir zamanda o sabretti. Öfkelendiğinde asla hıncını benden çıkarmaz, hatta sesini bile yükseltmezdi.

Diğer yanım ise onun sadakatine gidiyor. Sevdiği insanları koruyordu, kendisinin ve kardeşlerinin yapmadıkları bir şey yüzünden suçlanacaklarından endişe ediyordu. Sonra teslim olma konusunda söylediklerini hatırlıyorum. Bana huzur verecekse sonuçları ne olursa olsun kabul etmeye hazırdı.

Ağır bir nefes üflüyorum. "Belki de öyle değildi. Bilmiyorum. Her iki şekilde de, bu durumu kolaylaştırmıyor."

"Hayır, sanırım değil. Hadley de bunu pek iyi karşılamıyor sanırım."

"Hayır." Bir damla gözyaşımı sildim. "İkimiz de değiliz. Onu çok seviyor ve Tanrım, Syd, ben de seviyorum. Onu çok seviyorum ve beni öldüren de bu. Bunu nasıl atlatabilirim? Nasıl devam edebiliriz? Bu mümkün görünmüyor."

Düşmeden önce omuzlarını hafifçe kaldırıyor.
"Bilmiyorum. Siz konuştunuz mu?"

"Öğrendiğimde kendimi kaybettim ve sonra biz
Bilmiyorum, çok gergindik."

Biraz kayıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir
gülümseme beliriyor. "Ne?"

"Ona güvenmediğini söylüyorsun ve şu anda ikinizin de
bazı sorunları olduğunu anlıyorum, ama bana dürüstçe cevap
ver, Kevin'a karşı kendini kaybeder miydin?"

Geri çekildim çünkü bunu yapmamın imkanı yoktu.
"Hayır, bana vururdu. Ben hiç kendimi kaybetmedim.
Duygularım olduğunu sanmıyorum."

Sydney arkasına yaslandığında, ondan anlamadığım bir
kendini beğenmişlik geliyor. "Bütün gecem var.
."

Onun amacı ne?

Connor'a kızsam ne olur ki?

"Kızgın olabildim," diyorum aklıma geldikçe.

Sırıttıyor. "Eğer ona güvenmeseydin, asla bağıramazdın.
Kaçabilirdin ya da kendini kapatabilirdin ama yapmadın.
Kızgın olduğunu biliyorum, kızmakta da sonuna kadar
haklısın ama kendine bir sor bakalım, hayatının geri kalanını
Connor'ın yarısı kadar bile harika bir adam bulmaya
çalışarak geçirmek istiyor musun? Onunla gerçek bir aile
olma şansın var. Hadley'i kendi kanından olduğunu
bilmeden önce de seviyordu. Onun gibi çok erkek
tanımıyorum, Ellie. İncinmeye hakkın yok demiyorum ama
birlikte incinin ve bunun üstesinden gelmenin bir yolunu
bulun."

"Peki ya onu terk ettiğim için beni geri istemiyorsa?"

"O zaman ikimizin de tanıdığı gibi bir adam değil."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ELLIE

"**C** Ben dönene kadar Hadley'e göz kulak olurmusun?" Çoktan ayağa kalkmışım.

"Elbette, ama sabahın dördünde nereye gidiyorsun?"

Ezik bir gülümsemeyi zorluyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Konuşmam gereken iki kişiyi görmeye gideceğim ve umarım beni dinliyorlardır."

Onun gibi birini bir daha asla bulamayacağımı biliyorum. O benim hayatta bir kez karşılaşacağım biri. Sorun onu sevip sevmemem değil, çünkü onu hayatımın sonuna kadar seveceğim. Sorun, onu bırakmanın bir yolunu bulmak.

Ve gidebileceğim tek bir yer var.

Sydney beni kollarına çekti. "Acı çektiğin için çok üzgünüm Ellie. Bu dünyada bunu senden daha az hak eden kimse yok. Ama şunu bilmeni isterim ki, Connor'ın sana yalan söylemesi için bir mazeret olmasa da, o çocuklar büyürken çok zorlandılar ve bu onların kafalarını karıştırdı. Ayrıca şu anda nasıl hissettiğini bildiğimi ve sekiz yıl sonra bile geri dönüp Declan'ı tekrar benim yapabilmeyi dilemediğim tek bir gün bile olmadığını hatırlamanı istiyorum."

Endişelendiğim şey de bu. Onun gitmesine izin vermenin kalbimde sonsuza dek bir boşluk bırakacağı pişmanlığı.

"Bunu takdir ediyorum."

Gülümsüyor, gözlerinde anlayışlı bir ifade beliriyor. "Sen git, ben Hadley'e bakarım."

"Teşekkür ederim, Syd."

"Her zaman. Git cevaplarını bul ve sonra kendine Connor Arrowood olmadan hayatının daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu sor. Muhtemelen cevabı zaten biliyorsunuzdur."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Her zaman en iyi arkadaşım olsun istemiştım. Böyle olduğun için teşekkür ederim."

Evden aceleyle çıktım ve arabaya bindim. Son birkaç gün cehennem gibiydi. Gözlerim şiş, saçlarım dağınık ve kalbim paramparça. Sorduğu soruyu düşünüyorum ve cevabı biliyorum. Benim hayatım daha kötü.

Benim dünyam üzgün ve yalnız.

Hayatımıza zenginlik, sevgi ve anlayış getirdi.

Connor, Hadley ve bana şefkatin ne olduğunu gösterdi. Tek istediğim onun kollarının bana sarılması.

Geceleri yastığa sarılıp onun sıcaklığını hissetmeyi diledim. Birini terk etmenin ve bunun doğru bir seçim olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum, bu öyle bir şey değil.

Arabayı park ediyorum ve bacaklarım titreyerek mezarlık kapısına doğru yürüyorum. Yorgunum. Bütün gece ayaktaydım, sinirlerim bozuldu ve içim parçalanmış gibi hissediyorum.

Ve onu özlüyorum.

Eğer iki gün böyle hissettiriyorsa, onsuz bir ömür dayanılmaz olacaktır.

Annemle babamın mezar taşlarının önünde diz çöküyorum ve her birinin üzerine bir elimi koyuyorum. "Her şeyi öğrendim ve kendimi eskisinden daha kötü hissediyorum. Sana ne olduğunu başından beri bilen bir adamı nasıl sevebilirim? Orada olup da kimseye söylemeyen biriyle nasıl bir hayat kurabilirim? Seni benden alan kişi kimin babası?"

Topuklarıma yaslanıp bir damla gözyaşımı siliyorum. "Kafam çok karışık ve kimsem yok. Son birkaç aydır

yanımda o vardı ama-" Onu görebilmeyi dileyerek gökyüzüne bakıyorum ve yutkunarak nefes alıyorum. "Ama sonra onun nasıl

hissetmiş olmalıyım ve bu suçluluk duygumu daha da kötüleştiriyor. Sana ve söz verdiğim her şeye ihanet mi ediyorum? Babası öldü ve ona bunu ödetemem ama sen başına gelenden çok daha fazlasını hak ediyordun. Sen ve baban bu soğuk toprakta olmamalıydınız."

"Ben olmalıydım," diyor Connor'ın derin sesi arkamdan. Donup kalıyorum, hareket etmek bir yana düşünemiyorum bile. "Senin ailen bir bütündü ve babam bunu bozdu. Ve sonra ben seni incitmek için harika bir iş çıkardım."

"Burada ne yapıyorsun?" Hala arkama bakmadan soruyorum. "Saygılarımı sunmam ve kendimi açıklamam gerektiğini hissettim."

onlara. Döndüğümde beri ayda bir kez buraya geliyorum." Sesi yaklaşıyor ve nefes alışım hızlanıyor. "Seni gördüğümde gidecektim ama endişelendim."

"İyi değilim," diye gerçeği söyledim ona.

"Ben de değilim. Uyuyamıyorum, Ellie. Sensiz nefes alamıyorum." Ona bir şeyler söylemek için dönüyorum ama onu gördüğümde hiçbir hazırlık kalbimin duracakmış gibi atmasını engelleyemiyor. Önümde dizlerinin üzerine çökerken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Gitmene izin veremem. Nasıl hissettiğimi bilmeden çekip gitmeni izleyemem." Sesi çatlıyor. "Olanlar yüzünden yıllarca kendimden nefret ettim. Eğer hatırlarsam beni öldüreceğini düşündüm, bu yüzden onu kendimden uzaklaştırdım. Yanılmışım ve çok üzgünüm."

İçimdeki her şey savaş halinde. Onu bu şekilde, üzgün, yalnız ve babasının işlediği günahlar yüzünden acı çekerken görmek, kollarımı ona sarmak istememe neden oluyor, ama yapmıyorum. Parmaklarımı iç içe geçirerek onunkini tutmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O zaman bana geri döneceğini söyle. Sana ihtiyacım var, Ellie. Sensiz bir dünyada yaşamak istemiyorum, lanet olsun."

Bunu daha önce yaptım ve tekrar yapmak istemiyorum.

Ailemizi istiyorum." Ağlamam devam ederken göğsüm kabarıyor. İçimdeki her şey karmakarışık. Başı öne düşüyor ve ben

Bana bakmasını, kendimi ona doğru fırlatmasını ve onu terk etmeyeceğimi söylemesini istiyorum ama hala bir heykel gibiyim.

"Onlara her şeyin hikâyesini daha önce anlatmıştım. Seninle tanıştığımın ertesi günü geldim ve çiçek bıraktım.

Bana inanmadığını biliyorum ama Ellie, yemin ederim, senin kim olduğunu bilmiyordum." İlk şokun etkisi geçince ona inandım.

"Bu kısmın önemli olduğundan emin değilim."

"Biliyorsun sadece on sekiz yaşındaydım. Bir erkek değildim, öyle olduğumu düşünsem bile. Hadley'nin yerinde olsaydım, babası onu hapse atmakla tehdit etseydi ne düşünürdü bir düşünsene. Yıllarca bizi istediği her şeyi yapmamız için manipüle etti. Kolay bir karar değildi, sonra büyüdük ve biz ... Bilmiyorum, hayatta kalmak ve iyi insanlar olmak için elimizden geleni yaptık."

Başımı yere eğiyorum, gözlerim kapalı, keşke annemin sesini duyabilseydim diyorum. Tanıdığım en nazik insandı ve çocukları affedeceğini düşünmek istiyorum. Babamı bilmem ama o affederdi.

Arabayı onlar kullanmıyordu. Babalarını içki içip araba kullanmaya teşvik etmediler.

Connor'ın aradığı tek şey kefaret ve benim ailemden af dilediğim kadar onun da benim affıma ihtiyacı var. O ve kardeşleri hayatta kalmak için yapmaları gerekeni yaptılar, hepimizin yaptığı gibi. Bu doğru muydu? Hayır. Ama birbirlerini koruyorlardı.

Birdenbire, bunu ona vermem şart oldu. Kendi hatası olmayan bir şey için ya da bana daha önce söylemediği için suçluluk duygusu taşımamalı. Benimle o barda tanıştığında ya da o gün yoluma çıktığında kim olduğumu bildiğini sanmıyorum. Eğer bilseydi, bu onun yapamayacağı düzeyde bir zalimlik olurdu. Gözlerimi kapatıyorum ve ufukta beliren sabah güneşinin ilk ışıklarıyla yüzleşmek için dönüyorum.

"Annemin içki içmediğini biliyor muydun?"

"Onlar hakkında bana anlattıklarınız dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Annem alkolik bir baba tarafından büyüdü. Onu hep senin babanı tarif ettiğin gibi biri olarak hayal etmişimdir." Ona dönüyorum. "Benim için daha iyisini istedi. Babam her gece içmeyi sevse de, annem üzerine güneş gibi titreyen bir adamla evlendi ve herkes onların mükemmel olduğunu düşünüyordu."

"Seni gördüğüm gibi."

Kalbim küt küt atıyor. "Ben mükemmel olmaktan çok uzağım, onlar da öyleydi. Her ne kadar onları örnek almaya çalışsam da, gerçek şu ki anneme yanlış olduğunu düşündüğünde sesini kullanması hiç öğretilmedi ve kötü seçimler yapma eğilimi vardı."

Babamın mezarına dönüp bakıyorum. Sarhoş falan değildi ama her gece bira içmeyi severdi. Annem sadece bir tane olduğu sürece umursamazdı.

"Sesini hiç kısmanı istemiyorum. Konuşmamızı istiyorum. Kavga edeceğiz ve ben seni kızdıracam. Bazı şeyler olacak ama seni seviyorum ve bunu düzeltmek konusunda söylediklerimde ciddiydim. Sana yalan söyleyebilirdim, Ellie. Ailenin ölümü hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranabilirdim ama bunu yapmazdım. Sadece seni sevdiğim için değil, aramızda sır olmasını istemediğim için de. İkimiz de cehennemden geçtik ama seninleyken cennet gibiyim."

Gözlerim buğulanıyor ve başımı sallıyorum çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum. "Senin sorumlu olmadığını biliyorum. Bunu evinden ayrılmadan önce de biliyordum ama her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı."

."

Öne doğru eğiliyor, gözlerinde umut var. "Bekleyebilirim."

Bunun doğru olduğundan emin olsam da, bunu istemiyorum. Huzura kavuşmam için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı, sırf gerçeği bileyim diye çekip gitmemi göze aldı ve kardeşlerini riske atacak olsa da teslim olmayı teklif etti. Yıllardır kaçtığı bir şeyle yüzleşti çünkü benim kendi şeytanlarımla bir gün daha yaşamamı istemiyordu.

Onu seviyorum.

Onu tüm mantığa meydan okuyan bir şekilde seviyorum ve bazıları bunu anlamasa da umurumda değil.

Elimi onun gürleyen kalbinin üzerine koyuyorum. "Yapamam."

"Yapamazsın, ne?"

"Bekle. Canavarlar gördüm ve kabuslarda yaşadım. Sen de öyle değilsin. Yaşananlar trajik olsa da senin suçun değil ve bunu sana yüklemem haksızlık olur. O arabayı baban kullanıyordu, sen ya da kardeşlerin değil." Ben bunları söylerken güneş bulutların arasından yükselmeye başlıyor. "Ailem beni tehdit etseydi ne yapardım hayal bile edemiyorum. Öfkeliydim ve sahip olduğumuz tek şeyin bir yalan olduğunu düşündüğümde daha da öfkeliydim."

"Hiçbiri yalan değildi." "Bunu şimdi biliyorum."

"Sen o kapıdan çıktığında, aklımı kaçıracığımı sandım. Dizlerimin üzerine çöküp sahip olduklarımızı görmek için sana yalvarmak istedim."

Başımı sallıyorum, parmaklarımı yanağına götürüyorum. "Yalvarmanı istemiyorum. Seni affediyorum Connor. Hepinizi affediyorum ve sanırım ailem de affederdi." Güneş yüzümü ısıtıyor ve gülümseyerek başımı kaldırıyorum.

"Seni incitmek zorunda kaldığım için nefret ediyordum."

"İşte bu yüzden affetmenin bu kadar kolay olduğunu düşünüyorum. Çünkü sen, Connor Arrowood, iyi bir adamsın." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen harika bir babasın. Çok tatlısın." Dudaklarından öpüyorum. "Cömertsin ..." Tekrar ediyorum. "Beni güvende hissettiren tek kişisin."

Elleri sırtımda kayıyor, beni vücuduna sımsıkı sarıyor. Beni daha derinden öpüyor ama şehvetli bir şekilde değil. Onu ruhumda hissetmemi sağlayacak şekilde. Dudakları dudaklarımdan uzaklaşıyor ve sonra başımı omzuna yaslıyorum, güneşin sıcaklığının ve kucaklamasının gücünün beni biraz olsun iyileştirmesine izin veriyorum.

"Seni hak etmiyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve daha da yaklaşıyorum.
"Seni hak ediyorum. Beni eve götür."
"Yanında olduğum sürece seni her yere götürebilirim."

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELLIE

"Sadece kardeşlerim," diyor Connor bana bugün yüz milyonuncu kez.

"Sıradan bir şey değil. Kardeşlerinle tanıştığım ve onların da yeğenleriyle tanıştığı gün ve onun doğum günü ve ..."

"Ve her şey yoluna girecek. Bu, onlarla tanışacağınız ve herkesin korkularını bir kenara bırakabileceği bir aile barbeküsü."

Onun için söylemesi kolay. Hayatındaki en önemli üç kişiyle tanışmak üzere olan o değil.

Çok korkuyorum.

En azından Hadley birkaç saatliğine arkadaşının evinde olacak, böylece hazırlık yapabiliriz ve ben de umarım ilk tanışma faslını aradan çıkarabilirim. Burada olması bir şeyi değiştirecek değil ama beşimizin önce biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

"Ne gibi korkuları var?"

"Onları gerçekten affetmediğini."

İç çektim. "Belli ki öyle. Yani, partiyi ben planladım ve onları ben davet ettim."

"Bunu ben de biliyorum, siz de biliyorsunuz ama onlar suçluluk duygularını biraz olsun hafifletmek isteyen aptallar."

Sanırım bunu anlıyorum, ama bu kaygımı daha iyi hale getirmiyor.

"Yapılması gereken şeyler var ve onları yapmam gerekiyor."

Burada duramam, yoksa çıldıracağım. Oturma odasına gidiyorum, biraz daha toparlanıyorum ve balonların yerini değiştiriyorum - yine. Onları koyabileceğim ve tuhaf görünmeyecekleri bir yer yok. Pencereye gidip perdeleri biraz kabarttıktan sonra yere tam oturmalarını sağlamaya çalışıyorum. Arkamdan kıkırdadığını duyuyorum.

"Hiç komik değil," diyorum sesimde biraz düşmanca bir tonla.

Yanıma geliyor, kollarını arkamdan sarıyor ve hafifçe sallanıyor. "Öyle sayılır."

"Çekici olman işe yaramayacak." "Daha fazla zamanım olsaydı, eminim olurdu."

Başımı onun sert göğsüne yaslayıp nefes verirken başımı sallıyorum.

"Bu hafta Nate'i görmeye gitmek zorunda mısın?"

Connor soruyor. "Evet." Her Allah'ın günü içeri girmek zorundaymışım gibi geliyor. Bu hafta Mahkeme tarihi yaklaşıyor ve durmaksızın detayların üzerinden geçiliyor ve çapraz sorgulamalar yapılıyor. "Bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum."

Başımın üstünü öpüyor. "Ben de öpüyorum. Ama neredeyse bitti ve sonra ilerleyebiliriz."

Bu fikri sevdim. "Evet, eğer kardeşlerinle tanıştıktan sonra kalp krizi geçirmezsem."

Connor'ın göğsü titriyor ve ben bana güldüğü için onu azarlamak için dönmeden önce, araba yolunda toprağın yükselmeye başladığını görüyorum. Hemen kollarından sıyrıldım.

"Ellie, rahatla, söz veriyorum, kardeşlerim seni sevecek."

Sadece bu değil, ki bu çok büyük bir kısmı, bildiğimi biliyorlar. Bu konuda benimle konuşmak için buradalar ve bu büyük bir baskı. Beni sevmelerini istiyorum. Bu ailenin kendini biraz onarmasını istiyorum.

Connor elimi tutuyor ve sıkıyor. "Keşke bu kadar sinir bozucu olmak zorunda olmasaydı. Yani, Declan'la tanıştım,

Ama diğerkardeşlerin ünlü. Bana söylediğinde nasıl tepki verdiğimi onlara anlatmasaydın daha iyi olabilirdi."

"Biliyorum ve bunun için üzgünüm ama onlara senin kocaman bir kalbin olduğunu ve beni açıkça sevdiğini de söyledim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, hakkımda bilmeni hiç istemediğim tüm sırları sana o kadar çabuk açıklarlar."

"Ördeklere karşı duyduğun mantıksız korku gibi mi?"

Kaşları çatıldı. "Ördekler tuhaftır ve kafalarının yanlarında gözleri vardır. Yandan baktıklarından bahsetmiyorum bile."

Bu beni güldürüyor ve öyle olması gerektiğini biliyorum ama biraz rahatladım.

Üç adam bir cipten inerken verandaya çıkıyoruz. "Vay, vay, eğer Duckie burayı tamir etmediyse," Arrowood kardeşler diyor ki.

Connor onu görmezden geliyor ve bizi toplanmaya başladıkları yere götürüyor.

"Ahmak, yani Jacob, bu Ellie."

Jacob güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Ellie, seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Hepimizin ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyorum."

Çok çabuk oldu.

"Jacob, Tanrım, ona bir saniye ver." Connor kardeşinin kolunu tokatlar.

"Hayır, bunu şimdi aradan çıkardığın için minnettarım. Teşekkür ederim," diyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Kazıtılmış kafa dışında, Jacob görünüş olarak Connor'ın neredeyse aynısı. Hollywood'da neden bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyorum.

"Bu Sean." Connor işaret ediyor. Sean, gözleri dışında Connor'a hiç benzemiyordu. Sydney bunun bir özellik olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Yine de saçları biraz daha uzun ve bir iki ton daha açık ama daha az yakışıklı değil.

Sean bana doğru ilerliyor ve beni kollarına çekiyor. "Çok üzgünüm, Ellie. Keşke seninle özür dilerken tanışsaydık.

ama sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum."

Ben de ona sarılıyorum ve beni vuran yeni duygu dalgasına karşı savaşıyorum. Bu adamların hepsi inanılmaz. Buraya gelip beni karşılamaları ve bu kadar onurlu olmaları beni aşıyor.

"Sizinle tanıştığıma gerçekten çok sevindim," diyorum sırtını sıvazlarken.

Etrafımdan çekiliyor ve sonra Connor en büyük kardeşine bakıyor. "Ve sen Declan'ı zaten tanıyorsun."

"Daha önce buradayken sana söylemediğim için özür dilerim. Her Şey için özür dilerim. Connor'ın seni ve Hadley'i bulmasına ne kadar sevindiğimizi bilemezsin."

Ve Şimdi kendimi durduramıyorum. Gözyaşlarına boğuldum, her Şeyin üstesinden geldim. Buna yol açan endişe neredeyse çok fazlaydı, ama Şimdi o an geldi, nefes alabileceğimi h i s s e d i y o r u m .

Connor beni hemen kollarına aldı. "Ne yaptın sen Dec?"

"Bilmiyorum!"

Sean ya da Jacob, "Kızları hep ağlatıyor," diyor. Anlayamıyorum çünkü her Şeyi akışına bırakırken yüzüm Connor'ın göğsüne gömülü.

"nk aramızdaki en çirkin kişinin o olduğunu fark etti." "Gerçek hikaye."

İleri geri Őakalaşıyorlar ve Connor'ın göğsünün gmbrdediğini hissediyorum. "Ellie, bebeğim, neden ağlıyorsun?"

"nk çok iyiler!"

Hepsi gülüyor ve ben gömleğini kavrayıp ona daha sıkı s a r ı l ı y o r u m , böylece yüzümün ne kadar parlak kırmızı olduğunu gizleyebiliyorum.

"Hiç hoş değiller ama zamanla onları sevmeyi ğreneceksiniz."

"Hadi Ellie, söyleyecek daha çok Şeyimiz var ve seni tanımak istiyoruz," diyor ilerinden biri ve sonra sırtıma dokunuyor.

İç çekiyorum ve Connor'dan uzaklaşıyorum çünkü göğsüne sonsuza kadar saklanamam ve ağlamak bir kızı nadiren güzel gösterir, muhtemelen hepsi bunu biliyordur.

Connor ve ben ilk birkaç basamağı çıkmak için dönüyoruz ama üç kardeş sanki dişleri çıkıp onları yiyecekmiş gibi eve bakıyorlar.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Connor, "Bu ev ... hiçbirimiz için kolay değil," diye yanıtıyor.

Sadece hayal edebiliyorum. "Hepinizi koruyacağıma söz veriyorum."

Hepsi aynı tembel ve çekici sırtıyla gülümsüyor. Onların etrafında büyüyen bir genç kız olmadığım için çok mutluyum. Hepsi delicesine seksi ve bahse girerim istediklerini elde etmekte çok iyiler.

Declan bana doğru bir adım atan ilk kişi oldu. "Bu arada, korkacak neyimiz olabilir ki?"

Connor bana gülümsüyor ve yanaklarımı boyayan taze allığı hissedebiliyorum.

Hepimiz içeri giriyoruz ve arkamdan bir ıslık sesi duyuyorum. "Buraya son geldiğimizde olduğu gibi değil."

"Evet ve hiç de öyle hissettirmiyor," diye ekliyor

Connor. Connor harcandı aylar sabitleme ve

Ev, Ahır, ve ekipman üzerinde ve

mülk. Bir yandan o çalıştı üzerinde

Dışarıda, tüm evi temizleyerek yardım etmek için

üzerime düşeni yaptım.

evi baştan aşağı yeniliyor, bitkiler ve perdeler ekliyorum.

"Evi ele geçirdiğimiz için özür dilerim," diyorum.
koyun gibi.

Connor gülerek, "Sean, ahırda uyuyacaksın ya da Jacob'a sokulabilirsin," diyor. "Biz taşınana kadar orası Hadley'nin yatak odası."

Gözlerim açıldı. "Kıpırdamak mı?"

"Bunu daha sonra tartışacağız. Önce hepimiz gidip konuşalım."

Kulağa hoş gelmiyor ama kardeşlerinin önünde tartışacak değilim.

Masada onlara katılmadan önce bir sürahi limonata ve pişirdiğim kurabiyeleri aldım. Gerçekten her şeyin ötesine geçtim çünkü onlar özür dilemek için burada olabilirler ama benim onlardan özür dilemeye ihtiyacım yok. Connor bu evdeki yaşamı hakkında daha fazla şey paylaştıkça, hiçbir şeyi umursamamaya başladım. Tacizci bir adamla evlenmiş olabilirim ama en azından ayrılabilirdim.

Yapamadılar.

"Önce ben bir şey söylemek istiyorum, eğer senin için de uygunsa?" Bakışırılar ama sonra Declan başını sallar.

"Elbette." "Benim hiçbir zaman bir ailem olmadı. Ben tek çocuktum ve

Ailem öldürüldüğünde gençtim ve kötü seçimler yaptım, yani çoğunlukla kötü seçimler." İçimi çektim ve Connor'a küçük bir gülümseme gönderdim. "Sadece on sekiz yaşındayken aptal olduğumu bilmen gerektiğini düşündüm. On dokuz yaşındayken hâlâ aptaldım. Ve dürüst olmak gerekirse, Connor buraya gelene kadar da aptaldım ama bu kez kızımı da etkileyen aptalca seçimler yapıyordum. Demek istediğim, hepinizin yaptığı yanlıştı, ama sizi yargılamaya hakkım yok. Duyduğum kadarıyla babanız korkunç bir adammış ve başını beladan kurtarmak için dördünüzün paylaştığı sevgiden faydalanmış. Ve şu anda bile sizi kederli bir yerde olmaya zorlayarak bunu yapıyor ve bunun için üzgünüm."

"Ellie . . ."

Declan'ı durdurmak için elimi kaldırdım. "Hayır, yaşadıkların için üzgünüm. Yetişkin hayatım oldukça korkunç olsa da çocukluğum öyle değildi. Bu yüzden bir anlaşma yapmak istiyorum."

Sean gülümseyerek koltuğunda geriye yaslanır. "Anlaşma mı?"

Sonra Connor'ın bana birbirlerine verdikleri söz hakkında söylediklerini hatırlıyorum. "Hayır, sözümü geri alıyorum, yemin etmek istiyorum."

Declan'ın gözleri Connors'a kayıyor ve sırtlıyor. "Arrowood yemininin bozulamaz olduğunu biliyorsun."

"Bana öyle söylendi."

"Şey," diye araya giriyor Jacob, "bazılarımız için öyle."

"Umarım aşk ve çocuklarla ilgili olanı bozduğu için onu

affedersiniz. Bunun çöpe gitmesi benim için gerçekten sorun değil."

Hepsi kıkırdıyor. Connor elimi tutup dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimin arkasını öpüyor. "Ben de öyle."

Tanrım, bu adamı seviyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve kayboluyorum. Beni o kadar derinden seviyor ki, yeminine sadık kalsaydı hayatın nasıl olacağını hayal etmek bile acı veriyor. Ona sahip olamazdım ve bu trajik bir şey olurdu.

Biri boğazını temizliyor. "Yemin mi?"

Saçmalık. "Evet. Yemin. Son sekiz yılda yaptığım her şey için beni affedeceğinize dair bana söz vermenizi istiyorum ve karşılığında siz de sekiz yıl önce olan her şey için sizi affedeceğime dair benim sözümü alacaksınız."

Declan ellerini önünde kavuşturur. "Bunu takdir etmekle birlikte, borcumuzun biraz daha büyük olduğunu düşünüyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü iyi insanlar olan ebeveynlerinizi kaybettiniz. Muhtemelen yapmayacağınız seçimleri o gece yüzünden yaptınız."

"Ve siz de öyle. Hepinizin. Tek isteğim bu. Beşimizin bir aile olmasını istiyorum. Hadley'nin amcalarını tanımasını istiyorum ve ... Umarım onu seversiniz."

Sean gülümsüyor, öne doğru oturuyor ve elini benim ve Connor'ın ellerinin üzerine koyuyor. "Affetmeye yemin ediyorum."

Jacob onu takip eder, eli kardeşinin elini tutar. "Her ne kadar çılgınca olsa da bu aileyi koruyacağıma yemin ederim."

Connor'ın diğer eli tepeye gidiyor. "Seni seveceğime yemin ederim." Sean boğulur gibi bir ses çıkarır.

Declan hâlâ geride oturan tek kişi. Connor'ı izliyor ve ikisi de ağızlarını açmadan konuşuyor gibi görünüyor. Sonunda Declan öne doğru eğiliyor. "Bir aile olarak ilerlemeye yemin ediyorum."

Bu an, zamanın bu parçası, asla unutamayacağım bir şey. Burada, yeni tanıştığım bu adamlarla el ele tutuşurken kendimi evimde hissediyorum.

Hepsi de istediğimi yaptı ve dua ediyorum ki hepimiz

önümüzdeki uzun süre boyunca üzerimizde hiçbir şey
olmadan yolumuzu bulabilelim.

Üzüntüden değil ama tüm bunların güzelliğinden bir damla gözyaşı süzülüyor.

Dört Arrowood kardeş de bakışlarını bana çevirdi. "Oh, yemin etmem mi gerekiyor?" Connor sırtıtarak bana göz kırpmıyor. "Tamam o zaman. Geçmişteki tüm günahları bırakacağıma ve söylediğin her şeyi yapacağıma yemin ediyorum."

Bir saniye sonra hepsi ellerini çeker ve Sean derin bir nefes alır. "O kızla evlensen iyi olur Connor, yoksa ben evlenebilirim."

Bu öneriyle bile kalbim hızlanıyor, bu yüzden duymamış gibi davranıyorum ve bunu bir olasılık olarak düşünmememe bile izin vermeden önce duruşmayı atlatmaya karar veriyorum.

Connor bir kez gülüyor ve sonra omuz silkiyor. "Bir gün yayı kıracağım."

Ona gülümsüyorum. "Belki o zaman atışınız hedefi vurur."

"Bence çoktan oldu."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Tam o sırada kapı açıldı, gürültülü ayak sesleri koridorda yankılandı ve Hadley içeri girdi, masadaki herkesi görünce kayarak durdu. Onun etrafı incelemesini izliyorum ve ben bir şey yapamadan Connor olaya el koyuyor. "Hey, Squirt, biraz erken geldin. Doğum günün için özel bir sürprizimiz var. Sana üç erkek kardeşim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Amcan oldukları için çok heyecanlandılar ve seninle tanışmak istediler."

"Amcalar mı?"

Connor ona doğru yönelir. "Evet, Declan'la zaten tanışmıştın. O benim en büyük kardeşim."

Ona göz kırpmıyor. Hadley, "Ağaç evi çok seviyor," diyor.

Connor, "Bunu ona kesinlikle tekrar göstermelisin," diye teşvik ediyor.

Sonra diğerkardeşler bizim durduğumuz yere doğru yürüdüler. "Uzun boylu, çirkin saçlı olan Yakup amcanız."

Connor sesini fısıltıya düşürüyor. "Televizyonda olduğu için kendini çok özel sanıyor."

"Hayatta olmaz!" diye bağılıyor ve sonra ona el sallıyor.

Connor, Sean'ı onunla tanıştırmadan önce çömelir ve ona bir kurabiye uzatır. "Ben senin amcan Sean'ım. Ve içlerinde en iyisi benim."

Sırıtmadan önce gözleri adamın elindeki şekerli iyiliğetakılıyor. "Senden hoşlanıyorum."

Connor kolunu omuzlarıma doluyor ve kıkırdıyor. "Artık ondan hoşlanıyorsun ama korkularını bilmesine izin verme."

Hadley kendini Connor'ın yanına yaslıyor, utangaçlığı nadiren gördüğüm bir şey. "Hepiniz doğum günüm için mi buradasınız?"

"Öyleyiz," diyor Jacob. "Arabada senin için büyük bir hediyem var."

Hadley önce bize sonra da amcalarına bakıyor. "Kardeşlerini gerçekten seviyorum, baba."

Ve sanırım en güzel hediyeyi alan Connor oldu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

CONNOR

I mahkeme salonunda otururken Ellie'nin elini tutuyorum. Duruşma bitti ve kararı bekliyoruz. Nate olağanüstü bir iş Boyama Kevin olarak zalim kocası kim karısını taciz etti ve Hadley'i tehdit etti.

Ellie'nin ona vurduğu zamanları, onu nasıl kullandığını ve onu duygusal olarak nasıl yıprattığını anlatmasını dinlemek inanılmaz derecede zordu. Korkulukları aşp onu kendim boğmamak için her şeyimi verdim.

Elbette avukatının Ellie'yi benimle ilişkisi olan bir fahişe olarak resmettiğini duymak daha da zordu, her ne kadar bunun gerçekte uzaktan yakından alakası olmasa da. Hadley'nin benim kızım olması davamıza pek yardımcı olmadı.

Ancak, hepimiz doğruyu söyledik ve neyse ki Nate, Hadley'i gerçek duruşmaya tabi tutmak yerine yargıçla odasında konuşmasını sağlayabildi.

"Hazır mısın?" Nate masasından soruyor.

Ellie gülümsemek için elinden geleni yapıyor. "Emin değilim ama ne olursa olsun bir yasaklama emri olacak, değil mi?"

"Evet, hem siz hem de Hadley için kalıcı bir yasaklama emri çoktan verildi."

Bana bakıyor ve ben de ona güven verici bir gülümseme veriyorum. Bu onu çok az rahatlatıyor, bunu biliyorum ama o orospu çocuğunun ona yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim. Eğer onu kırmak istiyorsa, yüzünü

kırmaktan mutluluk duyarım. Gerçi, zaten satılık tabelası var.

Bu yüzden ne olursa olsun onu bir daha göreceğimizden şüpheliyim.

Duruşma bizden çok şey götürdü. Stresliydik ama evde onun endişelerini hafifletmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Onu gergin ve güvensiz görmekten nefret ediyordum, Kevin'in hapisteyken ona zarar vermeye devam edebileceğini görmekten nefret ediyordum.

Nate'in dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Keşke jürinin ne yönde karar vereceğini biraz daha iyi bilebilseydim ama davamızı mümkün olan en iyi şekilde sunduğumuzu düşünüyorum."

Ellie başını sallar. "Harikaydın, Nate. Teşekkür ederim."

"Daha önce neler olduğunu bilseydim, Ellie. Bir şeyler yapardım."

Birkaç hafta önce Ellie onunla geçmişini araştırırken de aynı şeyi söylemişti. Bunun ne kadar uzun sürdüğüne dair gözlerindeki dehşet çok açıktı. Birlikte oldukları zamanlardan, sakladığı morluklardan ve basit bir sarılmanın onu nasıl bayıltabileceğinden bahsetti. Ellie ve Kevin'ın akşam yemeğini iptal etmelerinin nedeninin Ellie'nin gözünün morarması olduğunu öğrendiğinde Nate'in çıldıracağını düşündüm.

Artık onu korumadığı için onunla gurur duyuyordum.

O günden sonra soğuk ve mesafeliydi, içine kapanmış gibi görünüyordu ama bu, duruşmaya giden günlerdeki haliyle kıyaslanamazdı. Yemek yiyemiyor ya da uyuyamıyordu ve gözlerini birkaç saatliğine kapatmayı başardığında, uykusunda çılgılık atmasına neden olan kabuslar görüyordu.

Hadley gözyaşlarına boğulana kadar Ellie bunun bir sorun olduğunu kabul etmedi. Sydney onu bir danışmana yönlendirdi ve çok yardımcı oldu. Geçmişimle yüzleşmem için beni de gitmeye teşvik etti ama şu anda ... O noktada değilim. Hayatımda ilk kez mutluyum ve gömdüğüm şeyleri çıkarmaya hazır değilim.

Yine de yardım almasına sevindim çünkü bu sayede burada güçlü, sağlam ve korkusuz bir şekilde oturabiliyor. Görülmeye değer bir manzara olduğu kesin.

Ellie etrafına bakınıyor. "Sydney nerede?"

Beklediğim evrakları imzalıyor, umarım benim için bir tapu getirecek, ama bunu ona söylemiyorum. Bu gece ona sürpriz yapmayı planlıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama bu daha çok hediye için bir yalan. Eminim anlayacaktır.

"En azından bunun için burada olacağını düşünmüştüm." "Eminim burada olacaktır."

Sonra, sanki onun hakkında konuşmamız onu çağırmış gibi, mahkeme salonunun kapısından içeri giriyor. Yaklaşırken yüzü soğukkanlıydı. Her yönüyle saygın bir avukata benziyor ve Sean'ı gölün etrafında yılanlarla kovalayan kıza hiç benzemiyor çünkü Sean yılanlardan çok korkuyordu ve hala da korkuyor.

Sonra önümüzdeki yedi ayın onun için nasıl geçeceğini düşünüyorum. Declan bir aydan biraz fazla bir süre sonra geri dönecek ve Sydney bu konuda konuşmamamızı ya da bahsetmememizi istedi.

"Hey, üzgünüm, ofiste işim çıktı."

"Endişelenme." Ellie neşeli olmaya çalışıyor ama Kevin ona baktığı için biraz gergin görünüyor.

Kafasını boynundan koparmak istiyorum. Onun yerine gülümsüyorum çünkü sonunda ben kazandım. Kızıma ve Ellie'ye sahibim ve her şey yolunda giderse o da hapse girecek.

Birkaç saniye sonra yargıç içeri girer ve hepimiz ayağa kalkarız. Yerine oturuyor ve herkes bekliyor.

"Jüri bir karara vardı mı?"

Ellie elimi o kadar sıkı sıkıyor ki kemiklerini kırıp kırmadığını merak ediyorum ama bana tutunmasına izin veriyorum.

"Yaptık."

Ne olursa olsun ailemizi etkileyeceğinden hiç şüphem olmadığını bilerek kendimi tutuyorum. Ellie bana, eğer serbest bırakılırsa bavulunu toplayıp Hadley ile birlikte gideceğini söyledi. Ben diğer taraftayım ve kalıp yerimizde durmak istiyorum. Ancak, o iki kız benim dünyam. Eğer gitmek isterlerse, iki değil üç bavul hazırlayacağız. Elbette, kardeşlerimle bir anlaşmaya vardık.

Ailemin çiftliğinden büyük bir arsa satın alabilirdim, ama her zaman kardeşlerime geri satabilirdim - umarım.

Yargıç kağıdı okur ve sonra mübaşire geri verir. "Ne diyorsunuz?"

Jüri başkanı ayağa kalkar ve yargıca bakar. "Biz jüri olarak sanık Kevin Walcott'u suçlu bulduk."

Ve işte böyle, Ellie rahatlıyor ve bir hıçkırık atıyor. Onu bir daha asla incitemez.

"Ne düşünüyorsun baba?" Hadley, çan kulesi, kapısı ve etrafında bir hendeği olan dört katlı bir evin resmini elinde tutarken soruyor. Orada kimin yaşadığını düşündüğünden emin değilim ama güzel. "Biraz küçük."

Işıldıyor. "Biliyorum, daha büyük olmalı! Burada atlarımız, domuzlarımız, keçilerimiz ve tavuklarımız olabilir." Ahır olduğunu tahmin ettiğim diğer büyük binayı işaret ediyor.

"Ben de böyle bir şey düşünüyordum." Ona çizimimi gösterdim. Çok daha basit, verandalı mütevazı bir ev, tıpkı bunun gibi.

"Bu çok sıkıcı." "Sıkıcı mı?"

Hadley omuz silkiyor. "Bir sarayımız olmalı."

"Prenses olduğun için mi?"

"Aynen öyle!"

Tanrım, başım büyük belada. "Prenses Hadley, uzlaşmak zorundayız."

Hadley ve ben her gün farklı evler çiziyoruz. Nedenini bilmiyor ve iyi bir nedeni var. Bu çocuk dünyanın en kötü sır saklayıcısı. Bir şeyler öğrenmeye bayılıyor ve dinleyecek herkese anlatmak için sabırsızlanıyor.

Bu nedenle, bunu yaptığımız bir şey haline getirdim. Hadley'den yedi, benden de yedi çizim var.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Ellie kapı aralığından soruyor.

Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, mükemmel göğüslerinin kabarıklığını zar zor okşuyor ve yumuşak dudakları yukarı kalkıyor. Kısacası, nefes kesici olmaktan başka bir şey değil.

"Evleri çiziyoruz!" En

kötüsü. Sır tutucu. En

kötüsü. "Evler mi? Ne için?"

Ona büyük planımı bu şekilde anlatmak istemezdim ama hayatın hiçbir zaman düşündüğümüz gibi gitmediğini öğreniyorum. Ellie ve Hadley'le hayatım pek çok dönemeçten geçti ama hepsi de beni bu ana getirdi.

Evlenme teklif etmek istiyorum ve bir an için bile hazır olduğunu düşünsem, yarın onunla evlenirdim. Hazır olmamasının pek de önemli olmadığını fark ettim.

Önemli olan, tamamen bize ait olan ve kötü anıların hayaletlerinden arınmış bir eve sahip olmaktır.

Bunu yıkmak isterdim ama bu benim değil kardeşlerimin sorunu olacak.

Hadley'le boyama yaptığımız yerden kalkıp kâğıtları alıyorum. "Hangisini beğendin? Bence benimkiler daha iyi ama Hadley bunu beğendi."

Ellie onları alıyor ve her birini dikkatle düşünüyor gibi görünüyor. "Anlıyorum."

"Benimkini seviyorsun, değil mi anne?"

"Hmmm." Ellie bir sonrakine geçerken düşünceli bir ses çıkarır.

"Benimki babamınkinden daha iyi!"

"Hey!" diye homurdanıyorum kızıma şakacı bir şekilde.

"Sanırım iyi yaptım."

Başını salladı ve sırtımı sıvazladı. "Bir yetişkine göre iyi iş çıkardın."

"Vay be, teşekkürler. Ben de senin favorin olduğumu sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Öylesin! Ama ben kazanacağım!"

Onu kollarıma aldım ve yanaklarından öptüm. "Hayatta olmaz, Squirt. Ben kazanacağım."

Ellie boğazını temizler. "Ben kararımı verdim."

"Koy Ben Aşağı, Baba." Hadley tekmeler onu ayaklar gülerken.

"Evet, çok resmi olmalıyız."

Sanki Ellie benim komutanımmış ve ben emir alıyormuşum gibi hazırolda durduğumda beni taklit ediyor.

"Rahat, askerler." Ellie selam verdi ve ben inledim.

"Biz asker değiliz, donanmadayız."

"Tamam, her neyse, denizciler, çizim yapamayan insanlar." Göz kırıyor ve Hadley ile ben sahte bir kızgınlıkla yüzümüzü buruşturuyoruz. "Hangi evin favorim olduğuna karar verdim."

Hadley'nin hendek ve tüm çiftlikle birlikte yaptığı çizimi kaldırıyor. "Biliyordum! Bana dondurma borçlusun!"

O bahse girdiğimi hatırlamıyorum. "Bunu ne zaman söyledim?"

Hadley, "Sen almadın," diye bilgi verdi. "Sanırım kazanan ben olduğuma göre biraz almalıyım."

Bence başka bir şey kazanacağız.

"Başka bir fikrim var ..." Ceketime doğru yürüyorum ve iç cebimde sakladığım kâğıtları çıkarıyorum. "Ödül için başka bir şey yapsak nasıl olur? Hepimizin isteyebileceği bir şey?"

Hadley'nin dikkatini çekti, Ellie'ninki de öyle. "Neyin peşindesin, Arrowood?"

Ellie'ye doğru yürürken sırtıyorum. "Bu ailenin büyük bir kusuru olduğunu düşünüyordum."

"O da ne?"

"Kendimize ait bir evimiz yok."

Ellie dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Şu anda bir tanesinin içinde yaşıyoruz."

"Evet, ama kardeşim yakında gelecek ve bu da beni düşündürdü."

üçümüz için. Birkaç ay önce Declan'a bu konuyu açtım," diyerek evrakları uzatıyorum.

"Ne yaptın?"

"Sadece açtım."

Bunu yavaşça yapıyor ve anlamayı okurken gözleri büyüyor. "Arazi mi satın alıyorsunuz?"

"*Bize* arazi satın alıyorum. Kardeşlerim Arrowood çiftliğinin bir kısmını satılabilecek duruma geldiğinde bana satmayı kabul ettiler ve ben de üzerine inşaat yapmak istiyorum. İşin iyi tarafı, satılmadan önce inşaata başlayabilecek olmamız. İnşaat sürerken burada kalabiliriz ama siz isterseniz her şey hazır."

Hadley koluma tutunurken bir çığlık atıyor. "Keçi alabilir miyiz?"

O ve hayvanlar. "Bakalım annem önce eve mi gidecek?"

Sonra arkasındaki kâğıda baktı ve bir dakika boyunca mimarın tasarladığı evin krokisini inceledi. "Ben de bunu çizmiştim. Bir çan kulesi ya da kapısı olmasa da bizim için harika olacağını düşünüyordum."

"Connor . . ."

"Dört yatak odası var, verandası boylu boyunca uzanıyor ve gerektiğinde çalışabileceğin bir ofisi var. Düşünüyordum da-"

Ellie yüzümü kavırıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni etkili bir şekilde susturuyor.

Hadley "İyy," diye yakınıyor ve ikimiz de birbirimizin dudaklarına gülümsüyoruz.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım seni seviyorum ve bu mükemmel."

Eğilip Hadley'i kollarımın arasına alıyorum ve sonra Ellie'yi tutuyorum. "İşte mükemmel olan bu."

Ellie ikimize de birer öpücük veriyor. "Ne düşünüyorsun, Hadley?"

İkimizin de boynundan tutup bizi kendine çekiyor. "Ailemizi seviyorum."

"Ben de, Squirt."

"Ben de üç."

Ve kollarımda tuttuğum her şey ihtiyacım olan her şey.

OceanofPDF.com

EPILOG

ELLIE

~İki ay sonra~

"**D** Bu müteahhitlerle uğraşmak bizi deli ediyor. Ama Walcott çiftliğinin satılmış olması büyük bir rahatlama ve artık Kevin'in yan evde yaşaması konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Evet."

"Connor dün gece beni yemeğe çıkardı ve yemin ederim Syd, evlenme teklif edeceğini sandım."

"Uh-huh."

"Hazır olup olmadığımı bilmiyorum ama sonra hazır olmak için daha neye ihtiyacım olduğunu merak ediyorum."

"Doğru."

Çiftlik evinde oturalı bir saat oldu. Connor inşaat alanında, Hadley de binicilik kampında olduğu için kız kıza öğle yemeği yememiz gerekiyordu ama Syd huysuzluk yapıyor. Yemek yemek yerine, tabaktaki yiyecekleri hareket ettiriyor ve tek kelimelik cevaplar veriyor.

Peçetemi alıp ona doğru fırlatıyorum. "Neyin var senin?"

"Ben iyiyim."

Öyle olmadığını biliyorum ve onu neyin rahatsız ettiğini bildiğime dair bir his var içimde. "Declan bu hafta geliyor."

Sydney'nin gözleri ilk kez parlıyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hiç yapmıyorsun ama bence yapmalısın."

Bunun onun için kolay olacağını sanmıyorum ve rol yapmak için elinden geleni yapıyor ama zaman doldu. Declan önümüzdeki altı ayı temizledi, böylece çiftlikteki zamanını doldurabilecek.

Kardeşler, vasiyetnamenin koşulları yerine getirildiğinde, araziye dörde bölmeye karar verdiler ve biri kendi payını isterse alabilecekti, ancak diğer üçü için herhangi bir gelir üzerindeki tüm haklarını kaybettiler. Declan, Sean ve Jacob araziye satmaya gittiklerinde, Connor kendi payını alacağı için araziye üçe bölecekler.

İnşa ettiğimiz bölüm mükemmel. Connor'ın en sevdiği yer ve Hadley'nin gülünç ağaç köşkünün bulunduğu yer.

Yine de, sadece bir ay önce temel attıklarından beri inşaatı bitirmek üzereyiz. Declan'ı ev arkadaşı olarak almak yerine, ki Declan bunu düşünmeyi bile reddetti, ahırın yanında bir tür küçük ev inşa ettirdi ve bu ev şu anda tamamen bitmiş ve işlevsel durumda.

"Özür dilerim, aklımda çok şey var."

"Tamam... Declan gibi mi?"

Bana öyle bir bakıyor ki, eminim bazı insanların gözünü korkutuyordur ama benim gözümü korkutmuyor. "Bazı şeyleri çözmem gerekiyor."

Belli ki üzgün olmasından nefret ediyorum. "Syd, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

Derin bir nefes alıyor ve sonra başka tarafa bakıyor. "Bir hata yaptım."

"Tamam..."

"Hadley'nin doğum gününün olduğu hafta sonunu berbat ettim." Oh Tanrım. Bu konuda içimde kötü bir his var.

"Ve?"

"Ve ben bir aptaldım. Partiden ayrıldım çünkü Declan'ın etrafında olmak istemiyordum. Berbat durumdaydım. Sürekli

Aptal şarkımız radyoda çaldığı için ağlıyordum ve ben de gölete gittim çünkü eski sevgililerine hâlâ aşık olan aptal kızlar böyle yapar. Orada durdum, onu düşündüm, her şeyin farklı olmasını istedim."

"Syd . . ."

Elini kaldırıyor. "Daha da kötüleşiyor. Görünüşe göre o da aynı şekilde hissediyormuş... nostaljik ve o da oraya geldi."

Onun için göğsüm ağrıyor çünkü onu hâlâ ne kadar çok sevdiğini biliyorum. *O* adamdı. Unutamadığı ama hayatına geri dönmesini de istemediği kişi.

Onu itiraf edebileceğinden çok daha fazla incitti. "Lütfen bana yapmadığını söyle ..."

"Tamam, sana söylemem."

Evet, bu kötü. "Peki ya şimdi?"

Gözlerini benimkilere dikeyor ve yanağından bir damla yaş süzölüyor. "Şimdi, bir sınava girmem gerekiyor."

Elini tutuyorum ve kendi korkumu itiraf etmeye karar veriyorum. "Ben de korkuyorum."

"Sen mi?"

"Bilmiyorum," diyorum çabucak. "Ama geç kaldım ve Connor'la ben umursamamakla meşguldük."

RIA'mı aldurdım ve ikimiz de böyle bir şey olacaksa olması gerektiğini düşündük. Her zaman daha fazla çocuk istedim ve o da bir aile kurmak istediğim tek erkek.

"Testiniz var mı?" diye soruyor.

Bu değerli paketlerden birini aldım çünkü birinci testin söylediğini doğrulamak için en az dört teste ihtiyaç duyan çılgın insanlardan biriyim.

Başımı salladım ve banyoya girdik. Birini ona veriyorum, önce onun gitmesine izin veriyorum ve sonra sıra bana geliyor.

Üç dakikamız var.

Zamanlayıcıyı kurdum ve yemek odasına oturduk. "Öğle yemeğinin böyle geçeceğini düşünmemiştin, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır, ama ... Anlıyorum."

"Pozitif çıkarsa ne yapacağım?"

Hadley'e hamile olduğumu öğrendiğimde neler hissettiğimi çok iyi hatırlıyorum. Çok korkutucuydu. Anne olmaya hazır değildim ama olmuştum işte.

"Korktuğunu biliyorum, muhtemelen yalnız olduğun için daha çok korkuyorsun ama Declan iyi bir adam. Bunu tek başına yapmana izin vermeyecektir."

"O bilemez."

Şimdi şaşırma sırası bende. "Ona söylemelisin."

"Hazır olduğumda. Şimdi değil. Bana söz ver, Ellie. Ona ya da Connor'a söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Connor'a yalan söyleyemem."

Başını sallıyor ve ellerimi tutuyor. "Anlamıyorsun-"

Zamanlayıcı çalışıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. "O sormadıkça hiçbir şey söylemeyeceğim."

Sydney derin bir iç çeker ve sonra başını sallar. "Sanırım isteyebileceğim en fazla şey bu. Umarım olumsuz olur ve tüm bunlar kötü bir rüya olarak kalır."

Umarım onun için de öyledir.

İkimiz de kalkıyoruz ve sonuçları görmek için banyoya doğru gidiyoruz.

Yine dışarıda durup Sydney'in dışarı çıkmasını bekliyorum ve bunun ikimizin de istediği gibi olması için dua ediyorum.

Ama ben sonuçları görmeye gidemedim Connor kapıdan girdi.

"Hey, bebeğim." Yanıma geldi ve bana bir öpücük verdi. "Merhaba."

"Ne var yanlış mı?" o sorar Çünkü Bu temiz Dikkatim dağıldı.

Bacaklarımı ileri geri sallıyorum ve sonra dudacağımı ısıırıyorum. "Sorun mu var? Bir şey yok, sadece tuvaleti kullanmam gerek."

Sonra kapı açıldı ve Sydney elinde iki testle dışarı çıktı. Bana baktı ve başını salladı ama ben

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Sonra yanağımı öpüyor ve testim olduğunu tahmin ettiğim şeyi bana uzatıyor.

Connor'ın gözleri elimdeki kusursuz nesneye kayıyor.

Sonra ona döner ve gülümser. "Yarın görüşürüz çocuklar. Benim gitmem gerek."

"Syd?"

Orada vardır gözyaşları içinde onu
Gözler, ama o değil Bir şey söyle.

Koluma dokunuyor ve sonra uzaklaşıyor.

Burada durmuş, testimi tutarken onun gidişini izliyorum. Onun için endişeleniyorum.

"Ellie?" Connor diyor. "Bu mu?"

Nabzım yükseliyor çünkü eğer bu olumlu olursa, her şey
Değişim. Değil o bizim hayat değil
olmuştur sürekli geliyor, ama bir bebek bunu
güçlendirecek. Sonra düşündüm, ne fark eder ki? O ve ben
birbirimizi seviyoruz ve bunun kesin b i r olasılık olduğunu
biliyorduk. Hayatımı başka biriyle hayal edemiyorum.

O zaten harika bir baba ve bu sefer korkutucu olmayacak.
Her adımında yanımda olacak.

"Geç kaldım," diye açıkladım. "Hamile olabileceğimi düşündüm."

Kocaman gülümsüyor ve şimdi gerçekten testin pozitif çıkmasını umuyorum.

Testi kaldırıyorum ve tüm dünyam biraz daha aydınlanıyor. "Hamileyiz," diyorum gözlerim yaşararak.

Kollarını bana doluyor ve boynumun yan tarafını öpüyor.
"Bir bebeğimiz daha olacak."

Yüzümden bir damla gözyaşı süzülürken, "Görünüşe göre öyleyiz," diyorum. "Mutlu musun?"

Geri çekiliyor. "Mutlu muyum? Mutluluğun da ötesindeyim! Bir bebeğimiz daha olacak ve Tanrı yardımcım olsun Ellie, seninle evleneceğim. Beklemek istediğini biliyorum ama-"

"Beklemek

istemiyorum." "Ne?"

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seni seviyorum Connor. Seni hiçbir kadının bir erkeği sevmediği kadar çok

seviyorum. Sevmiyorum.

seninle evlenmek için beklemem gerek. Daha fazla zaman *istemiyorum*. Yeterince zaman harcadık. Ailemizin bir bütün olmasını istiyorum ve senin karın olmak istiyorum."

Beni öpüyor ve ben nefes almayı unutuyorum. Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama ikimiz de birbirimizi soymaya başlıyoruz.

Elleri yumuşak ve şehvetli bir şekilde vücudumda geziniyor. Connor bizi yatak odamıza geri götürürken beni derinden öpüyor.

Yavaşça elbisemin askılarını indiriyor ve bunu yaparken beni izliyor. Ellerim gömleğine gidiyor ve onu kaldırıyorum. Onun vücudunu seviyorum. Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepkiyi de seviyorum.

İkimiz de ellerimizle birbirimizi keşfediyoruz. Başparmağını meme ucuma sürüyor ve ağzını indirip sıcak ağzıyla emmeye başlamadan önce çakıllaşmasına neden oluyor. İnliyorum, ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum ve hamilelik sadece onu güçlendiriyor.

Ağzıyla beni çıldırtmaya devam ediyor ve sonra eli klitorisimde. İleri geri hareket ettirerek sırtımın eğilmesine neden oluyor. "Çok iyi hissediyorsun," diyorum ona.

"Seni her zaman iyi hissettirmek istiyorum."

Ve yapıyor da. Ellerini beni memnun etmek ya da sevgisini göstermek için kullanıyor, asla öfkeyle değil. Onunla olmak çok farklı. Seks inanılmaz ve onunla birlikte olduktan sonra gerçekten orgazm olup olmadığımı bilmiyorum.

Sanki vücudum Kevin'in yaptığı her şeyi reddediyordu.

Partnerinizi sevdiğinizde ve ona güvendiğinizde, bu farklı bir deneyimdir. Bunu şimdi paylaşabildiğim için mutluyum.

Beni daha yukarı itiyor, meme ucumu yalıyor ve parmağını daha hızlı hareket ettiriyor. Nefes nefese kalmaya başlıyorum, orgazmım her geçen saniye artıyor.

Başım bir o yana bir bu yana savruluyor, ben daha da yükseliyorum. Adını sayıklıyorum, hem daha fazlası için hem de durması için yalvarıyorum. Dayanamıyorum. Bu çok fazla.

"Connor."

"Sen çok güzelsin. Seni çok seviyorum."

Başparmağını klitorisime koyup aşağı doğru itiyor ve işim bitiyor. Zevk dalgaları üstüme üstüme geliyor. O kadar iyi ki hiç bitmesini istemiyorum. Vücudumun vereceği zevkin her zerresini benden alıyor. Sonra üstüme çıktı.

Connor hızlı bir hamleyle içime giriyor, ikimiz de bu his karşısında inliyoruz. Bedenim ona kucak açıyor, birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu seviyor. Parmaklarımı sırtından aşağı kaydırıyorum ve o tekrar ileri atılıyor.

Sevişiyoruz. Aynı anda hem yumuşak hem de sert. Bizi çeviriyor, böylece ben üstte oluyorum ve elleri kalçalarımı tutuyor.

O tempoya yön verirken ben de ona biniyorum. "Ellie, kendimi tutamıyorum."

Onu kaybettirmeyi seviyorum. Bunu ona yapabilmenin güçlü bir yanı var.

"O zaman yapma," diyorum ona daha sert bastırırken. "Seni seviyorum."

Kalçalarımı döndürüyorum ve sonra aşağı inip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Ve sonra o bitiriyor.

İkimiz de terlemiştik, yan yana yatıyorduk, ikimiz de hareket etmiyorduk. Bu aynı anda hem yoğun, hem fantastik hem de duygusaldı. Dirseğinin üzerinde doğruluyor ve alaycı bir sırıtışla bana bakıyor.

"Ne?"

Connor elini karnıma götürürken "Seni seviyorum," diyor. "Ben de seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyoruz."

"Mümkün değil."

Temizlendikten sonra yatağımıza dönüyoruz ve orada birbirimize sarılıyoruz. İkimiz de burada uzanmış, birbirimizin sessizliğinin ve sıcaklığının tadını çıkarıyorduk.

"Syd'in nesi vardı?" Connor sessizliği bozarak sorar.

Arkadaşımı ve başını sallamasının ne anlama geldiğini düşünüyorum. "Sanırım aklında çok şey var."

"Bugün ondan bahsettiğimde kardeşim telefonda bir tuhaftı."

Evet, eğer test pozitif çıksaydı ikisinde de çok daha fazla tuhaflık olabilirdi. Ancak öyle olup olmadığını bilmiyorum, bu yüzden ona söylememem tam olarak yalan söylemek sayılmaz.

"Teşekkür ederim," diyorum bir süre sonra. "Ne için?"

"Beni sevdiğin için. Bana bir aile verdiğin için. Bana sadece hayalini kurduğum bir hayat verdiğin için."

Connor'ın dudakları başımın tepesine bastırıyor. "Sana dünyayı vereceğim, Ellie."

Ve yapacağını biliyorum çünkü zaten yaptı.

Connor ve Ellie'nin hikâyesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım onları ve Arrowood Kardeşler'in geri kalanını benim kadar seversiniz.

Declan ve Sydney'in hikayesi sırada ve ikinci şans aşk hikayelerinde çok fazla kalp ve duygu var! [Fight for Me'yi ön sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

Haber bültenime kaydolduğunuzdan ve yalnızca abonelere özel içeriklerden yararlandığınızdan emin olun. Ayrıca, ücretsiz hediyeler ve en sevdiğiniz karakterleri yakalama şansı elde edeceksiniz!

[Buradan kaydolun](#)

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni Bookbub'da takip](#)

edin veya

Metin uyarıları alın: CMBOOKS yazıp 77948'e gönderin

Taşıyıcı kısıtlamaları nedeniyle yalnızca ABD

OceanofPDF.com

CORINNE MICHAELS'IN KİTAPLARI

Kurtuluş Serisi

[Beloved](#)

[Beholden](#)

[Teselli Mahkumiyet](#)

[Savunmasız](#)

[Evermore: Bir 1001 Karanlık Gece](#)

[Romanı Belirsiz](#)

[Sonsuz](#)

Bana Geri Dön Serisi

[Kalacağını Söyle](#)

[Beni İstedğini](#)

[Söyle Senin](#)

[Olduğumu Söyle](#)

[Bırakmayacağını Söyle: Bana Dönüş/Masters and Mercenaries Novella](#)

İkinci Sefer Serisi

[Bu Gecenin](#)

[Sahibi Biziz](#)

[Son Bir Kez](#)

[Senden Önce](#)

[Değil Keşke](#)

[Bilseydim](#)

Arrowood Kardeşler

[Benim İçin Geri Gel](#)

[Fight for Me](#) (5/19/20'de geliyor)

[The One for Me](#) (8/18/20'de
geliyor) [Lie for Me](#) (12/8/20'de

geliyor)

Melanie Harlow ile Birlikte Yazın

[Seni Yakınımda Tutacağım](#)

Kusurlu Eşleşme

Bağımsız Romanlar

Tek İstedğim

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Kocama ve çocuklarıma. Hayallerimi gerçekleştirmeye devam edebilmem için çok fazla fedakârlık yapıyorsunuz. Burada olsam bile yokluğum günler ve geceler sürüyor. Bunun üzerinde çalışıyorum. Söz veriyorum. Sizi kendi hayatımdan daha çok seviyorum.

Okuyucularım. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sözlerimi okuyor olmanız beni hâlâ şaşırtıyor. Sizler benim kalbimin ve ruhumun bir parçası oldunuz.

Bloggerlar: Kitap dünyası için ne yaptığınızı anladığınızı sanmıyorum. Bu para aldığınız bir iş değil. Bu sevdiğiniz ve bu yüzden yaptığınız bir şey. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Beta okuyucum Melissa Saneholtz: Sevgili Tanrım, sana yaşattığım onca cehennemden sonra benimle hala nasıl konuşuyorsun bilmiyorum. Ben bile anlamazken senin fikirlerin ve zihnimi anlama yeteneğin beni şaşkına çeviriyor. Eğer telefon görüşmelerimiz olmasaydı, bu kitabın nerede olacağını hayal bile edemiyorum. Beynimin ağlarını çözmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Asistanım Christy Peckham: Bir insan kaç kez kovulup geri gelebilir? Sanırım zamanımız tükeniyor. Hayır, ama gerçekten, sensiz bir hayat düşünemiyorum. Tam bir baş belasıysın ama senin sayende dağılmadım.

Sommer Stein, bu kapakları bir kez daha mükemmel hale getirdiği ve değiştirdiğim için kavga ettikten sonra beni hala sevdiği için

milyonlarca kez aklıma geldi.

Melanie Harlow, ikilimizdeki iyi cadı ya da Lucy'min Ethel'i olduğun için teşekkür ederim. Arkadaşlığın benim için dünyalara bedel ve seninle yazmayı çok seviyorum. Hayatımda olduğun için kendimi çok kutsanmış hissediyorum.

Bait, Stabby ve Corinne Michaels Kitapları-Sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum.

Menajerim Kimberly Brower, ekibimde olduğunuz için çok mutluyum. Rehberliğiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Melissa Erickson, harikasın. Yüzüne bayılıyorum. Beni her zaman çok yüksek olan bu uçurumdan indirdiğin için teşekkür ederim.

Bu karakterlere hayat veren ve her zaman en büyüğü sesli kitapları yapmayı başaran anlatıcılarım Andi Arndt ve Zachary Webber'e. Andi, son birkaç yıldır arkadaşlığınız daha da büyüdü ve kalbinizi çok seviyorum. Her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Daha nice konserlere ve karda yatıya kalmalara.

Vi, Claire, Mandi, Amy, Kristy, Penelope, Kyla, Rachel, Tijan, Alessandra, Meghan, Laurelin, Kristen, Devney, Jessica, Carrie Ann, Kennedy, Lauren, Susan, Sarina, Beth, Julia ve Natasha (meh)-Daha iyi olmak için çabalamamı sağladığınız ve beni koşulsuz sevdiğiniz için teşekkür ederim. Sizden daha iyi kardeş yazar yok.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Corinne Michaels, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan aşk romanları yazarıdır. Hikayeleri duygu, mizah ve amansız aşkla doludur ve karakterlerini yoğun kalp kırıklıklarına maruz bıraktıktan sonra onları mücadeleleriyle iyileştirmenin bir yolunu bulmaktan zevk alır.

Corinne eski bir donanma eşidir ve hayallerindeki adamla mutlu bir evliliği vardır. Yazarlık kariyerine, kocası görevdeyken aylarca ondan uzak kaldıktan sonra başladı; okumak ve yazmak onun yalnızlıktan kaçışıydı. Corinne şimdi kocasıyla birlikte Virginia'da yaşıyor ve iki güzel çocuğun duygusal, esprili, alaycı ve eğlenceyi seven annesi.

Corinne'in Facebook grubuna katılın: <https://www.facebook.com/groups/corinnemichaelsbooks/>

Onu Instagram'da takip edin: <https://www.instagram.com/corinnemichaels/>

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)